

*Dupá
zeccíani*

SANDRA
BROWN

SANDRA BROWN

DUPĂ ZECE ANI

Traducător ANCA NISTOR

ISBN 973-95056-3-7
821.111(73)-31=135.1

Editura MIRON

~ 1 ~

București, 1994

Cuprins

I.....	3
II.....	22
III.....	51
IV.....	62
V.....	84
VI.....	119
VII.....	130
VIII.....	143

I

Era nervoasă.

- Ești ridicolă, murmură ea ca pentru sine. Încetează odată. Din păcate, faptul că știa că o asemenea stare de nervozitate era ridicolă nu făcea ca aceasta să dispară ca prin minune, iar când cineva începe să vorbească singur, lucrurile nu merg deloc bine. Mâinile umede îi tremurară când încuie portiera și își vârî sub braț poșeta din piele de țipar. Apoi își trecu prin părul auriu o mână umedă și tremurătoare. Îl strânsese într-un coc șic pe ceafă. Cât de mult ar fi vrut să-și poată controla tulburarea la fel de bine ca părul! Mai trase o dată aer în piept, după care porni spre Elks Lodge, dinspre care se auzeau răzbătând acorduri vechi de un deceniu, intră pe ușa care fusese proptită să stea deschisă pentru a nu fi îngrămădeală. Acordurile basului o izbiră asemeni unei lovituri ușoare primite în piept. Raze strălucitoare de lumină îi atinseră ochii în timp ce globul îmbrăcat în oglinzi se rotea deasupra capetelor. Râsetele și conversațiile zgomotoase se abătură asupra ei ca niște valuri palpabile. Simțurile îi erau stimulate de vitalitatea petrecerii, dar, cu toate acestea, rămase nesigură chiar lângă intrare.

- Dani! Dumnezeu, e chiar Dani! Dani Quinn! Femeia care se afla dincolo de masa ce servea drept birou de primire sări imediat de la locul ei și înconjură masa venind spre ea cu brațele larg deschise. Dani fu repede capturată într-o îmbrățișare viguroasă și fu lipită de niște sâni care erau chiar mai moi decât cu zece ani în urmă. Pe atunci, sânii aceia erau invidiați de toate fetele din clasă; ba chiar din școală. Purtătoarea acestui piept de invidiat o împinse ușor pe Dani și îi aruncă o privire

amănușită. Pe chipul ei animat apărură imediat o expresie de dezgust.

- Jur că te urăsc. În zece ani n-ai pus pe tine nici un afurisit de gram! Arăți superb. Superb! Dani încep să râdă.

- Bună, Spud... vreau să spun, Rebecca.

- La naiba, tot Spud mi se spune! strigă femeia râzând zgomotos.

- Adică, tot îți mai plac cartofii prăjiți? Spud se bătu peste șolduri care în cele din urmă atinseseră proporțiile pieptului, poate chiar depășindu-i.

- Nu-ți dai seama? Începură să râdă amândouă și se îmbrățișară din nou.

- N-o să te schimbi niciodată, Spud. Mă bucur atât de mult că te văd.

- Și eu la fel, deși te vedeam tot timpul în ziarele din Dallas. Speram că, de aproape, o să descopăr ceva semne ale vârstei sau, cel puțin, niște cicatrici care să te dea de gol. Cercetă cu atenție linia de îmbinare a frunții cu părul.

- Nici un lifting. Doar frumoasă natural și fără vârstă, fir-ar să fie. Ține-te departe de Jerry, mormăi ea.

- Tu și Jerry sunteți tot împreună?

- La naiba, da. Care altul ar sta cu mine? Jerry și Spud erau împreună din anul doi de liceu. Dani îi invidia pentru viața lor lipsită de complicații.

- Aveți copii?

- Patru. Niște drăcușori toți, dar acum au rămas cu o femeie, așa că voi uita de ei timp de câteva ore binecuvântate în care mi-am pus în gând să mă îmbăt turtă, spuse ea, după care se întoarse la masă. Uite, ăsta e cartonașul cu numele tău, oricum nu te-ar fi putut uita cineva. Cea mai frumoasă fată din clasă.

- Îți mulțumesc. Spud îi lipi atunci, cu un aer matern, hârtia cu numele pe rochia de mătase.

- Ne faci să ne fie rușine, Dani. Uită-te la rochia asta, spuse ea plimbându-și privirea prietenoasă asupra siluetei zvelte a lui Dani, trecând peste centura lată cu cataramă foarte mare din aramă și peste pantofii din piele de țipar care se asortau cu poșeta. De la Neimsrt-Marcus? În fond, întotdeauna ne-ai făcut pe toate celelalte să arătăm ca și cum ar fi trebuit să ne ducem acasă și să o luăm de la capăt.

- Ar fi trebuit să vin în blugi? Spud o bătu ușor pe braț.

- Scumpo, clasa n-are nici o legătură cu hainele. Ai arăta splendid și într-un sac, zise ea, după care o întrebă șoptit: L-ai mai văzut? Dani își umezi buzele și se uită în sită parte.

- Pe cine?

- Eh, la naiba, Dani. Știi foarte bine pe cine. Pe Logan. Gata. Trecuse. Acum nu mai avea de ce să-i fie groază. De săptămâni întregi, de când primise scrisoarea de la Spud, în care aceasta o înștiința în legătură cu întâlnirea după zece ani cu colegii de clasă, îi fusese groază de momentul când îi va auzi numele rostit întâla oară. Ei bine, supraviețuise. Organele ei vitale se tulburară puțin înainte să-și regăsească locul, dar ea mai stătea încă în picioare, mai respira. Ce-i drept, cam agitat, dar respira.

- Logan? Nu, nu l-am văzut de... Păi, stai să mă gândesc... să tot fie vreo zece ani. Vine și el?

- Președintele clasei? Starul nostru? Bineînțeles că vine. El se ocupă de tot ce se întâmplă în Hardwick. Un adevărat stâlp al comunității. M-a ajutat să înștiințez pe toată lumea. Mâna tremurătoare a lui Dani își găsi drum spre medalionul din aur de la gât.

- Ce mai face? întrebă ea, dar nu credea că aerul ei de indiferență o păcălea pe Spud.

- Vrei să spui cum arată, nu? zise aceasta râzând cu subînțeles. Hai să zicem așa.

L-am prevenit pe Jerry că nu există decât trei bărbați în lume cu care aș petrece o noapte, riscând astfel zece

ani de căsnicie fericită. Robert Redford și Richard Gere sunt doi dintre ei.

- Aha.

- Din păcate, Logan m-a considerat totdeauna o foarte bună amică, spuse Spud după care o luă de braț pe Dani și o împinse ușor spre mulțime. Dar de ce te-oi ține eu aici? Du-te! Plimbă-te, vorbește cu lumea, bea ceva. Sunt o mulțime care abia așteaptă să te vadă. O să vorbim mai târziu. Dani fu timidă la început, dar, apoi, pe măsură ce își recunoscu foștii colegi de clasă, deveni mai plină de entuziasm. Reînnoui cunoștințe, întâlnești cunoscuți, soți și soții și ascultă versiuni prescurtate ale ultimilor zece ani. Don Juan-ul clasei, care totdeauna umblase după aventuri amoroase și care făcea același lucru și acum, după trei căsătorii fără succes și șase copii, o luă pe Dani sub aripa sa.

- Dani, iubito, ți-e sete? Spune-mi otrava pe care o vrei.

- Coca, te rog. El făcu ochii mari, plăcut surprins.

- Dani a noastră s-a dat, în sfârșit, pe brazdă! Am auzit că în zona Greenville Avenue din Dallas oamenii știu să trăiască. N-ai vrea să-ți înveți și vechii prieteni niște trucuri? Coca de la Coca-Cola. Al, cu gheață, te rog.

- Ah, făcu el bosumflat. Bine, sigur, așteaptă aici.

Râzând în sinea ei se uită în jos la biletul de vot pe care i-l strecurase cineva în mână. Mai târziu, în cursul acelei seri, după ce aveau să se revadă cu toții, aveau să se acorde premii pentru cel mai chei, cel mai schimbat, cel care avea cei mai mulți copii, cei care venise cel mai de departe pentru reuniune și alte asemenea lucruri.

- Cu cine votezi? Trecuseră zece ani, dar, cu toate acestea, ea îi recunoscuse vocea imediat. Era mai groasă și mai plăcută. Dar, datorită faptului că era cu doi ani mai mare decât toți ceilalți, din perioada aceea, vocea lui se maturizase deja și căpătase acel timbru scăzut. Era dureros de cunoscută și venea direct din visele ei. Își

ridică privirea și se uită la el. Totul înăuntrul ei rămase nemișcat. Era mai frumos și mai atrăgător decât ținea ea minte. Fără să aibă mai multă putere decât o frunză purtată de curent, se trezi furată de aura magică ce-l înconjura, făcându-l plăcut atât femeilor, cât și bărbaților. Coborând, parcă, direct dintr-un poster reprezentând turismul scandinav, chipul lui suportase foarte bine trecerea celor zece ani.

Într-adevăr, ridurile din colțurile ochiilor abia se vedeau, iar cele aflate de fiecare parte a gurii îi ofereau un plus de atractivitate. Părul, de culoarea grâului, la fel de răvășit ca întotdeauna și sfidând ordinea, îi cădea pe fruntea lată. Sprâncenele groase, puțin mai închise la culoare decât părui, îi adumbreau ochii de un albastru cristalin precum cerul Texas-ului vara. Nasul subțire domina ușor o gură care trăda sensibilitate și putere. Gropița verticală din bărbie părea și mai adâncă decât și-o amintea ea, în schimb, maxilarul era la fel de pătrat și de hotărât.

- Deci, cu cine votezi? o întrebă el din nou. Ea simți o căldură în stomac și simțurile îi păreau amețite, de parcă ar fi sorbit o înghițitură din cel mai tare coniac. O ceață stranie părea să-l acopere vederea periferică, astfel încât totul în jurul ei se șterse și se tulbură. Numai pe Logan îl vedea surprinzător de limpede.

- Cu cine votez? La ce categorie?

- Cea a celui mai surprins individ că te vede aia.

Nu zâmbea, iar ochii îi erau ocupați cu explorarea fiecărei trăsături de pe chipul ei.

- Nu credeai că o să vin?

- Nu știam.

- De ce?

- Nu credeam că o să ai curajul. Acum zâmbi. Și acel rânjel leneș fu ca o palmă peste fața ei după cuvintele pe care tocmai le spusese. Dani era ofensată și rănită.

Înainte să poată spune ceva, Ai îi puse în mână un pahar cu Cola cu atâta exuberanță, încât lichidul se vărsă puțin.

- Ah, iartă-mă, Dani. Salut, Logan.

- Ai un șervețel? Întrebă Dani scuturându-și mâna pe care se vărsase Cola.

- Un șervețel? repetă Al protestește.

Nu. Logan izbuti într-un fel să-și bage mâna în buzunarul blugilor de unde scoase o batistă alba ca neaua. O despături și i-o oferă ceremonios.

- Mulțumesc, zise ea rigidă dorindu-și să fi avut curajul de a i-o azvârli în față. După ce își tampona mâna cu ea, i-o înapoia.

- Cu plăcere, zise el și privirea îi rămase ațintită asupra ei când întrebă: Cu care nevastă ai venit în seara asta, Al?

- Ești foarte amuzant, Logan, spuse Al sorbind plictisit din paharul de whisky. Fața lui roșie arăta că acela nu era primul.

- Dumnezeuule, omule, mă storc de bani. Toți banii se duc pe pensii alimentare și întreținerea copiilor, care tot timpul au nevoie de aparate dentare, de lecții de dans și de tot felul de chestii din astea. Compătimirea lui Logan era vizibil nesinceră.

- Asta obții dacă încerci să populezi estul Texas-ului.

- Așa e, eh, tu ești cel care gândește bine. Iubește-le și lasă-le... Ah, fir-ar să fie, iartă-mă, Dani. În clipa aceea, ea ar fi vrut să fi fost în cu totul altă parte. De ce venise, oare? Avea să fie mai rău decât își închipuise.

- Nu-i nimic, Al, spuse ea zâmbind, ceea ce o făcu să aibă impresia că avea să-i crape fața din cauza presiunii.

- Eh, continuă Al, ideea ta de a nu te însura a fost foarte bună. Căsătoria e o pacoste.

- Căsătoria sau divorțul? Întrebă Logan.

- În cazul meu, e totuna. Până și Dani râse împreună cu Logan de expresia chinuită a lui Al.

- Iubitule, mor de sete, zise o roșcovănă care veni lângă Logan cuprinzându-i mijlocul și așezându-și cealaltă

mână pe pieptul lui. Dani se simți imediat jignită. Femeia avea o masă de bucle roșcate care îi înconjurau chipul bosumflat, căzânduț. În valuri pe umeri. Costumul alb și strâmt din satin era nepotrivit pentru o asemenea petrecere, iar partea de sus abia îi cuprindea pieptul voluptuos. Sfârcurile îi erau trandafirii și tari și extrem de vizibile prin materialul subțire, fapt care părea să-i facă mare plăcere, după felul cum îi privea pe bărbați printre gene. Emană invitații sexuale cu tot atâta subtilitate ca șuieratul unui marfar. Dani se întrebă cum de reușeau ochii lui Al să rămână la locul lor în orbite. Logan o luă posesiv pe după umerii gol.

- Lana, ea este Dani Quinn. Pe Al îl cunoști.

- Bună, zise ea bosumflată, după care își întoarse ochii mari spre însoțitorul ei. Iubitule, ard de nerăbdare să beau ceva.

- Bine, zise Logan, după care spuse peste umăr: Vorbim mai târziu. Și se îndreptară spre bar.

- La naiba. Webster totdeauna a avut noroc la femei, mormăi Al. Dani privi în urma perechii care se pierdea în mulțime. Era atrasă de spatele lui Logan, care era masculinitatea întruchipată.

Cămașa din bumbac croită în stil vestic se întindea peste umerii lați. Torsul lui se îngusta spre mijloc, și, în timp ce ea privea, Lana își strecură mina neastâmpărată în jos pe spatele lui și și-o vârî sub centură, în scobitura spatelui. Dani nu-i putea reproșa nimic fetei. Ea însăși ardea de dorința de a atinge acea scobitură. Logan avea mersul, propriu texanilor, lăsat moștenire de generații întregi de cowboys. Era sexy fără să încerce măcar să fie astfel. Unduirea inconștientă a șoldurilor, mersul leneș și țăntoș, genunchii flexibili, lenea înșelătoare care ascundea o agresivitate latentă erau extrem de sexuale. Blugii, pe care oricine avea mersul acesăa îi purta foarte strimți, cădeau perfect atât pe partea din față cât și pe cea din spate a anatomiei lui, scoțându-l în evidență

sexul. Blugii lui Logan veneau mai bine decât ai multora. Aveau pe ce să se potrivească. Se lipeau de fesele lui tari și de pulpele lungi și zvelte în așa fel, încât ți se tăia răsuflarea.

- De aceea n-am putut să-nțeleg niciodată. Dani fu scoasă din transă de tonul perplex ai lui Al.

- Ce să înțelegi?

- Cum de ți-a dat drumul?

Îi venea să-și muște buzele până la sânge, în schimb zise veselă:

- Pur și simplu, n-a fost să fie.

- Eh, spuse Al aruncându-și privirile în jur, vrei să dansezi cu mine, Dani? Pentru că el avea douăzeci și opt de ani și părea cu douăzeci mai bătrân, pentru că era demn de milă și pentru că știa că singurul mod în care avea să supraviețuiască weekend-ului era bravând, ea spuse zâmbind voioasă:

- Sigur. De ce nu? Directorul liceului din Hardwick, care fusese în funcție în anul în care absolvise clasa lor, vorbea la microfon.

- Aveți norocul... Se opri brusc, căci se auzi un piuit puternic în microfon. Se apropie din nou încet, dezamăgindu-i pe toți cei care sperau că nu mai avea nimic de spus. - Aveți norocul ca, în seara aceasta, să-i aveți alături de voi pe favoriții clasei, Logan Webster și Dani Quinn. În încheierea discursului meu îi voi ruga să vină și să deschidă dansul următor. Clasa voastră a fost mândria liceului. Petrecere frumoasă și să știți că sunteți oricând bineveniți la liceul din Hardwick. Urmară câteva aplauze politicoase care răsunară printre clinchetele paharelor de cocktail și discuțiile șoptite. Jumătate din cei aflați acolo se uitau la Logan, cealaltă jumătate, la Dani. Toată lumea aștepta. Se răsese de premiile acordate. Se băuse prea mult. Regimurile fuseseră lăsate deoparte în fața mesei, cu delicatețe. Se răspândiseră bârfe vechi. Altele noi se lansaseră. Se simțeau cu toții foarte bine.

Dar acela era cel dirttâi moment dramatic, ai serii. Toți își aminteau cum Logan și Dani nu dansau cu nimeni altcineva ia nicio petrecere.

Dani ar fi vrut să se evapore și să nu fie nevoită să suporte ceie două minute cât avea să dureze melodia. Se uită în partea cealaltă a ringului de dans la Logan care încă își mai ținea brațul pe după umerii celei cu care venise. Între degetele celeilalte mâini se afla o sticlă de bere cu gât lung. Ridicând palma, o duse la gură, luă o înghițitură, după care, privind-o arzător pe Dani, îi dădu sticla Lanei, care stătea bosumfată. Ca un animal de pradă care se pregătește să-și devoreze cina, traversă ringul de dans oprindu-se la câțiva centimetri în fața ei.

- Dansezi, Dani?

- Cred că nu am de ales.

- Exact. N-ai de ales. Toată lumea ne privește. N-ai putea s-o ștergi nici dacă ai vrea. Era o provocare obraznică, pe care nu o putea refuza. Își ridică bărbia puțin și hotărârea îi aduse scânteii în ochii aurii. Logan observă transformarea și un zâmbet satisfăcut îi ridică ușor colțul gurii. Desfăcu brațele și ea păși între ele. Toți izbucniră în aplauze.

- Așa, Dani! Așa, Logan! auzi ea vocea pătrunzătoare a lui Spud. Au fost supuși fluierăturilor, şuierăturilor și chiuiturilor când Logan o trase mai aproape strângând-o în brațe cu fermitate. O ținea ca pe vremuri, cu ambele brațe strânse în jurul mijlocului ei. Ea nu putea decât să-și așeze mâiniile pe umerii lui.

- Lana ne privește.

- Cui îi pasă?

- Ei îi va păsa. Mă ții prea strâns.

- Este un dans lent. Ea îi simțea răsuflarea în păr.

Simțea totul. De parcă ar fi fost adormite ani de zile, simțurile ei se treziră acum cu o dorință intensă de a trăi tot ce pierduseră. Se simțea delicios de nesăbuită și știa că privirea îi era provocatoare când se uită la el

- Tu ai vrut să fie un dans lent?
- Da.
- De. ce?
- Ce întrebare, Dani. Nu se putu apropia și mai mult fiindcă se atingeau deja peste tot. El, totuși, se lipi de ea și mai tare.
- Ca să te pot ține în brațe. Să văd dacă te-ai schimbat.
- Îți amintești?
- Îmi amintesc.
- Și?
- Sunt unele schimbări ici și colo.
- Unde și unde? întrebă ea zâmbind cu subînțeles.
- Aici și aici, spuse el și privirea îi alunecă de la un sân la altul. Modestia îi alungă zâmbetul.
- Ah. Un chicotit gros răzbătu din pieptul lui.
- Stânjenită?
- Niciodată nu mi-ai vorbit astfel.
- Ah, pe atunci eram un puști cu palmele asudate. Acum, însă, sunt bărbat în toată firea și pot să spun exact ceea ce-mi trece prin cap, spuse el strângând-o în joacă. Sunt impresionat de felul cum te-ai maturizat.
- N-o s-o ajung niciodată pe Spud. El începu să râdă.
- Bietul Jerry. O să trăiască toată viața știind că toți băieții din clasă au făcut pe dracu-n patru ca s-o atingă pe nevastă-sa. Și tu ai vrut?
- Ce anume?
- S-o atingi.
- Cred că am încercat o dată, dar ea mi-a dat una în cap, așa încât am văzut, stele verzi o săptămână întreagă și pe urmă n-am mai avut curajul să mai încerc. Mai veniseră și alte perechi pe ringul de dans, așa că ei nu mai atrăgeau atât de mult atenția. Își zâmbiră, dar zâmbetul lui Logan se stinse când o privi cu ochii săi fierbinți..
- Arăți bine, Dani.
- Mulțumesc.

- Nu mai spune asta, șopti el furios. Nu-ți fac niște complimente formale. Știi foarte bine că ești la fel de frumoasă ca întotdeauna. Ba chiar mai frumoasă. Și mai știi, de asemenea, că această frumusețe deosebită mă atrage extrem de mult. Ca pentru a-i arăta cât de mult, brațele lui o strânseseră încă puțin. Pulpele li se uniră, abdomenele li se lipiră unul de altul, iar șoldurile li se atinseră. Sinii ei se striviră de pieptul lui tare. Muzica încetă. Ea încercă să se desprindă din îmbrățișarea lui, dar el nu o lăsă.

- Logan, muzica, spuse ea cu răsuflarea tăiată, evitându-i privirea de teamă să nu o pârhoiească.

- O să înceapă din nou.

- Bine, dar fata cu care ai venit, îi reaminti ea cu un glas stins în timp ce acordurile unei. alte melodii lente umplură încăperea.

- O să aștepte.

- Ești sigur?

- Nu. Numai că puțin îmi pasă dacă n-o face.

- Nu-i ceva foarte măgulitor din partea ta. El pufni batjocoritor.

- Dacă Lana consideră că se distrează bine, poate fi închiriată pentru noapte.

- În astfel de relații ești cu femeile acum?

- Bineînțeles. Drăguțe și fără complicații. Ce am de pierdut?

- Respectul de sine. El râse cu asprime, dar în ochii care o priveau pătrunzător nu era nici un pic de umor.

- Mi-am pierdut demult respectul de sine, Dani. De când tu...

- Te rog, Logan, nu. Felul în care ea îi rosti numele îi risipi furia. Acest lucru, împreună cu modul în care își lipi fruntea de pieptul lui, îl înmuieră complet. Furia lăsă locul dorinței de a o ține strâns, de a o avea numai pentru ei, de a o proteja și iubi așa cum voise dintotdeauna. O ținea la fel de ferm, dar acum în îmbrățișarea lui se simțea o

anumită tandrețe. Privi în jos la creștetul capului ei dorind să îi sărute acea parte a părului. Acesta era tot deschis la culoare și lucios, lumina lunii și miere la un loc. Trupul ei era delicat și compact și, totuși, extrem de feminin. În timp ce se legănau încet în ritmul muzicii, auzea foșnetul hainelor ei care se frecau de ale lui. Tânjea să i ie scoată una după alta, pentru a-i vedea calitatea și culoarea pielii, pentru a o compara cu a lui, Parfumul ei conținea o dulceață ametoitoare și era ia fel de vag ca mirosul florilor de citrice..

Ardea de dorința de a-i adulmeca urechea, de a-i atinge cu buzele diamantul din lobul urechii, de a-i simți pe limbă puful ca de piersică. Voia să o guste. Peste tot. Ridică mâna și le coborî pe ale ei din jurul gâtului său. Mâiniile li se împletiră strâns. Degetele lui Dani se relaxară și se desfăcură, întinse între ale lui, și îi pipăiră bătăturile din palmă.

- Încă muncesc din greu pentru, a-mi câștiga existența, Dani.

- La ferma aceea pe care o aveau ai tăi?

- Nu chiar. Are ceva pământ, dar... Ei bine, o să vezi mâine. Acolo va avea loc picnicul. Acasă la mine.

- Părinții tăi locuiesc cu tine? El scutură din cap.

- S-au mutat în oraș. Sunt bătrâni acum și au o căsuță mică.

- Știu că ai reușit în viață. Am citit despre tine în Texas Monthly.

- O adevărată poveste despre un sărăntoc care a izbutit să facă avere, nu?

- Nu m-am îndoit niciodată că vei reuși.

- Dar alții s-au îndoit. De exemplu, părinții tăi, adăugă ei cu amărăciune. Ea își feri privirea, ceea ce îl înfurie.

- Spune-mi, Dani, ce-ar zice, oare, dacă ne-ar vedea dansând acum? Mâinile astea de fermier sunt tot prea murdare pentru a te atinge?

- Asta a fost demult, Logan.

- Nu chiar atât de demult ca să pot uita. Sunt destul de curat, destul de bun, destul de bogat ca să te pot atinge acum, Dani?

- Pentru mine n-a contat niciodată! strigă ea șoptit.

- Ah, ba da, zise el ușor aplecându-se peste ea. Când a fost vorba de prezentare a contat al naibii de mult!

- Dă-mi drumul, spuse ea împingându-l și forțându-l să o lase. Întorcându-se amețită, se lovi de Al.

- Ce-ai zice de un alt partener, Dani? o întrebă ei beat.

- Nu acum, Al. Mă duc puțin la toaletă. Fugi de pe ringul de dans și găsi toaleta tot acolo unde ținea minte că se află. Ea și celelalte fete se adunau acolo la fiecare petrecere pentru a-și da una alteia perii, rujuri și pentru a mai bârfi. Acum căută un colț liniștit nevrând să dea ochii cu nimeni până nu-și revenea. Logan o ținuse în brațe și fusese o plăcere și o durere, în același timp. La fel. Totuși, nu chiar la fel. Nu mai erau niște copii orbiți de dragoste. Amândoi își pierduseră inocența odată cu zdrobirea inimilor. Ea nu mai era o fată care vedea povești de dragoste peste tot, crezând că sfârșitul povestirii avea să fie la fel de minunat ca ultimele pagini ale unul basm. Acum era o femeie în toată firea. Dorințele ei se maturizaseră și se rafinaseră. Unde altădată fusese, naivă în privința dorinței față de Logan, unde altădată îndemnurile trupului ei constituiseră un mister, acum știa exact ce voia. Pe el. Puternic și adânc înăuntrul ei. Numai că situația ei era aceeași. Nu-l putea avea. Era și mai imposibil acum decât atunci. Liniștindu-se, ieși și străbătu holul pustiu îndreptându-se spre sala de bal. Trecând pe lângă o ușă, o deschise sub imboldul momentului. Era o încăpere în care se depozitau tot felul de lucruri, la fel de intimă cum și-o amintea.

- Camera combinațiilor. Răsucindu-se, rămase uimită când îi văzu pe Logan în spatele ei. Acesta înaintă hotărât și o făcu să între cu spatele în încăperea respectivă, după care închise ușa.

- Ce-ai spus? întrebă ea cu răsufierea tăiată.

- Așa-i spuneam noi, băieții. Camera combinațiilor. Ne aduceam partenerile pe rând în camera asta în timpul petrecerilor. Mă întreb dacă familia Eik știe cât de legendară a devenit magazia lor. Ea zâmbea ușor. Inima îi bătea cu putere, iar gâtul ei se uscă, dar încercă să nu arate.

- Noi, fetele, știam ce faceți.

- Zău? Bănuiam că știți. Dar asta făcea ca jocul să fie și mai atrăgător. Făcu încă un pas spre ea. Peretele din spate îi bloca orice retragere. Nu voia ca el să știe cât de neputincioasă se simțea.

- A fost o adevărată plăcere să te revăd, Logan, dar eu tocmai mă pregăteam să plec, așa că...

- Mai ții minte ultima oară când am fost aici împreună?

- Ce-o să spună Lana?

- Ce-o să spună? făcu ei nerăbdător.

- O să te caute.

- Ba n-o să mă caute, l-am dat-o lui Al, zise el și veni mai aproape. Uită de Lana, uită de tot în afară de ultima oară când am fost împreună în camera asta. Mai ții minte?

- Nu. Adică, da. Nu sunt sigură. Acum trebuie să plec, Logan. Noapte bună. El o apucă de braț când încercă să treacă și o lipi de perete.

- Ții minte. Și eu la fel. Purta o rochie roz. Era fără un umăr și avea un volănaș aici. Mâna lui trasă o linie fierbinte care pornea de pe un umăr, trecea peste sân și se oprea sub celălalt braț. Ea gemu încet. Fiecare celulă erogenă din trupul ei declanșa semnale de alarmă.

- Aveai perle mici în urechi și un șirag aici. Degetul lui se plimbă peste baza gâtului încet și rămase acolo pentru a mângâia.

- Aveai părul strâns, dar câteva bucle îți atingeau obraji, aici. Îi trase ușor câteva șuvițe din coafură

lăsându-le să-i mângâie obrazii. Amintirea era foarte vie, dar ea o nega, atât în fața lui cât și într-a ei.

- Nu-mi amintesc.

- Ba da, spuse el cu o voce la fel de apropiată ca trupul său, la fel de captivantă și de tulburată. Ea se întoarse cu fața la perete. Acest lucru, însă, nu îl făcu să renunțe. Veni destul de aproape pentru ca ea să-i simtă răsuflarea în ceafă, pulpele lipite de dosul alor ei și tăria apăsată pe șezutul ei.

- Dansam atât de apropiați, frecându-ne unul de celălalt până când eram gata să ne topim. Am venit aici și ne-am sărutat până la sânge. Eral deliciosă și dulce și nu mă mai săturam de gura ta. Când te-am implorat să mă atingi, mi-ai scos cămașa din pantaloni și mi-ai pus mâinile pe piept.

- Încetează, Logan.

- Așa ai spus și atunci. Când ți-am atins sânii, ai spus nu. Dar nu voiai să încetez. Nu cu adevărat. Am continuat să te ating, să te mângâi, până când nici unui din noi nu mai putea. Mă doreai la fel de mult ca mine.

- Nu face asta, îl rugă ea cu un glas răgușit. Capul îi căzu în față, dar asta îi permise lui să-i atingă ceafa cu buzele.

- De ce nu? Vreau să-ți amintești. Să-ți amintești cit de îndrăgostiți eram.

- Îmi amintesc.

- Da? Atunci de ce nu le-ai spus părinților tăi ce simțeam unul pentru altui? Se întoarse să-l privească.

- Le-am spus!

- Este evident că n-au fost convinși, mormăi el. Poți să-ți închipui ce-am simțit când i-ai ales pe ei în locul meu?

- N-am avut de ales.

- Aveai opts-prezece ani.. Legal erai independentă. Aveai de ales.

- Nu aveam! strigă ea și, timp de câteva clipe, cuvintele acelea au răsunat în jurul lor.

- Ei, ai ales să te întorci acum, spuse el cu precizie, după care se apiecă spre ea până când ajunseră să se atingă complet, de la șani până la genunchi. Ai plecat cu ei atunci, dar acum ești cu mine. Strălucirea fierbinte din ochii lui albaștri o înfricoșă, dar încercă să braveze.

- Lasă-mă să plec, Logan. Nu mai suntem copii ca să ne îmbrățișăm într-o magazie.

- Ai perfectă dreptate, nu mai suntem. Vreau mult mai mult decât câteva minute de îmbrățișări de la tine. Ea încercă să se îndepărteze de el, dar trupul lui o ținut și mai mult de perete.

- N-ar fi trebuit să te întorci, Dani. Doar dacă nu voiai să-mi iau datoria. Gâtiejul i se strânse de teamă și de pasiune.

- Ce datorie? Ce vrei de la mine?

- Cred că glumești. Știi foarte bine ce vreau, spuse el coborându-și fața până când buzele lor se aflau doar la câțiva centimetri distanță. Îmi datorezi o noapte a nunții. O clipă ea îl privi paralizată, incapabilă să se miște, să gândească, să respire. Șocul o susținu un moment, după care semnificația spuselor lui începu să-și facă loc în mintea ei.

- Doar nu vorbești serios, șopti ea.

- Cât se poate de serios.

- Nu în adevăratul sens al cuvântului.

- Ba chiar în adevăratul sens al cuvântului, spuse el accentuând ușor.

Ea își umezi buzele rugându-se ca el să se îndepărteze, dar el stătea în continuare atât de aproape, încât ea îi cunoștea perfect fiecare părțică rigidă a trupului. Fermoarul blugilor era imprimat în rochia ei de mătase. Din acel punct de contact, căldura se răspândea prin tot corpul. Sâni o dureau de dorința de a fi atinși. Tânjea după mângâieri despre care spunea că nu-și mai amintește. Asemenea dorințe nu puteau fi admise. Cum să-l facă să vadă motivele când fiecare aspect al lui îi

spunea că e cât se poate de serios? Era un bărbat care fusese respins sexual. Dezamăgirea și frustrarea mocniseră în el timp de zece ani.

- Logan, eram niște copii, se rugă ea.

- Eram tineri, așa e. Dar nu copii. Copiii nu știu ce fac. Noi știam, Dani. Știam perfect ce facem. Știam ce vrem. Unul pe altul. Ea căută cu disperare o replică. Era o discuție cunoscută, pe care o purtase cu sine timp de zece ani, dar totdeauna pierduse. Cum se putea aștepta să câștige în fața lui?

- Să zicem că ne doream fizic, dar nu ne dădeam seama...

- Dacă aș fi vrut numai asta, nu m-aș fi abținut doi ani cât am fost împreună, spuse el zâmbind dureros și autoironic. Ieșeam cu cea mai frumoasă fată din clasă, cea pentru care orice tip și-ar fi dat un ochi pentru a o întâlni măcar o dată. Dar erai și cea mai simpatică, una care nu supăra niciodată.

- Aștepti scuze?

- Nu.

- Mu mi-am dat seama ce sacrificiu imens făceai, spuse ea sarcastic.

- Un mare sacrificiu, așa e. Dar nu imens. Voiam să fiu cu tins neapărat.

- Atunci de ce ai spus așa ceva? Își stăpânise nervii ia maximum.

- Pentru că vreau să înțelegi că nu m-am însurat cu tine numai ca să mă culc cu fine. Te iubeam, fir-ar să fie O apucă strâns de umeri.

- Nu mă gândeam numai la noaptea nunții când am fugit amândoi să căutăm un judecător de pace, ci la restul vieții noastre împreună. Am suportat ceremonia aceea cu un respect naiv pentru ceea ce ne promiteam unui altuia. Pentru mine nu însemna doar să imit niște cuvinte care să legalizeze actul de a mă culca cu tine, ci cu totul

altceva. Răsufila greu, iar degetele i se îngropară în brațul ei.

- Știi cât de umilitor a fost să ies de la Judecătorul de pace ca mire și să fiu arestat? Pentru Dumnezeu, Dani, pune-te în locul meu. Încearcă să-ți închipui ce aș simți. Se luptase să rămână rigidă, dar acum, când își aminti luminile acelea albastre și roșii care pâlpâiau, zgomotul, agitația, vina de pe chipurile părinților ei, mânia de pe urmă, se prăbuși la pieptul lui.

- Și eu m-am simțit la fel. Dacă-ți amintești totul atât de bine, atunci ții minte și clipa când te-au târât în mașina șerifului, eu tipând. Îl imploram să nu-ți facă nici un rău.

- N-am văzut decât că erai consolată de mama și de tatăl tău, de parcă te-aș fi răpit sau ceva - genul ăsta.

- Erau îngrijați, pe bună dreptate. Fugind aș făcut un lucru absolut necugetat.

- Deci, ești de acord cu faptul că tatăl tău a pus să fiu arestat pentru că ți-aș fi cerut mâna?

- Nu, nu, spuse ea cu tristețe: A fost un lucru îngrozitor din partea lui. Da, nu știa cum să ne oprească altfel.

- Ei bine, a găsit o modalitate foarte eficace. A dat rezultate. Își luă mâinile de pe brațele ei.

- Și-a retras acuzațiile, dar abia după ce mi-am petrecut câteva nopți în pușcărie în tâmp ce ei te-au scos din Dailas și au anulat căsătoria. Toată durerea acelor zile o copleși în valuri fierbinți. Plânsese, implorase, amenințase cu fuga și cu sinuciderea dacă nu o lăsa să-l vadă pe Logan, dar părinții ei rămăseseră neînduplecați. Nu era de ea, îi spusese ei. Ar fi făcut-o îngrozitor de nefericită. Nu-i putea oferi standardul de viață pe care ei îi doreau pentru ea, cu care era obișnuită. Nu era genul lor. După ce își irosise întreaga energie, fusese amețită luni de zile.

- Am fost la Dallas și, în cele din urmă, am reușit să vorbesc cu tatăl tău, zise Logan. Dar, tu și mama ta erați

deja în Europa. Mi-a spus că regretai ce făcuseși și că nu voiai să mă mai vezi vreodată.

- N-am spus niciodată așa ceva, zise ea cu aceeași durere pe care o simțise atunci. Am fost silită să fac călătoria aceea. Am stat acolo șase luni. Când ne-am întors, mi-am dat seama că totul era inutil. El o strânse din nou și o scutură ușor.

- Nu era inutil: Ai cedat. Ar fi trebuit să lupti mai mult.

- Dar nu puteam. Eram părinții mei.

- Și eu eram soțul tău. Cuvintele erau aspre și conțineau o finalitate care o făcu să se cutremure, fie de teamă, fie de speranță, nu-și putea da seama.

- Am avut o mireasă, Dani, niciodată o soție. Am de gând să iau ce mi se cuvine.

Ea încercă să se elibereze din strânsoare și fu ușor dezamăgită când el îi dădu drumul.

- E imposibil. El râse încet și își lăsă degetul arătător să alunece peste buza ei de jos.

- Departe de a fi imposibil. Suntem amândoi niște adulți sănătoși, care consimt. Ea îi îndepărtă mâna.

- Eu nu consimt.

- O s-o faci, spuse el cu o siguranță care o înfurie. N-aș fi venit niciodată la Dallas după tine, dar acum ești pe teritoriul meu. Și, oricine se aventurează pe teritoriul meu, pretind că-mi aparține.

- Sună a amenințare.

- Asta și este. Sau o promisiune, depinde cum o iei.

- Este o amenințare fără valoare, Logan. Plec spre Dallas chiar în seara asta. Ei îi apucă medalionul și o trase până când capul ei ajunsese să fie înclinat într-un mod foarte straniu. Buzele îl erau apropiate de ale ei și ea le simți mișcându-se înainte să audă șoaapteie.

- Să-mi arăți încă o dată ce lașă ești?

Nu cred, Dani. Parcă simți sărutul care nu se materializă și fu din nou dezamăgită. El îi dădu drumul.

- Pe mâine. Făcu câțiva pași cu spatele, aruncându-i un zâmbet insolent, după care ieși închizând ușa în urma lui.

II

- La naiba! Dani își azvârli poșeta pe patul de motel și se lăsă să cadă pe el. Stând întinsă pe spate, își aruncă pantofii. Privi spre tavan și văzu zâmbetui încrezut al lui Logan înainte să plece. Bătu cu pumnul în salteaua deloc confortabilă.

- Dintre toți aroganții... Dar furia ei nu era plină de convingere și o știa foarte bine. Rostogdlindu-se pe o parte, se făcu ghem și își propti obrazul în palmă. Era arogant, încrezut și puțin cam răsfățat. Era un conducător înăscut, un zeu din aur strălucitor către care oamenii gravitau în mod automat. Era amuzant, generos și, în mai toate împrejurările, bun. Știa că vrea să o rănească la fel cum fusese rănit și el, dar mai știa la fel de bine că nu abuza de nimeni în mod intenționat. Știa, de asemenea, că, pentru toate acestea, ea încă îl mai iubea.

- Doamne, ce-o să fac? Să fi făcut o greșală enormă venind la Hardwick?

De nenumărate ori se gândise să nu se ducă la reuniune, dar fusese atrasă în mod inexorabil, împinsă de o curiozitate masochistă de a-l vedea cum arată, ce fel de viață ducea acum. În articolul din ziar nu se pomenise de nici o doamnă Webster și de nici o familie, dar Dani nu avea de unde să știe sigur că nu-l va găsi căsătorit și fericit.. Dacă s-ar fi întâmpiat acest lucru, probabil că ar fi murit de durere. Dar, care, n-ar fi fost mai bine decât situația în care se afla acum? Trebuia să plece. În seara aceea. Dar dacă o făcea, i-ar fi dezamăgit pe atâția oameni care se bazau pe ea. Totul începuse atât de inocent. Participase la o întrunire a comitetului, unde se discuta despre niște planuri pentru un dejun în scopul adunării de fonduri.

- Eu nu voi fi în oraș vineri, își aminti Dani că spusese. Mă duc la Hardwick pentru întâlnirea de zece ani cu colegii de clasă.

- Hardwick? făcuse președinta ciulind urechile ca un lup înfometat. Asta e în partea de est a Texas-ului, nu?

- La vreo trei ore de aici, spusese Dani. E un mic orășel. Tata a avut acolo o fabrică de cherestea.

Doamna Meneffee se dusese la birou și scotocise într-un sertar până găsisese o hartă. O studie o clipă, după care exclamă entuziasmată:

- Exact cum am bănuir. Dani, Hardwick nu e prea departe de terenul acela pe care încercăm să-i cumpărăm.

- Da. Iar proprietarul său locuiește în Hardwick. Sunt aproape sigură, zise ea răsfoindu-și carnețelul. Da! Domnul Logan Webster. Se ocupă de vite, de proprietăți, nu face afaceri cu petrol, dar cu gaze naturale cred că da. A cumpărat acest teren cu câțiva ani în urmă, numai că n-a făcut nimic cu el deocamdată, l-am scris în speranța că ni-l va vinde nouă. Până acum, însă, n-am primit nici un cuvântel din partea lui. Dani era una din fondatoarele asociației Prietenii copiilor, al cărei unic scop era adunarea de fonduri pentru copiii întârziați mintal și handicapați fizic. Visa de multă vreme să aibă o tabără de-vară pentru acei copii.

- Îi cunoști? o întrebă doamna Meneffee. Când privirea aceea incisivă, care putea face și o bancnotă de o sută de dolari să scape din pumnul cel mai strâns, o străpunse, Dani se uită în altă parte.

- Da, spuse ea și își dresе glasul. Cei puțin, am auzit de el...

- Dacă tot te vei afla acolo, ce-ar fi să-i faci o vizită? Dacă-i poate convinge cineva să ne vândă terenul ieftin, atunci tu ești acea persoană. Femeia insistase, doborâse toate argumentele slabe ale lui Dani și, în cele din urmă,

obținuse o promisiune din partea ei că-l va vizita pe domnul Webster când se va duce la Hardwick.

- Ei bine, l-am văzut, spuse ea simplu în fața oglinzii din baie începând să se dezbrace. Și nu cred că e într-o dispoziție foarte generoasă. El voia să ia, nu să dea. Și ce anume voia să ia... Se cutremură când își puse cămașa de noapte, în drum spre pat zări servieta de pe masă. Se duse și scoase din ea toate broșurile pe care le adusese cu ea. Copiii o priveau din numeroase fotografii tulburând-o la fel ca întotdeauna. Munca ei era atât de importantă, mult mai importantă decât problemele personale. Când își compara viața cu greutățile pe care acei copii și familiile lor le îndurau în fiecare zi, neliniștile ei păreau egoiste și mărunte. Stinse lumina știind că a doua zi avea să examineze harta pe care Spud îi arătase cum să ajungă acasă la Logan. Promisese că va vorbi cu Logan despre teren. Dar, și mai important era că își luase un angajament cu ani în urmă și nimic, nici chiar amenințarea lui Logan, nu o putea face să nu-și țină angajamentul.

- Cât de mult aș vrea să te urăsc, spuse Spud ronțâind un cartof prăjit.

Dani stătea în fața ei la o măsuță acoperită cu sticlă, din grădină. Volanul umbrelei de soare flutura ușor în adiererea caldă de vară. Dani începu să râdă.

- De ce?

- De ce? Uită-te la tine. Nu transpiri. Cred că extraterestră, îi șopti Spud soțului ei.

- Cine e extraterestru? întrebă Logan, care apăru în spatele lui Spud exact la timp pentru a auzi acele cuvinte.

- Dani. Nu transpiră. Părul ei nu e niciodată în dezordine. Și a și înotat! Eu, dacă înot, ies din apă ca un bivol indian. Ea iese ca o sirenă afurisită.

Logan își îndoi genunchii ca să se uite la Dani pe sub umbrelă. În timp ce se priveau, zgomotele făcute de

înotători, strigătele celor care jucau volei, trăncănelile din jurul lor, toate dispărură subit.

- Arată ca și cum ar fi bună de mâncat, spuse Logan încet. Dani roși sub borurile largi ale pălăriei de pai, iar lentilele prea mari ale ochelarilor el de soare nu i-au putut ascunde genele lăsate în jos. Sub rochia de plajă care îi ascundea costumul de baie, pielea ei ardea sub privirea lui Logan.

- Nu poți să-mi împrumuți și mie trupul ăsta al tău subțire măcar pentru o după-amiază? o întrebă Spud.

Fericită de întrerupere, Dani o întrebă în glumă:

- Ca să faci ce?

- Să alerg goală pe plajă. Logan fluieră și se aplecă să o îmbrățișeze pe Spud, șoptindu-i provocator la ureche:

- De ce să vrei un alt corp ca să faci asta? Ar fi o adevărată plăcere să-l vedem pe-al tău. Mi-aș cumpăra un loc de unde să văd cât mai bine.

Spud făcu deodată ochii mari.

- Zău! Ai observat! După atâția ani aflu că Logan Webster s-a uitat la corpul meu și l-a dorit în sinea lui?

Logan îi aruncă un zâmbet cuceritor.

- De multe ori.

- Jerry, ai auzit? Nu ești nebun de gelozie? își întrebă Spud soțul.

- Nebun, zise acesta sorbind plictisit din paharul său de mărgărită.

Deja atrăseseră o mulțime și toată lumea râdea. Jerry continuă pe un ton egal:

- Nu pot să-i spânzur pe toți tipii care se holbează la tine, Spud. Ei au vrut să se uite, nu să te atingă. Eu m-am însurat cu tine.

- Bine, dar... dar totdeauna ai spus că... zise ea gesticulând, că, știi tu, n-a avut nici o legătură cu ceea ce simțea pentru mine. Pe chipul liniștit al lui Jerry apărură un zâmbet vinovat.

- Am mințit.

- Jerry Perkins! De aceea stăteai mereu lângă mine în autobuzul echipei de fotbal? Zâmbetul lui era echivalent cu o recunoaștere. Nici nu mi-a trecut prin cap!

- Ba ți-a trecut, îi aminti el făcându-l cu ochiul. De multe ori.

- Ooo! pufni Spud, dar apoi începu să râdă. Mi-a trecut, așa-i? Eh, ce naiba, mi-a plăcut fiecare clipă și încă-mi mai place.

În toiul râsetelor care au izbucnit, unul din foștii sportivi ai clasei spuse:

- Niciodată nu ne distram mai bine decât în autobuz când ne întorceam de la câte un meci în afara orașului.

- Da, mai țineți minte? Deci, erau Jerry și Spud.

- Logan și Dani.

- Absolut. Cum de reușeai totdeauna să ocupi locuri în spate, Webster?

- Erau totdeauna atât de absorbiți unul de altui, încât erau de-a dreptul plictisitori. Logan întâlnește privirea lui Dani peste masă.

- Mai țineți minte turneul de sărutări care a avut loc fără întrerupere de la Lampasas?

- Sărutări franțuzești, altfel nu contau, le aminti Spud.

- Cine a câștigat?

- Cine crezi? Logan și Dani. Au continuat mile întregi după ce toată lumea se opri ca să mai răsuflă.

- Fir-ar să fie, m-a luat cu jumătate de milă, spuse Jerry îmbufnat și începură să râdă cu toții. Toți în afară de doi, care încă se mai priveau.

- Cine altcineva a mai participat? Ah, Janey și... - Unde e Janey? Am crezut că o să vină.

- Locuiește în Beaumont. Abia a născut cel de-al treilea copil, așa că na putut veni.

- P.J. e în California, practică avocatura, e căsătorit. Am auzit că și nevastă-sa e tot avocat.

- Zău? Discuțiile continuă în jurul lui Dani și Logan. Fără să-i afecteze în nici un fel.

- Îl știți pe Billy Clyde și nu mai știu cum?

- Winslow?

- Exact, Billy Clyde Winslow. S-a înrolat în armată. A fost în Cambodgia, de unde s-a întors cu probleme.

- Droguri?

- Bănuiesc. Logan se uită la gura lui Dani. Ea îi simțea cum o studiază. Ochii lui erau obișnuiți cu buzele ei, iar acestea păreau pline și umflate sub privirea lui arzătoare. Ea, la rândul ei, îi studia gura, gropița din bărbie și își amintea de serile acelea din autobuzul echipei de fotbal. Înăuntru era totdeauna curent. Vântul rece de toamnă sufla prin ferestrele care nu se închideau bine, dar ei îi era atât de cald. Se strângeau amândoi în geaca lui.

Buzele nu li se desprindeau decât când rămâneau fără suflare, iar mâinile lui explorau, lăsându-i trupul înfierbântat și chinuit de durere. Nu suportau să vadă semnul de intrare în oraș și își doreau să poată călători cu autobuzul acela întunecat, până la capătul lumii, strâns îmbrățișați. După ce o lăsa în fața ușii casei ei, ea se simțea lipsită de vlagă și tulburată, minunat de obosită și, totuși, fericită. Inima îi bătea nebunește și între pulpe simțea o umezeală delicioasă și interzisă. Aceleași simptome le avea și acum, numai uitându-se la el.

- Logan? Vocea Lanei străpunse gândurile lui Dani asemeni unei trompete asurzitoare.

- Al ar vrea să mă ungă puțin cu uleiul acela. Nu știi unde i-am lăsat data trecută când am fost aici? Avea un costum de baie croșetat care abia dacă-i acoperea părțile esențiale. Un lăntișor de aur îi atârna seducător peste șolduri lăsând să cadă direct pe triunghi un talisman de forma unor buze. Logan o privi ca și cum ar fi fost un copil enervant. Oficial, era partenera lui pentru weekend-ul acela, dar tare mult își dorea ca ea să dispară, pur și simplu. Toată ziua se ținuse după bietul Al. Dacă spera să-l facă gelos pe Logan, își pierdea timpul degeaba. Totuși, nu-i plăcea să fie nepoliticos.

- Nu știu unde e, Lana. Caută în cabină. Când se întoarse, văzu că Dani se scuzase și își făcuse drum prin mulțime, îndreptându-se spre casă.

Intră în bucătăria spațioasă pe una din ușile dinspre grădină. Scoțându-și pălăria și ochelarii de soare, le puse deoparte și își lipi palmele de obraji fierbinți, sperând să-i răcorească, își plimbă apoi privirea prin încăpere. Era la fel de superbă ca restul casei, care o uluise. Cu zece ani în urmă, avusese o idee foarte vagă în legătură cu locul unde se afla ferma Webster, căci Logan nu o dusese niciodată acolo. Drumurile se modificaseră de atunci și crezuse că apucase pe unul greșit când harta o adusese pe o alee străjuită de copaci ce ducea la o fermă modernă și foarte întinsă. Construită din piatră și lemn de cedru, aceasta era o minune arhitecturală, cu ferestre mari, strălucitoare, și unghiuri complicate.

Piscina și cabina erau înconjurate de plante semi-tropicale și flori luxuriante. Dincolo de grajduri și alte dependințe, acri întregi de pășune semănând cu un lac verde se întindeau până la pădurea deasă de pini. Își aminti că Logan îi spusese că ferma alor lui se întindea doar pe câțiva acri fără nici o valoare. Se părea că el cumpărase o suprafață mare în jurul lotului inițial, dărâmasă vechea casă și pusese bazele propriului imperiu. Interiorul era magnific. Podele acoperite cu piatră spartă și presărate cu covoare specifice zonei uneau toate încăperile acelea aerisite. Mobila modernă, dar confortabilă, făcea ca odăile să pară intime în ciuda plafoanelor în formă de boltă. Bucătăria era luminată de soare și modernă, numai că acum era într-o totală dezordine. Petrecerea provocase multă harababură. Dani începu să pună resturile într-un sac mare de plastic.

- Asta chiar că trebuie să fie ceva nou pentru tine.

Privind peste umăr, văzu silueta lui Logan în prag.

- La ce te referi?

- La faptul că faci treaba unei menajere: N-ai o menajeră care face astfel de lucruri în locul tău?

Ea își mușcă buzele ca să nu-i dea o replică tăioasă. Nu fuseseră singuri deloc toată ziua. Acum, că erau, el o provoca intenționat, dar ea nu trebuia să-i dea satisfacție. Avea o misiune de îndeplinit și, chiar dacă era să moară, tot avea de gând să ajungă la partea bună a lui Logan. Întorcându-se la chiuvetă, începu să curețe cu detergent paharele și să le pună în mașina de spălat vase.

- Nu, n-am menajeră. Locuiesc singură într-un mic apartament. Abia dacă am eu ce face, cu atât mai puțin o menajeră.

- Nu ai menajeră. Locuiești într-un mic apartament. Conduci un Buick modest.

Venind lângă ea, se rezemă de dulap, își încrucișă brațele și gleznele și se dădu puțin pe spate ca s-o privească. Pantalonii, care îi veneau foarte bine, îi cuprindeau sexul într-un mod extrem de tulburător.

- Soțul tău n-a fost de acord să-ți plătească pensie alimentară?

Ea își ridică privirea brusc și mâinile îi încremeniră în aer. De pe paharul pe care îi ținea se scurgea pe podea apă cu detergent. Nu crezuse că știa de căsătoria ei. Problemele legate de divorț nu-l priveau absolut deloc și tocmai se pregătea să i-o spună. Dar zâmbetul lui era intenționat ațâțător și ea refuză să se lase provocată. Puse paharul în mașină, conștientă de faptul că atunci când s-a aplecat, i-a atins cu șoldul pulpa tare.

- Nu a existat nici o pensie alimentară. N-am vrut eu. N-am vrut nimic de la el. Nici măcar numele.

- Căsătoriile tale n-au durat prea mult, nu? Cel puțin, celălalt idiot te-a avut în patul lui înainte să pleci?

Ea închise mașina de spălat vase cu zgomot și se răsuci ca să-l privească. Pumnii îi erau încleștați și unghiile îi pătrundeau în palme.

- Căsătoria mea... zise ea printre buzeie strânse de furie.

- Care din ele?

- Cea adevărată.

- A noastră a fost adevărată.

- Bine, a doua a fost o mare greșeală.

- Am auzit că avea o casă de cinci milioane de dolari în Turtie Creek, bani, statut de membru la cele mai bune cluburi și petrol care l-ar face gelos și pe un șeic. Pare exact ce-ți trebuia fie, Dani.

Acest lucru o duru extrem de mult. Oare nu o cunoștea chiar deloc? Se încruntă și buzele i se desfăcură puțin.

- Scuză-mă, spuse ea.

Încet dând să plece, însă încheietura mâinii îi fu prinsă de niște degete lungi și subțiri, ținând-o pe loc. Rămase cu spatele la el în timp ce o trăgea ușor de mână.

- Iartă-mă, am spus un lucru foarte urât. De ce nu mi-ai dat o palmă?

Când văzu că ea tot nu se întoarce, înainta cu degetele spre antebrațul ei sensibil și i-l înconjură cu delicatețe.

- Dani. Uită-te la mine. Ea se întoarce, dar ochii îi înotau în lacrimi.

- Iartă-mă.

- Ești teribil de nedrept, Logan. Cu toată lumea te porți frumos. Pe mine de ce mă rănești?

- Ar trebui să știi, spuse el încet.

- Pentru că și eu te-am rănit.

- Cam așa ceva.

- Nu putem schimba trecutul.

- Eu am de gând să încerc. Privirea lui albastră era atât de fierbinte, încât ea trebui să se uite în altă parte, altfel o topea. Râsul lui ușor o făcu să ridice capul.

- Nu fi atât de îngrijorată. N-o să-mi impun cu forța drepturile de soț asupra ta. Mai ales când e atâta lume în jur, zise el arătând din cap spre grădina unde ceilalți nu păreau să le simtă lipsa. Vino, știu un loc unde putem sta

de vorbă, zise el apoi trăgând-o afară pe o altă ușa ca să evite mulțimea.

- Unde mergem?

- Undeva unde nimeni n-o să tragă cu urechea. Sau, dacă aud ceva, n-or să repete nici un cuvânt.

- Unde mă duci? În grajd?

- Sau în hangar.

- În grajd. Mi-ar face plăcere să-ți văd caii.

Grajd nu prea era cuvântul potrivit pentru a descrie clădirea unde o duse. Era modernă și bine întreținută. Logan deschise ușa imensă și, înainte ca ea să-și dea seama ce intenții are, o luă în brațe și intră cu ea.

- Ce faci?

- Nu ești îmbrăcată potrivit pentru un grajd și n-aș vrea să calci în ceva neplăcut. Privi spre picioarele ei care erau încălțate într-o pereche de sandale cu barete subțiri în jurul gleznelor.

- Nu cred că sunt asemenea șanse. Locul ăsta pare mai curat decât multe case. Dar nu încercă să scape. Se priviră veseli până când își dădură seama unul de altul în alt fel. Brațul lui era tare pe spatele ei gol. Ea îi simțea forța și părul aspru pe piele. El îi simțea picioarele goale atârând peste celălalt braț al său, în timp ce brațele ei erau agățate lejer de gâtul lui. Chipurile le erau apropiate.

- Nu sunt grea? întrebă ea cu o voce răgușită, iar sânii îi erau striviți de pieptul lui tare ca un zid. Era minunat.

- Niciodată n-ai fost. Înainta pe culoarul din mijloc al grajdului, oprindu-se în dreptul fiecărei boxe pentru a o prezenta calului dinăuntru. Când ajunseră în capăt, o așeză pe un butoi acoperit și se dădu înapoi.

- Ce părere ai? întrebă ei mândru de animalele sale.

- Cred că sunt superbi.

Dumnezeule, ea era superbă, își spuse el. Razele soarelui pătrundeau prin ferestruică și cădeau asupra ei ca lumina difuză a unui reflector. Părul ei, încă umed după baie, fusese strâns într-o coadă și capta fiecare rază

Înainte de a o transmite ochiilor lui. Pielea ei eră aproape transparentă. Fire de praf dansau în jurul ei, fericite că aveau dreptul să se afle în apropierea unei asemenea frumuseți. Părea a fi fost zămislită din soare, cu părul și ochii aurii, lumina soarelui sub forma unei femei frumoase. Zâmbiră arătându-și încântarea pe care o simțea fiecare la vederea celuilalt, dar Dani observă că începe să se încrunte.

- Acum o clipă zâmbeai, iar acum te încrunți.

- Ce s-a întâmplat cu căsătoria ta, Dani? Oftând, ea se sprijini într-un cot și își legănă picioarele înainte și înapoi.

- Era exact ceea ce voiau părinții mei.

- Mi-am dat seama. Dar tu?

- Eu eram extrem de nefericită și, deci, vulnerabilă. Gata să mă agăț de orice. Era încântător, vesel, totdeauna gata să meargă la o petrecere. M-am gândit că poate ceea ce-mi oferea avea să-mi vindece melancolia.

- N-a fost așa?

- Nu.

- De aceea ai divorțat?

- Da și pentru alte... multe lucruri. O spuse într-un fel care dădea de înțeles că subiectul era închis.

- Ai trăit singură de atunci? Întrebă el încercând să pară indiferent, dar ea nu se lăsă păcălită.

- Vrei să știi, de fapt, dacă au mai existat și alți bărbați în viața mea? Nu. Poți spune același lucru referitor la femeii? Ochii lui sclipiră mintoși, după care se răciră considerabil și el se uită în altă parte.

- Eu sunt bărbat, Dani.

- Și asta e o scuză pentru aventurile tale? Ești bărbat, așa că ți se permit relațiile întâmplătoare și sexul recreativ? Văzându-i umerii încordându-se de furie, ea oftă și spuse:

- Nu contează. Știu totul despre escapadele tale sexuale. Am fost bine informată de către colegii noștri care mai locuiesc încă în oraș.

- Nu crede tot ce ți se spune. Multe sunt speculații.
- Bazate pe ceva adevăr?
- Bazate pe ceva adevăr, recunosc el îmbufnat. Ea îl studie o clipă.
- Îți place să fii ce ești acum, nu-i așa, Logan? El se gândi puțin înainte să răspundă.
- Da, îmi place. Bănuiesc că ar trebui să-mi cer scuze pentru faptul că mă mândresc cu ce-am făcut, cât de departe am ajuns, dar să fiu al naibii dacă o s-o fac. Nimic n-a fost realizat cu ușurință. Stătea în fața ei aproape furios, în orice caz sfidător.
- Știi că eram cu doi ani mai mare decât toți. Dar știi și de ce? Pentru că atunci când eram doar un copil, a trebuit să stau acasă să ajut la muncă, altfel n-am fi fost numai săraci, ci am fi și murit de foame. Nu m-am dus la școală, așa că profesorii, m-au ținut pe loc doi ani ca să pot învăța cum trebuie. Trebuia să fiu un bun atlet, un bun elev. Trebuia să-i înving pe ceilalți, altfel aș fi ridiculizat. În timp ce tu te duceai la petreceri la SMU, eu munceam din greu ca să-mi pot plăti cursurile și să trimit bani și acasă. Mi-au trebuit cinci ani ca să-mi dau licența. Dar, în cele din urmă, am reușit și m-am întors hotărât să fac ceva din viața mea.
- N-a fost nevoie niciodată să dovedești nimic nimănui, Logan. Totdeauna ai fost o persoană deosebită. Ei scutură din cap cu încăpățănare.
- Dar nu destul de bun. N-am fost destul de bun pentru a avea femeia pe care o voiam. Se uită la mâinile ei, dar îi strecură un deget sub bărbie și îi înalță capul cu brutalitate.
- Știi fabrica aceea de cherestea pe care tatăl tău a vândut-o când v-ați mutat din Dallas? E a mea acum. Și aduce un profit de două ori mai mare decât atunci când o avea el. De aceea v-ați mutat aici în anul doi, nu-i așa? Ca tatăl tău să se poată ocupa mai bine de afaceri?

- Da, dar asta e o poveste veche. Sunt fericită pentru tine, Logan. Dar nu și surprinsă. Știam că poți să reușești.

- Dar nu să fiu și un soț bun pentru soția mea.

- Eu n-am crezut asta. Părinții mei o spuneau.

- Și tu i-ai ascultat! strigă el.

- Da, atunci, da. Eram înspăimântată, speriată de ceea ce făcusem. Da, i-am ascultat.

- Ah, Dani, făcu el și apropiindu-se de ea îi lipi capul de pieptul lui, aplecându-i pe ai său și mângâindu-i spatele gol. Cum pot să te condamn pentru ce-ai făcut? Nu știai să fii altfel decât cum erai. Nu știai cum e să fii sărac. Era normal să te duci la SMU și să-ți iei licența în psihologie fără să o folosești niciodată.

- Ba o folosesc, murmură ea la pieptul lui, dar el păru să nu o audă.

- Era normal să te porți exact așa cum te-ai purtat, spuse ei ridicându-l capul și ținându-l obrazii în palme. Dar înțelege-mă și pe mine. A trebuit să muncesc din greu și să lupt pentru tot ce am. Îl puse un sărut scurt și ușor pe gură.

- Și încă mai lupt.

O sărută apoi apăsător. Gura, oh, Doamne, ce bine era. Gura lui caldă și fermă și, totuși, moale, care se plimba peste a ei sorbind cu blindețe. Bărbia lui aspră o zgârie ușor pe a ei. Parfumul coloniei lui era amestecat cu mirosul de fin. Atmosfera era plină de viață și fertilitate, natura în forma ei cea mai elementară. Iar ei făceau parte din ea. Ea se simțea mică și lipsită de apărare lângă trupul lui musculos, puternic și athletic. Feminitatea ei înfierea în semn de răspuns la virilitatea lui absolută. Se opri cu buzele pe colțul gurii ei și îi mângâie ușor cu limba.

- Doamne, ce dulce ești, Dani. A trecut atâta vreme de când nu te-am mai gustat.

- Atâta vreme.

- Lasă-mă să te gust din nou.

- Logan.

Limba lui fermă îi desfăcu buzele și se cufundă în dulceața gurii ei, mai adânc și mai adânc, mângâind, explorând, savurând. Fiori de extaz coborâră în spirală din inimă până la feminitatea ei ghemuindu-se în stomac și în jurul sânilor, făcându-i să se încordeze. Se simți copleșită de senzații minunate care o făcură să aibă impresia că este gata să-și ia zborul. Își ridică mâinile și le plimbă aiurea peste umerii lui până când degetele își croiră drum prin părul des de pe ceafă. Îl auzi scofând un sunet jos din gâtlee. Mutându-și mâinile de pe spatele ei pe părți, el își răsfirea degetele peste coastele ei și o ridică, în clipa când picioarele ei atinseră pământul, o trase aproape și își lipi trupul de al ei. Palmele lui urcau și coborau pe corpul ei pe sub brațele ridicate. O mână îi trecu de mijloc pentru a se desface pe șoldul ei și pentru a o lipi de căldura lui rigidă. Răsuflarea li se strecură printre buze când se depărtară puțin unul de altul. El îi acoperi fața cu săruturi ușoare, scurte și la întâmplare.

- Spune-mi că e bine, șopti el răgușit.

- E bine. O sărută din nou. Îi captură gura cu ardoare.

Era îndrăzneț și evocator, iar când, în cele din urmă, își înălță capul, ea știu că fusese mai mult decât un simplu sărut. Gura lui făcuse dragoste cu a ei.

- Nu m-ai sărutat așa acum zece ani, murmură ea în buzele lui umede.

- N-aș fi îndrăznit, spuse ei rotindu-și mijlocul încet și făcând-o să geamă.

- De ce?

- Pentru că atunci nu aveam atâta stăpânire de sine, încât să ajung până aici și să mă opresc apoi.

- Și acum ai?

- Nu promit nimic.

Își lăsă din nou capul în jos ca să o sărute, dar vibrațiile periculoase din glasul lui transmiseseră semnale

de alarmă spre creier. Întoarse capul, astfel încât primi sărutul chiar sub ureche.

- Ar fi mai bine să... ah, Logan... să ne întoarcem. O să se întrebe...

- Nu pleca odată cu ceilalți, șopti el cu gura lipită de gâtul ei. Rămâi cu mine o vreme.

- Nu pot...

- Ba poți.

- Eu... Buzele lui îi acoperiră protestul cu un sărut îndelungat.

- Rămâi cu mine, Dani. Măcar pentru câțva timp. Asta-i tot ce-ți cer deocamdată.

- Nu știu. O să mă mai gândesc.

- Când o să știi?

Oare trebuia? Trebuia să înceapă ceva ce nu putea fi încheiat? Nu. Dacă îi mai rămăsese un dram de minte, ar fi trebuit să se urce în mașină ca să se întoarcă la Dallas și să nu se mai gândească niciodată la acel bărbat. Dar sărutările lui și atingerea acelor mâini o lăsaseră fără puterea de a mai judeca. Voia să rămână. Și, în plus, nici nu vorbise cu el despre terenul pentru tabără. Raționează, Dani, își spuse ea în timp ce mâinile lui îi cuprinseră spatele gol și o traseră protectoare. Fața ei i se cuibări în V-ul cămășii și fire de păr auriu îi gâdiiu buzele. Își frecă gura ușor de acea suprafață moale. Mirosea și avea gustul aerului de vară și al unui bărbat sănătos. Avea un motiv foarte întemeiat pentru a rămâne. Promisese să-i vorbească despre proprietatea pe care organizația ei dorea să o cumpere. Nu era o justificare destul de bună? Poate da. Poate nu. De ce să caute justificări? Voia să rămână, pur și simplu. Ei îi adulmecase gâtul, trecându-și buzele peste fiecare părticică de piele neacoperită pe care o putea găsi.

- Când o să știi? Întrebă el din nou. Ea se dădu puțin pe spate și îl privi în ochi. Atinse cu timiditate gropița din bărbie.

- O să rămân... dar numai pentru puțin timp.

- Eh, cum e? Întrebă Spud trântinduse pe un scaun lângă Dani.

- Ce să fie?

Era ca în transă privindu-l pe Logan care juca volei într-o partidă exclusiv masculină, care era mult mai dură decât cea a femeilor de mai devreme. Se îmbrăcase cu o pereche de pantaloni scurți și își scosese cămașa. Soarele de după-amiază târzie sclișea pe pielea lui bronzată, care lucea de sudoare. Lumina roșietică strălucea în părul fin și auriu de pe trupul lui și făcea ca părul să-i semene cu o cască orbitoare. Mișcările îi erau suple și era numai mușchi, care se încordau și se relaxau într-o coordonare perfectă. Vederea lui o lăsă fără suflare și era din nou recunoscătoare pentru pălăria cu boruri largi și ochelarii care îi puteau ascunde tulburarea.

- Ce să fie? o imită Spud privind-o cu atenție.

Aplecându-se, pocni din degete în fața ochilor lui Dani. Aceasta clipi des și se întoarse spre ea.

- Ce fac libidourile? Al tău și al lui Logan. Sunt iarăși în armonie? Dani roși.

- Eu... noi...

- Las-o baltă, mormăi Spud ridicânduși picioarele pe șezlong. Nu spunea niciodată nimic la nici una din petrecerile noastre de dinainte de culcare. Dacă o să mor pentru că n-am cunoscut unul din sărutările lui Logan, chiar și indirect, va fi numai vina ta.

Dani râse și își îndreptă atenția din nou asupra jocului. Logan se uita la ea. Mingea trecu pe lângă ei nevăzută. Fu certat de partenerii de joc și readus cu forța la realitate.

- Să știi că n-a uitat niciodată, zise Spud întâmplător. Prea întâmplător. Dani întoarse capul brusc.

- Ca anume să uite?

- Ce s-a întâmplat la câteva nopți după absolvire. Dani păli.

- Știi? Spud o bătu ușor pe mână.

- Nu-ți face griji. Eu sunt singura persoană care știe despre fuga voastră și ce s-a întâmplat după aceea. Eh, și Jerry știe, dar noi suntem considerați ca unul.

- Logan v-a spus?

- Întîmplător. Venise acasă într-o vacanță de Crăciun și l-am invitat la cină. Fără să-mi dau seama, am scos articolul de ziar despre nunta voastră, pe care-l păstrasem. Logan părea că era gata să verse delicioasele mele spaghete, după care s-a înfuriat atît de tare, încât am crezut că o să facă praf toată mobila pe care o plăteam în rate. Atunci ne-a spus, cu cuvinte foarte grele, ce se petrecuse în noaptea aceea. Îi luă mâna lui Dani și i-o strânse. Îl cunosc pe Logan Webster din școala primară, dar nu l-am văzut în așa hal nici înainte, nici după aceea. A băut și cred că nu s-a oprit decît după trei zile. După ce a absolvit, s-a întors la Hardwick și a început să muncească pe brânci. Era ferm hotărât să câștige cât mai mulți bani și cât de repede putea. Jerry și cu mine ne-am închipuit că tu erai motivul. Era mai serios, știi? Nu mai era tipul lipsit de griji pe care-l știam noi. Parcă înnebunise. Fratele și sora lui urmează colegiul datorită lui. Oricum, n-am mai avut niciodată curajul să-ți pomenim numele. Până când am început pregătirile pentru reuniune. Aproape că m-a înnebunit tot întrebându-mă dacă am primit vreun răspuns din partea ta, vrînd să știe dacă aveai să vii sau nu.

Emoții de tot felul îi încleștară gâtulejul lui Dani. Oare inima lui fusese zdrobită? Nu părea genul de bărbat care să sufere mult timp pentru pierderea unui lucru atît de ușor de găsit cum era o femeie, îi privi sărind și izbind mingea după care atinse iar pămîntul cu siguranța unei pume, îi era cunoscut, dar ea îl vedea cu alți ochi. Trupul lui o intrigase și o înșpăimântase când avusese

șai prezece ani și îl privea jucând baschet în pantaloni scurți și tricou. Tot intrigată, dar nicidecum. Însăpăimântată de natura sexuală care făcea ca trupul lui să fie atât de deosebit de al ei, dorea să-i exploreze fiecare centimetru, să-l descopere fiecare părticică, să-l atingă și să-l gusta. Nu mai simțise acest lucru pentru nici un alt bărbat. Dar câte alte femei simțiseră aceeași dorință față de Logan? Și pe câte le dorise el? Se uită spre piscină. Al și Lana lăsaseră la-o parte regulile buneii cuviințe și se zvârcoleau pe un șezlong.

- Sunt convinsă că, dacă a suferit, a fost ceva de moment, îi spuse ea lui Spud. Reacția lui față de căsătoria mea a fost trecătoare și generată de furie sau poate de orgoliu rănit, nu de iubire neămpărtășită. Câte femei ca Lana i-au alintat rănilile pe care i le-am provocat eu? Și Spud îi văzuse pe Al și pe Lana și pufni batjocoritoare.

- Prea multe pentru a putea fi numărate, spuse ea simplu și Dani o privi surprinsă că recunoștea acest lucru în fața ei, dar Spud zâmbi. Credeai că o să îndulcesc lovitura, nu? spuse ea atunci împreunându-și mâinile la ceafă. Nu. Au fost multe femei exact ca Lana. Dar nici măcar una în privința căreia să fi fost serios. Nici una cu care să se gândească să se însoare. Stătea cu câte o târfă ca Lana o lună, două, după care îi dădea cu piciorul. Probabil pentru ca oamenii să nu creadă că ar fi homosexual. Dar dacă mă întrebi pe mine, și asta-i și părerea lui Jerry, în viața lui Logan n-a existat decât o singură iubire. Tu, draga mea.

- Grozavă petrecere, Spud.

Al, cu Lana încolăcită în jurul lui ca o iederă veștejită, veni lângă ele.

- Eu și Lana o să plecăm.

- Păi, ar fi și timpul, spuse Spud fără politețe, începuse să fie chiar penibil. Al păru supărat; Lana, plină de ea.

- Mă bucur să te văd, Dani, zise el. Poate o să te sun dacă am drum prin Dallas.

- Hai, iubitele, gânguri Lana trăgându-i de braț. Hai să mergem.

- Eh, la revedere, spuse el docil.

- Invită-mă la următoarea nuntă. Sau divorț. Oricare ar fi, strigă Spud în urma lor, râzând.

- Ce-a vrut să spună, iubitele?

- Ăăă, nimic, Lana. Haide, scumpo, mașina mea e chiar aici. Exact în clipa aceea apăru și Logan alergând și ștergându-și fața și gâtul cu un prosop.

- La revedere, Al, Lana.

Nu părea deloc un bărbat nebun de gelozie. Spud se uită la Dani ridicându-și o sprinceană ca și cum ar fi zis ți-am spus eu. Ceilalți începură și ei să plece după ce făcură schimburi de adrese și promisiuni și de a ține legătura până la următoarea reuniune. Erau un grup de indivizi arși de soare și obosiți care se îndreptau încet spre mașini, dar toată lumea era de părere că reuniunea fusese un adevărat succes.

- Nu-i nevoie să faci asta, Spud, îi zise Logan văzând-o încercând o tavă cu resturi de mâncare pe care voia să o ducă în casă.

- Tu ți-ai oferit casa. Pot, cel puțin, să te ajut s-o salvezi. M-am numit comitet format dintr-o singură persoană pentru organizarea acestei petreceri, așa încât mă simt vinovată. Îi aruncă apoi o privire furioasă lui Jerry, care stătea tolănit pe un șezlong, sorbind ultimele picături de cocktail.

- Jerry, mișcă-ți fundul și dă-mi o mână de ajutor.

- Credeam că ești un comitet format dintr-o singură persoană, o tachina el.

- Ai face mai bine s-o iei ușurel, domnule, spuse Spud înfruntându-și soțul cu mâiniile în șolduri. Mai sunt încă furioasă pentru remarca pe care ai făcut-o la adresa sinilor mei în fața tuturor. Jerry se ridică și o îmbrățișă cu dragoste, încercând să-i fure un sărut.

- Eh, ia naiba, Spud. Dacă-ți pasă atât de mult, n-ar fi trebuit să-i lași să crească așa. În clipa următoare se trezi pe spate în piscină. Ceilalți trei izbucniră în hohote de râs când îi văzură mutra uluită ieșind la suprafață.

- Te prind eu, Spud, o preveni el.

- Promiți? îl tachină ea.

În cele din urmă, izbutiră să facă ordine în grădină și în bucătărie. Când se pregătea să plece, împreună cu Jerry, Spud o îmbrățișă pe Dani.

- Nu fi o străină.

- N-o să fiu.

Spud se uită apoi la Logan și zise:

- Pune-o să promită.

- O să fac tot ce-mi stă în putință.

După plecarea celor doi se lăsă o tăcere asurzitoare. Dani nici nu observase că se lăsase întunericul. Seara de vară era liniștită și senină. Își făcu de lucru așezând niște perne pe care cineva le luase de pe canapea și le rezemase de căminul din living-room. Auzi pășii lui Logan venind încet în spatele ei. O luă de mână și o răsuci.

- Ți-e foame? Ea scutură din cap.

- După atâta mâncare? Nu.

- Ți-e sete?

Răspunse tot el imitând-o:

- După atâtea cocktail-uri?

Degetul lui mare îi scria mesaje erotice pe încheietura mâinii.

- Ești amețită?

- Puțin, mărturisi ea zâmbind ușor.

- Și eu, zise el trăgând-o mai aproape. Dar nu de tequila. O sărută ușor pe buze.

- N-ai vrea să înotăm puțin?

- Ba cred că da. Îi simțea zâmbetul pe buze, sânii lipiți de pieptul lui. Trupul... Se simțea extraordinar.

- Vino cu mine. Am ceva mult mai bun. Trăgând-o prin casă, o conduse înapoi în grădină. Traversară suprafața

rece din piatră îndreptându-se spre cabină. O semilună și o mulțime de stele sclipitoare, ceva ce nu se putea vedea în oraș, aruncau o lumină argintie și scaldau totul într-o strălucire mistică. În spatele cabinei se afla un gard înalt d lemn. Logan se întinse și luă o cheie cu care descuie ușa larg. Făcându-i cu ochiul lui Dani, o pofti să intre.

- O cadă cu apă fierbinte! exclamă ea încâritată.

Apa clipocea și spumega în cada luminată de dedesubt. Părea un cazan al plăcerii creat de unul din cei mai mari hedoniști. Și acesta o privea zâmbind.

- Ți place?

- Cui nu i-ar plăcea? Dar de ce n-ai deschis-o pentru petrecere?

- În nici un caz. Asta e numai pentru petreceri intime, spuse el așezându-și mâinile pe umerii ei și sărutând-o ușor pe gât. Ai nevoie de ajutor la asta? Întrebă el jucându-se cu închizătoarea rochiei. Nu avea nevoie, dar spuse „te rog” cu o voce șoptită. Degetele lui îndemânatică avură nevoie de mult timp pentru a desface închizătoarea.

- Am visat această clipă de un milion de ori, să te ajut să te îmbraci și să te dezbraci. Lucruri mărunte specifice unui soț, pe care eu n-am apucat să le fac niciodată.

În mod normal, n-ar fi trebuit să fie nimic sugestiv sau senzual în a descheia o rochie, dar felul în care o făcu Logan o înfierbântă și o topi. Întârzie acel proces simplu, prelungind așteptarea. În final, îi coborî încet bretelele peste umeri și o ajută să-și tragă rochia peste șolduri. Aceasta căzu în jurul picioarelor ei, lăsând-o numai cu costumul de baie albastru fără bretele. El îi scoase elasticul care îi ținea părul strâns în coadă și acesta i se revărsă în mâini. Era la fel cum și-l amintea - mătăsos, fin, des și drept.

- Mă gândeam că l-ai fi putut tunde. Ea scutură din cap făcându-și părul să-i mângâie degetele.

- Nu, nu m-am putut hotărî să fac așa ceva. El își ascunse fața în masa mătăsoasă.

- Mă bucur. E mândria ta. Nu-i din Biblie sau ceva de genul ăsta?

- Ba da. Mâinile lui se întoarseră și începură să i se plimbe peste mijloc în sus și în jos, remodelându-i cu palmele bățătorite.

- Vrei să-ți mai scoți și altceva înainte să intri? Pentru o clipă, ea se lipi de el și își lăsă capul să-i cadă pe piept. Atunci își aduse aminte. El rostise o provocare. Voia o noapte a nunții. Oare asta însemna pentru el plata unei datorii? Oare ea nu avea destulă mândrie ca să nu se lase folosită astfel? Se desprinsese de el cu delicatețe.

- Da, spuse ea și se întoarse zâmbind. Sandalele. Zâmbetul lui era trist.

- Nu la sandale mă gândisem. Așezându-se pe marginea căzii, ea își desfăcu baretele de piele din jurul gleznelor și își scoase sandalele, după care se cufundă în apa caldă. Aerul serii era destul de răcoros pentru a o face plăcută.

- Ah, Logan, e minunat. El se duse atunci la un panou din perete și făcu mai mică lumina din cadă până când trupul ei părea umbra unei nimfe. Apăsă apoi pe un alt buton și o muzică în surdină umplu mica încăpere al cărei unic acoperiș era cerul nopții plin de stele.

- Cincisprezece minute? Întrebă el reglând agitatorul. Ea își rezemă capul de margine și îl privi visătoare.

- Mmmm. Cel puțin.

Privirile li se întâlneau și sângele ei deveni la fel de fierbinte și clocotitor ca apa care o mângâia. Ochii lui erau mai albaștri și mai pătrunzători ca oricând. O fixau sclipitori de sub adăpostul sprâncenelor. Ea privi fascinată cum mâinile lui desfăcură nasturele pantalonilor, lăsând să se vadă un smoc de păr care îi înconjura buricul. Apoi, fermoarul alunecă ușor în jos. Orice urmă de oboseală o părăsi și inima începu să-i bată cu putere. Nu se putea.

Ba da. Șortul fu lăsat în jos peste șolduri, peste pulpele musculoase și alunecă la picioare. Era gol. Splendid, minunat de gol.

- Nu mi-e rușine de tine, Dani, spuse el încet observându-i uluirea tăcută. Vreau să te uiți la mine, să mă cunoști. Doar sunt soțul tău, ai uitat?

- Ai fost soțul meu, spuse ea încet.

- Un mic amănunt.

La fel de mătăsos ca și glasul, trupul lui alunecă în apa fierbinte care îl învălui centimetru cu centimetru, udându-i părul auriu și făcându-i pielea bronzată să lucească. Îi înconjură pulpele, îi mângâie șoldurile și îi cuprinse burta. Dani era vrăjită. Era superb. Asemenea frumusețe o făcea să vrea să-i atingă și să plângă. Veni spre ea prin apă asemeni unei zeități acvatice nemiloase care voia să-și satisfacă un capriciu. Ea țâșni din apă ca o săgeată, dar la fel de automat mâinile lui o apucară de brațe și o ținură pe loc.

- Eu te consider tot soția mea, Dani, spuse el trăgând-o mai aproape, iar contactul trupurilor lor o făcu să simtă un lanț de explozii în interior.

- Nu sunt soția ta, Logan. Asta a fost cu mult timp în urmă. Prea multe ni s-au întâmplat amândurora,

- Vreau să iau ce mi se cuvine. Buzele lui le acoperiră pe ale ei în timp ce o îmbrățișă posesiv. Se lăsă apoi în genunchi, trăgând-o odată cu el. Mâinile lui îi alunecară peste spate, șolduri și îi mângâiară dosul pulpelor, pe care le desfăcu încet și o ridică spre el. Îi făcu picioarele să-i înconjoare mijlocul și se cuibări repede și tare în adăpostul coapselor ei. Ea se îneca, dar nu în apa fierbinte, ci în propriile pasiuni. Știa că nu așa trebuia să fie, dar nu avea putere să se împotrivească dorințelor propriului trup. Pentru a-și menține echilibrul, se prinse de părul lui și el își lăsă capul în jos arzându-i gâtul cu buzele.

- Logan, te rog așteaptă.

- Am așteptat prea mult.

Îi desfăcu sutienul costumului de baie, care fu tras iute la fundul apei. El scoase un strigăt înăbușit de bucurie pe care ea îl imită când sânii îi atinseră pieptul acoperit de păr. Degetele i se încleștară și mai mult în păr când mână lui îi găsi sânul și începu să-l maseze. Își trecu buzele înainte și înapoi peste sfârc până când acesta se întări și atunci deschise ușor gura, cuprinzându-l. Sugea cu atâta putere, încât ea simți o presiune dulce în coapse și în pânțele, de parcă ar fi dat naștere iubirii.

Dar nu era iubire. Nu pentru el. Și, dacă nu-l oprea în clipa aceea, mai târziu avea să-i fie mult mai greu.

- Logan...

- Te vreau, Dani. Mâna lui îi alunecă în slip și îi strânse șezutul tare.

- Nu așa, gemu ea, dar el nu o mai auzea. Atunci, ea îl trase de păr cu putere făcându-l să ridice capul.

- Nu, Logan, spuse ea tulburată. Răsuflarea lui era agitată făcându-l să-și lovească pieptul de al ei când inspira și expira.

- De ce, Dani?

- Pentru că nu vreau să fiu un premiu de consolare pentru o datorie ce crezi că trebuie să se plătească.

- Dar și tu mă vrei. Nu încerca să negi. Știu asta. O simt. Se lipi și mai mult de ea simțind-o cum i se leagănă în brațe. Unghiile ei i se înfipseră în umeri când încercă să-și recapete stăpânirea de sine.

- Totul se întâmplă prea repede. N-am crezut că o să simți așa.

- Ai știut.

- După zece ani? Nu, n-am știut.

- Foarte bine, acum știi. Ce-i jocul ăsta de-a timiditatea?

- Nu-i un joc.

- Atunci ce e? Aseară ți-am spus să vreau o noapte a nunții. Toată ziua mi-ai dat motiv să cred că vrei și tu. De

ce te-ai întors, dacă nu pentru asta? De ce n-ai plecat la Dallas?

Agăţându-se de orice motiv, ea murmură:

- Trebuie să-ţi vorbesc despre cumpărarea unui teren care-ţi aparţine.

Era evident că el nu se aştepta la ceva atât de prozaic. Îşi dădu capul pe spate brusc şi clipi de câteva ori pentru a o vedea mai limpede. Mâinile îi alunecară de pe şoldurile ei, iar picioarele ei îi căzură din jurul mijlocului. Îngenunche în faţa lui, acoperindu-şi acum sânii cu mâinile.

- Ce-ai spus? întrebă el profund uimit.

Dani îşi umezi buzele nervoasă. Nu era momentul potrivit pentru a deschide subiectul, ştia foarte bine, dar nu avea da ales. Era deja extrem de nervos şi nu îndrăznea să amâne explicaţia.

- Eu... fac parte dintr-un comitet, „Prietenii copiilor”. Poate ai auzit de el, spuse ea şi se opri puţin privindu-l cu speranţă şi zâmbind slab, dar atitudinea lui dură nu se modifică deloc. Continuă: Adunăm fonduri pentru copiii handicapaţi atât fizic, cât şi psihic. Am vrea să construim o tabără de vară numai pentru ei, iar proprietatea ta din Hancock Gounty e perfectă pentru asta. Preşedinta noastră, doamna Meneffee, ţi-a scris o scrisoare în acest sens acum câteva săptămâni. Din moment ce tot veneam aici, m-am oferit să discut cu tine, spuse ea şi înghiţi în sec. Ne vinzi terenul? Ieftin? El rămase nemişcat clipe îndelungate. Apa clocotitoare şi goliciunea lor păreau acum o glumă fără gust. Romantismul serii se transformase într-o parodie obscenă.

Apoi, el începu să tremure şi scoase din piept un sunet ca de vulcan gata să erupă.. Urlă deodată şi ţâşni afară din cadă. Înfigându-şi pumnul în părul ei, o trase lângă el. Furios, cu apa şiroindu-i de pe trup, îşi apropie chipul mânios de al ei. Vocea îi era surprinzător de calmă.. Ea ar fi preferat să strige.

- Vrei să spui că te-ai purtat frumos cu mine toată ziua numai ca să mă faci să mă simt bine? Ca să-mi ceri să fac o operă de caritate?

- Nu!

- Dar așa pare.

- Cum poți să crezi așa ceva?

- Cum aș putea crede altfel? Fir-ar să fie! Începu să se plimbe furios mormăind înjurături și vulgarități care îi ardeau urechile. Luă un prosop pe care și-l înfășură în jurul mijlocului. Privind-o în față, lăsa răsuflarea să-i iasă printre dinți ca un șuierat.

- Habar n-am de ce sunt atât de surprins. La ce altceva m-aș fi putut aștepta din partea ta? Se pare că jurămintele matrimoniale nu înseamnă prea mult pentru tine. Există ceva ce are importanță pentru tine, Dani? Ai ceva sacru și scump?

Da! ar fi vrut ea să-i strige. Un angajament pe care nu l-ai înțelege niciodată, domnule Webster. Dar nu avea să-i explice nimic din moment ce el o credea capabilă de așa ceva. Ar fi vrut să-l sfâșie, să-i facă praf aroganța, dar era greu să fie furioasă când apa șiroia de pe ea și își acoperea sânii cu mâinile tremurătoare.

- Munca noastră e foarte importantă, Logan, spuse ea cu răceală. Începuse să tremure.

- Sunt convins, Dani. Crezi că nu vreau să le ofer unor copii handicapați o tabără de vară? Ceea ce mă enervează sunt damele de societate ca tine care cred că pot să-i manevreze pe oameni.

- Nu sunt o damă de societate.

- Am citit ziarele, Dani. Te-am văzut fotografiată la toate balurile, paradele de modă și turneele de golf ale celebrităților, organizate toate în scopul strângerii de fonduri. De ce, oare, am impresia că, de fapt, nu te interesează acțiunile caritabile pe care le sprijini, ci faptul de a-ți vedea chipul în ziare?

- Ești un snob, Logan. Un snob. Crezi că săracii dețin monopolul asupra generozității?

El continuă ca și cum ea n-ar fi spus nimic.

- Ce faci, te duci la club și-ți compari notițele cu ale prietenelor tale? Organizezi întreceri pentru a vedea cine primește cel mai mare premiu? Strângi donații ca pe hiște scalpuri și le agăți la centurile tale Gucci? Cât de departe mergi pentru a obține cele mai mari donații, Dani?

- Cât de departe e nevoie, spuse ea furioasă.

- Cred că tocmai am simțit asta, spuse el coborându-și privirea asupra sânilor ei. Ce te-a făcut să te oprești? O criză de conștiință? Vrei să-mi tai o şuviță de păr ca prietenele tale să vadă cât de devotată ești?

- Las-o baltă, Logan. Plec.

Încercă să treacă pe lângă el, dar o prinse și îi dădu mâinile la o parte de pe sâni.

- Vrei terenul acela, Dani?

- Am spus s-o lași baltă.

- Te-am întrebat ceva. Vrei acel teren?

- Da. Îl vinzi?

- Nu.

Umilită de a fi trebuit să întrebe din nou, ea se luptă să scape din strânsoare, dar eforturile ei nu făcuseră altceva decât să o aducă mai aproape de el.

- Ți-l dăruiesc. Ea încremeni și își ridică privirea. Ochiul lui erau ca o sticlă albastră în lumina lunii, la fel de duri ca trupul lui, ca pieptul lipit de sâni ei, ca pulpele lui unite cu ale ei.

- M...mi-l dăruiești?

- În schimbul unui preț.

- Am crezut că ai spus...

- Nu pentru bani. Știi ce vreau în schimb. Înțelegând deodată, scoase un geamăt ușor.

- Vrei să spui...

- O noapte a nunții, zise el. O noapte întreagă în pat.. Cu tine. Vrei terenul acela destul de mult pentru a-mi

oferi asta? Oh, Doamne. Nu știa ce-i cere. Sute de chipuri i se perindară prin fața ochilor - chipuri cărora nu le putea da nume. Frumoase, urâte, demne de milă. Toate privind-o cu speranță. Se angajase să-i ajute. Contau pentru ea. Dar... Să petreacă o noapte cu Logan. O noapte. Oare avea să mai poată pleca după aceea? Va trebui să poată. Nu avea de ales. O singură noapte. Cu Logan. Își ridică privirea spre el. Îi aștepta calm răspunsul, fără să trădeze nici o emoție. Era o datorie pe care trebuia să i-o plătească, nimic mai mult. El vedea o ocazie de a mai face o afacere bună, de a obține ce voia dând în schimb ceva ce voia ea. Pentru ea, însă, avea să fie o noapte de iubire. Avea să cunoască, în sfârșit, iubirea lui Logan, forța și siguranța brațelor lui. O noapte în viața ei avea să se bucure de mângâierile lui. Avea să-i audă șoaptele de iubire. Avea să-l simtă în ea, făcând parte din ea.

- Bine, spuse ea încet. Ne-am înțeles. O noapte cu mine în schimbul terenului. Simți că nu mai era tensionat, dar nu îi dădu drumul, ci o strânse și mai tare și își lăsă capul în jos atingându-i fața cu răsuflarea lui.

- Hai să pecetluim înțelegerea cu un sărut.

Își apăsă gura pe a ei și buzele se desfăcură fără să opună nici cea mai mică rezistență. Gura îi fu supusă inspecției leneșe a limbii lui, care se împreună cu a ei, frecând, mângâind și cercetând până când ea ameți. Prosopul lui alunecă pe neobservate și ea cunoscute tulburarea provocată de pielea lui caldă acoperită, de păr și de catifeaua tare a puterii lui masculine care îi era păsată pe burtă. O luă cu ușurință în brațe și o purtă prin grădină până în casă. Urcă apoi scările. Nu vorbeau, dar privirea lui, atât de diferită de cea de mai înainte, era fierbinte când îi cuprindea chipul, gâtul și sânii, încă trandafirii din cauza apei și a propriei excitații. Ea zări vag un dormitor spațios și un pat imens când trecură pragul. După aceea, el își îndoi genunchii și o așeză pe o cuvertură moale, se întinse și el alături și o sărută

profund așezându-se deasupra ei. Îi trecu slipul peste șolduri și peste picioarele subțiri până când ea rămase complet goală sub el. Îi sărută sânii cu buzele, cu limba, cu gura. Palmele îi alunecară în sus peste gambe și pulpe. Se apropia din ce în ce mai mult de ceea ce implora să fie mângâiat. Gemând, ea se arcui lipindu-se de acea promisiune rigidă pe care i-o făcea trupul lui.

Desfăcându-i brațele din jurul gâtului, Logan se îndepărtă și se îndreptă spre ușă ca o umbră.

- Noapte bună, Dani. Ca împinsă de un arc, ea se ridică în capul oaselor.

- Cum adică, noapte bună?

- Exact așa.

- Bine, dar am crezut... noaptea nunții...

- Ah, să știi să am de gând să-mi țin promisiunea. Dar nu în seara asta. N-a existat nici un termen în înțelegerea noastră. Și până mă voi hotărî s-o consum... zise el zâmbind, și căutând un cuvânt potrivit pentru această împrejurare... o să stai cu mine.

- Cum? Să stau? Cât timp?

El ridică din umeri și spuse înainte să închidă ușa:

- Cât o să am chef.

Se agită, înjură, măsură camera în lung și-n lat... și, în cele din urmă, adormi. Era prea mândră ca să plece. De asemenea era prea mândră să-i ceară lui Logan să o dezlege de acel târg ridicol pe care îl născocise el. Îl acceptase deplin conștientă și nimeni nu era de vină decât ea însăși. Când stătea să se gândească, era prima oară când își vindea trupul și cumpărătorul nu voia să-l ia! Era prea umilitor. Așa că, după câteva ceasuri de strâns din dinți, puse stăpânire pe camera de oaspeți, se vârî în așternuturile curate și se cufundă într-un somn dezgustător de adânc și de liniștit.

III

Când se trezi a doua zi, soarele era demult pe cer. După ce se dezmetici bine și își aminti de noaptea care trecuse, se dezveli și porni să caute ceva de îmbrăcat. Nu avea pe ea decât slipul de la costumul de baie. Nu voia ca acea fărâmbă de material să fie singura ei pavăză când avea să-l înfrunte pe Logan. În baia de o opulență modernă ce se afla lângă dormitor, găsi un halat gros din prosop agățat într-un cuier de porțelan pe spatele ușii. Îl îmbrăcă, dar nu se simți deloc mai protejată decât înainte. Se jena la gândul de a discuta cu Logan altfel decât complet îmbrăcată. Dându-și părul pe spate și înălțându-și bărbia cu un aer războinic, deschise ușa și ieși în hol. Miresme specifice dimineții, miresmele atrăgătoare ale micului dejun, o întâmpinare și ie urmă jos, în bucătăria însoțită. Logan stătea la masa rotundă, iar în jurul scaunului se aflau răspândite o mulțime de pagini ale ediției de duminică dimineață a ziarului din Dallas. Își sorbea absent cafeaua stând cu picioarele goale proptite pe scaunul din fața lui. Pantalonii scurți erau șifonați, tricoul văzuse zile mai bune, iar bărbia li era acoperită de peri care crescuseră peste noapte și părul îi era nepieptănat. Arăta minunat. Când îi auzi pașii în bucătărie, el lăsă în jos colțul ziarului. Ea se aștepta la un zâmbet ironic, batjocoritor sau înfumurat, dar în nici un caz să lase imediat ziarul - chiar pagina sportivă să se ridice și să vină spre ea îmbrățișând-o ușor.

- Bună dimineața, scumpa mea.

Îi luă chipul în mâini și își coborî gura spre a ei pentru ceea ce ea se aștepta să fie un sărut scurt, cu gura închisă, de bună dimineața. Dar fu surprinsă din nou, căci gura lui i-o apăsă cu fermitate pe a ei, buzele se desfăcură îndemnându-le și pe ale ei să facă la fel și

limba pătrunse adânc. Era furioasă pe el, dar nu putea pune capăt aceluia sărut prelung. O uluise. În locul sărutului de dimineață lipsit de pasiune, ea s-ar fi așteptat la unul al unui cuceritor, puternic și dominant, care să o fi desemnat ca trofeu al lui într-o întrecere de voințe. Dar acela era sărutul unui iubit, delicat, dulce și sexual. După ce se desprinsese de ea, în sfârșit, îi mai puse câteva sărutări scurte pe buze, înainte să o întrebe:

- Ai dormit bine?

Tonul lui firesc, care parcă spunea facem-asta-în-fiecare-dimineată îi străpunse starea de amețală și o făcu să se îndepărteze de el, strângând mai tare cordonul halatului.

- Nu, n-am dormit bine, răbufni ea furioasă. Logan, jocul ăsta al tău n-are nici un sens. Nu poți să mă ții aici...

- Ciudat, când am intrat să văd ce faci, dormeai ca un prunc, spuse el și apoi, ignorându-i atitudinea rigidă, o trase mai aproape și îi adulmecă urechea. Sforăiai.

- Ba nu-i adevărat!

Bineînțeles că nu avea de unde să știe dacă sforăia sau nu. De ani de zile nu mai dormise cu cineva.

- Dar nu vreau să discutăm despre sforăit, ci despre...

- E în regulă, totuși, îmi place cum sforăi. Sunt sigur că s-a făcut foame. Stai jos. Micul dejun este păstrat cald în cuptor. Ce bei, cafea sau ceai?

Datorită faptului că el îi ignorase total exasperarea și se dusese să mai scoată o ceașcă și o farfurioară din dulap, ea privi în urma lui cu o neputință mută.

- Cafea sau ceai? repetă el privind-o peste umăr.

Zâmbetul lui era uluitor, dezarmant și distrugător pentru toate argumentele pe care ea le pregătise metodic. Farmecul lui le doborî unul câte unul, ca pe niște ținte într-o sală de trageri.

- Cafea, spuse ea înțepat. Fără zahăr. Cu frișcă.

- Nu-i ciudat că suntem căsătoriți de zece ani și eu nici măcar nu știu cum îți place să bei cafeaua? spuse el

amestecând conținutul din ceașca ei. Ăsta e doar unul din lucrurile pe care vreau să le aflu despre tine. Făcea din nou promisiuni, de data aceasta cu glasul, care îi mângâia simțurile ca o mânășă din blană de nură.

- Stai jos, îi spuse el punându-i cafeaua pe masă.

- Nu vreau să stau jos, Logan. Vreau să vorbim.

- Nu poți să vorbești dacă stai jos?

- Nu fi spiritual, izbucni ea. Nu pot să stau în fața ta la masă și să pălăvrălesc ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

- Nimic nu s-a întâmplat, sublinie el cu o logică înnebunitoare. Crede-mă, bărbăția mea e dureros de sigură că nu s-a întâmplat absolut nimic.

Ea ignoră roșeața care îi încălzi obraji.

- Te rog să-ți dai seama cât de jenată mă simt.

- De ce să te simți jenată?

- Pentru că sunt dezbrăcată, întâi și întâi. Cred că asta mă pune în dezavantaj.

- Păi, dacă asta-i toată problema, zise el și își duse mâna la închizătoarea pantalonilor. O să mă dezbrac și eu ca să nu te mai simți dezavantajată.

- Nu! exclamă ea întinzând mâna.

Reacția ei bruscă îl făcu să-și arcuiască sprâncenele și un zâmbet îi ridică ușor colțurile gurii.

- Vrei să-mi aduci lucrurile din mașină, te rog? Aș vrea să mă îmbrac.

- Lucrurile tale sunt deja înăuntru și vei avea destul timp să te îmbraci după micul dejun. Acum stai jos.

Era un ordin dat cu blândețe, căruia nu putu decât să i se supună. El o luă de mână și o împinse ușor pe scaunul de lângă al său.

- Ți-e foame? Ea era lihnită.

- Nu.

Chipul lui binevoitor se întunecă vizibil, așa că se grăbi să adauge:

- Dar tu poți să mănânci. Eu nu prea obișnuiesc să iau micul dejun. El deschise ușa cuptorului și scoase două tăvi cu ouă și șuncă. Când le puse pe masă, ei începu să-i lase gura apă.

- Îți plac brișele cu afine? o întrebă el luând încălzitorul de pâine și așezându-l lângă mâncare. Ea ignoră întrebarea și-i puse o alta:

- Ai făcut toate astea singur?

- Ouăle cu șuncă, da, dar menajera mea a pregătit brișele și le-a pus în congelator. Mă pricep să scot lucruri din congelator și să le pun în cuptorul cu microunde.

- Menajera? făcu ea privindu-l mirata. Parcă erai ironic față de astfel de lucruri.

- Sunt un bărbat singur. Din moment ce nu am o soție, spuse el și făcu o pauză pentru a pune accent pe ultimul cuvânt, care să locuiască împreună cu mine, trebuie să angajez pe cineva să aibă grijă de mine cu dragoste.

- Credeam că îngrijirea cu dragoste e departamentul Lanei.

Spera să nege, dar, în schimb, el îi aruncă un zâmbet stins.

- Ești geloasă?

- Bineînțeles că nu!

El râse.

- Ba ești.

Apucă o bucată de halat care îi acoperea pieptul și o ridică de pe scaun așezând-o în brațele lui, după care o sărută apăsător. După aceea îi mută farfuria lângă ea și îi dădu o furculiță.

- Îmi place mai mult să stai aici. Acum, hai, mănâncă.

- Și menajera ta? întrebă ea după ce mușcă dintr-o brișă. N-o să te simți prost dacă o să între deodată și o să ne vadă așa?

- I-am dat câteva zile libere.

- Când?

- Am sunat-o azi-dimineață.

- Deci ai de gând, într-adevăr, să mă ții aici?
- Dar și tu vrei asta, nu?
- Nu e o chestiune de dorință. Tu ai stabilit termenii
târgului.

- Iar tu ai fi putut să-i refuzi. Numai că n-ai făcut-o.
Nu voia să pară prea dispusă să accepte.
- Aș putea să mă răzgândesc.
- Dar n-o vei face. Vrei terenul acela prea mult.
- Ți-a trecut măcar vreo clipă prin cap că aș putea
avea alte... obligații?

- Te așteaptă cineva să te întorci la Dallas?
Ea îi ocoli privirea. Ar fi putut minți spunând da, dar la
ce bun? Tot nu avea să-i dea drumul să plece.

- Nu.

- Nimeni?

- Nu.

Acest lucru păru să-l mulțumească extrem de mult, dar
nu se exterioriză.

- Pentru cineva căruia nu-i era foame și care nu prea
obișnuiește să ia micul dejun, ai izbutit să cureți farfuria
foarte frumos, spuse el arătând amuzat spre farfuria
goală.

- Bănuiesc că am avut mai multă poftă de mâncare
decât am crezut, mărturisi ea cu mihnire.

- Eu am o poftă extraordinară, spuse el răgușit.

Sinceritatea din privirea lui o tulbură chiar înainte ca
buzele lui să le atingă pe ale ei ușor.

- Nu ți-a fost niciodată foame de mine, Dani? În acești
zece ani, nu te-ai gândit deloc la sărutările noastre și la
felul cum ne făceau să ne simțim? Sărutările ușoare pe
care le puneau pe colțurile gurii ei o făceau să-i fie aproape
imposibil să gândească, dar izbuti să îngaime:

- De câteva ori.

- Eu mă gândesc la ele tot timpul. La primele noastre
întâlniri nici măcar nu te-am sărutat, de teamă să nu te
sperii. După aceea, când am făcut-o, n-am îndrăznit să

deschid gura. Dar îmi aduc aminte de prima oară când mi-am folosit limba și te-am gustat cu adevărat.

Ea scoase niște sunete slabe, care nu erau altceva decât rugăminți de a-și pune în aplicare cuvintele. Buzele lui le șicanau pe ale ei, pregătindu-le pentru asaltul blând. Când acesta veni, ea cedă și își încrucișă brațele pe după gâtul lui și îi sărută, alăturându-i-se într-o orgie a redescoperirii.

În cele clin urmă, gura lui se desprinse de a ei și îi coborî pe gât.

- Mă excitam numai când mă gândeam la sărutările tale, murmură el înăbușit.

- Logan!

- Nu te prefac șocată. Ar fi trebuit să știi asta.

- Fetele cumînți nu se gândesc la astfel de lucruri.

- Mincinoaso.

Ea chicoti fără să vrea, amintindu-și toate acele după-amieze când se presupunea că învață, dar, în schimb, făcea tot felul de speculații cu privire la anatomia lui Logan, visându-i cu ochii deschiși. Fața lui se strecură printre faldurile halatului și își plimbă limba ușor peste clavicula ei. Barba aspră îi zgâria pielea în mod delicios.

- Dani?

- Hmmm?

- Ai făcut dragoste vreodată pe un scaun la masa din bucătărie?

- Nu, răspunse ea absentă.

- Ei bine, o s-o faci dacă nu încetezi să-ți mai freci fundulețul drăgălaș în poala mea.

- Ah! exclamă ea sărind imediat ca arsă și cu obraji în flăcări de furie și rușine. Ba nu făceam așa ceva. Eu...

- Hei! spuse el ridicându-se și trăgându-i trupul înfuriat spre el. Nu m-am plâns. M-am gândit doar că ar trebui să te previn.

- Ei bine, m-ai prevenit, zise ea îndepărtându-se de el și încercând să ia un aer de femeie complet stăpână pe

sine și pe situație. Vrei să-ți dau o mână de ajutor la vase? El era gata să izbucnească în râs, dar îi acceptă oferta cu aceeași solemnitate cu care fusese făcută.

- Ar fi foarte frumos din partea ta. Mulțumesc. După ce spălară vasele, o conduse la etaj, în dormitorul de vizavi de cel în care dormise ea.

- Acesta e dormitorul mare, spuse el făcând un gest cu mâna. Era imens, cu un pat de proporții lipit de perete și o mulțime de rafturi conținând un aparat video, o stație stereo și cărți. Două fotolii alcătuiau un spațiu de recreere în fața unui cămin din bronz ascuns frumos într-un colț. Un perete format numai din sticlă oferea priveliștea unei pășuni întinse și a unei păduri de pini. Din locul unde se afla, lângă ușă, putea vedea baia. Cada făcea ca aceea din bala oaspeților să arate ca un bazin micuț pentru copii în comparație cu unul olimpic.

- Ce părere ai?

Cuvertura de blană îi atrase atenția. Era groasă și erotică. Dar ea își spuse că, alături de celelalte aspecte masculine ale încăperii, era de un foarte bun gust.

- E... e foarte frumos. El zâmbi bine dispus.

- Sesizez cumva o ezitare?

- Nu, nu, îmi place, într-adevăr. Numai că e atât de... adăugă ea gesticulând, atât de mare.

- L-am proiectat pentru două persoane.

- Înțeleg, spuse ea încet. Simți din felul cum veni spre ea, aproape dominând-o, că numai o voință de fier îi împiedica să continue discuția.

- Iată bagajele tale, spuse el, în schimb, și ridică cele două valize ale ei. M-am folosit de cheia din poșetă pentru a deschide portbagajul, dar după aceea am pus-o la loc.

- Mulțumesc.

Păru să fie singurul cuvânt pe care îl putea spune după care își luă poșeta și îl urmă. Îi duse bagajele în camera

de oaspeți. Nu știa dacă era ușurată sau dezamăgită de faptul că nu le lăsase în dormitorul cel mare.

- Sper că baia e dotată cu tot ce trebuie, dar dacă nu găsești ceva, cere.

- Așa o să fac.

Îi atinse obrazul cu mâna și, exercitând doar puțină presiune, îi înălță chipul pentru un sărut fierbinte pe gură. Buzele lui îi trecură peste obraz și ureche. Apoi, fără să scoată un cuvânt, plecă, închizând ușa încet în urma lui. Covorul gros îi mângâie picioarele goale. Sâni o dureau și erau plini parcă de lapte. Sfârcurile o furnicau. Între pulpe pulsa o căldură. Inima îi bătea cu putere. Și ea tremura. Iar el o lăsase singură.

- Să-l ia naiba cu jocurile lui prostești, le spuse ea celor patru pereți, ducându-se furioasă în baie. Imediat după ce avea să facă un duș și să se îmbrace cu ceva mai mult decât un halat de prosop, avea să-i spună exact ce putea face cu târgul pe care îl închipuise. După care avea să se întoarcă la Dailas. Dar, când intră în baie, observă un buchet de trandafiri pe care ochii ei somnoroși nu îl văzuseră de dimineață. Vasul de cristal era plin cu boboci galbeni perfecți, aflați în primele faze de înflorire și răsuflări de copil albe ca zăpada la fel de delicate ca denumirea pe care o aveau. Era și un bilețel, pe care scria: „*Sunt locuri incredibil de moi pe trupul tău adormit*”. Se simțise cuprinsă de fierbințeală. Dormise goală, doar cu slipul sumar. Îl visase pe el, sărutările și mângâierile lui. Oare unele nu fuseseră vise, ci realitate? Genunchii îi erau moi, iar apa rece a dușului nu schimbă cu nimic situația. Își dădu seama că ar fi trebuit să se îmbrace și să plece cât mai putea. Dar se uită ia fiori și la bilet, oftă și știu că, chiar dacă avea să regrete vreodată, va rarnâne. Cel puțin pentru, pentru încă puțin. Doar în sutien și bikini, se așeză pe taburetul din fața măsuței de toaletă. Beculețe mici încadrau oglinda, creând o lumină perfectă pentru fardat... Se întrebă câte femei se

priviseră, oare, în oglinda aceea, înfierbântate și mulțumite după ce împărțiseră patul cu Logan? Acel gând îi provocă durere, iar chipul i se încruntă brusc și rămase cu gura căscată când ușa se deschise deodată în spatele ei. Logan își făcu apariția fără să poarte nimic altceva decât o pereche de chiloți sumari și un zâmbet larg. Se părea că și ei făcuse duș, căci pielea și părul îi erau umede.

- Ar fi trebuit să bați la ușă, spuse ea acoperindu-și sânii instinctiv, dar aceștia se umflară pe deasupra sutienului transparent. Departe de a acoperi, acesta părea să-i înalțe pentru a fi văzuți mai bine.

- Iartă-mă, spuse el, dar zâmbetul dădea de înțeles că regretul era cel mai neânsemnat dintre sentimentele lui. Mi-am imaginat acest lucru de atâtea ori, noi doi căsătoriți îmbrăcându-ne împreună. Părea firesc să intru pe neașteptate. Dar, în nici una din fanteziile mele nu încercai să te acoperi. E o prostie, nu? Doar le-am văzut deja. Iritată de cinismul și de indiferența cu care se rezema de tocul ușii, ea își lăsă mâinile în jos și luă creionul de sprincene, ferm hotărâtă să pară cât mai puțin tulburată.

- Cred că ai probleme serioase de psihologie. Ai o adevărată înclinație pentru a te dezbrăca și a te plimba, practic, gol.

- Problema mea serioasă de psihologie, cum spui tu, își are originea în faptul că am crescut într-o casă formată din patru camere împreună cu părinții mei, o soră și un frate. Nu prea era loc de rușine.

Îi venea să-și muște limba ascuțită. Îl privi în oglindă. Știa că el n-ar fi vrut să discute despre originea lui modestă, așa că spuse:

- Florile sunt superbe.
- La fel ești și tu când dormi. Ea înghiți în sec.
- Asta înseamnă că... ai...
- Da.

- Și...

- Și asta. Te-am atins cu o nerușinare extraordinară.

Se desprinsese de tocul ușii și se așeză în genunchi în spatele ei. Își așeză bărbia proaspăt rasă pe umărul ei, își lipi obrazul de al ei și o privi în oglindă. Ochii îi erau tulburi de dorință.

- Goliciunea mea te deranjează cu adevărat?

- Sincer? Întrebă ea râzând ușor. Nu.

El zâmbi ușurat.

- El bine, să știi că a ta nu mă deranjează câtuși de puțin, zise el și mâinile îi coborâră de pe umeri pe umflăturile moi ale sânilor.

Priveau amândoi vrăjiți cum mâinile acelea bronzate o acopereau:

- Ești... Dumnezeule, cât de bine e, Dani.

Atingerea lui era sigură, fermă și caldă. Dantela sutienului ei nu îl împiedică deloc. Strângerile lui blânde îi umflau sânii și aceștia îi umpleau palmele depășindu-le. Dani privi cu ochi umbriți de pasiune cum degetele lui o mângâiau. Încet. Mai iute. Înainte și înapoi. În cercuri. Până când fu perfect și minunat de excitată. După care începu să se joace cu ea mângâietor. Brațele i se înmuieră și se lăsă pe spate lipindu-se de pieptul lui; închise ochii, iar buzele i se întredeschiseră pentru a lăsa să iasă aerul sub forma unor gâfâituri scurte. Creionul de sprintene i se rostogoli printre degetele relaxate căzând fără zgomot pe covor.

- Îți place?

- Da.

- Mai ușor? Mai tare?

- Nu... nu... exact așa.

- Așa? Îi șopti lucruri șocante despre culoarea și formele ei.

- Delicată și sexy, dar maternă. Ai putea ferma un iubit acum pentru ca peste o clipă să hrănești un nou

născut. Întorcând capul, o îmboldi cu nasul până când ea își răsuci fața spre el.

Gurile li se uniră într-un sărut dulce și el își cufundă limba adânc. Aceasta lunecă înăuntru și afară, în timp ce degetele continuau să tragă ușor, să ațâțe și palmele să mângâie. El își lăsă apoi mâinile în jos gemând și o răsuci spre el. Strângând-o cu putere la piept, își ascunse fața în gâtul ei.

- Ești soția mea, Dani. Soția mea. Mă auzi? Soția mea.

O ținu astfel câteva minute, ca și cum n-ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată. Când o făcu, totuși, în cele din urmă, erau amândoi stânjeniți de intensitatea emoțiilor care îi stăpâniseră. Amețită, ea se privi din nou în oglindă și își așeză cum trebuie lenjeria. El se ridică în picioare în spatele ei și făcu un efort foarte mare pentru a-și recăpăta stăpânirea de sine. Zâmbind ușor, îi apăsă capul de abdomenul său și îi mângâie maxilarul până când ea îndrăzni să-i întâinească privirea în oglindă.

- M-am lăsat furat, spuse el încet. Îmbracă-te să nu întârziem.

- Să nu întârziem? Avem cumva un program?

- Dacă nu te grăbești, n-o să ajungem acolo până la unsprezece.

- Mergem undeva?

- E duminică. Deci, mergem la biserică.

IV

- M-am fi putut să stăm la balcon? șopti din colțul gurii, dar zârnbind pentru a-și ascunde mâhnirea. Logan o dusesse pe culoarul central până la cel de-al treilea rând de bănci.

- Aici e locul meu, spuse el salutându-l din cap pe plasator, care îi strânse mâna încântat și îi dădu o broșură.

- Vii des aici?

- În fiecare duminică, spuse el pe un ton pios. Tu nu obișnuiești să mergi la biserică? Sau ești prea ocupată cu actele tale de caritate? O tachinase prea tare și își dădu seama imediat de asta după expresia șocată de pe chipul ei și după felul cum i se încordă trupul.

- Să nu mă tachinezi niciodată în legătură cu munca mea, Logan. Poți s-o faci pentru ori pentru altceva, dar nu pentru asta.

- Iartă-mă. N-am vrut să sune chiar așa.

Spuse acest lucru cu atâta sinceritate, încât ea îl iertă imediat. Ba chiar izbuti să și zâmbească ușor.

- Ca răspuns la întrebarea ta, da, merg la biserică în mod regulat.

El își reținu un zâmbet.

- Mă bucur că te afli pe calea cea bună.

- Ești un ipocrit, șopti ea netezindu-și fusta pe genunchi.

- Cum adică?

- Mă întreb ce ar spune toți acești oameni de treabă de târgul nostru.

- Ar zice probabil că sunt un tip teribil de deștept.

- Și ce-ar zice despre pioșenia ta dacă ar ști că mi-am petrecut noaptea sub acoperișul tău? Sau sunt atât de

obișnuți ca femeile să stea cu tine, încât nici nu se mai miră?

Ochii lui erau plini de neastâmpăr.

- Ssst, începe slujba.

Provocată de expresia lui serioasă, îl ciupi ușor de mijloc. El fu gata să scoată un țipăt, dar îl coperi tușind. Ca pedeapsă, îi luă mâna și i-o ținu tot timpul cât dură slujba. Nu era cea mai grea pedeapsă pe care ea o primise vreodată. De fapt, era chiar ceva înălțător să stea acolo alături de el, să împartă cu el cartea de Imnuri și să-i esculte vocea de bariton cântând. Era mândră să stea lângă el. Îl venea atât de bine costumul bleumarin din trei piese. Cămașa albă era scrobită, iar cravata era discretă și de bun gust. Manșetele încheiate cu butoni de aur păreau uluitor de albe în contrast cu mâinile lui presărate cu fire de păr auriu. Mirosea a săpun, colonie și pastă de dinți mentolată. Când își plecară capetele pentru a se ruga, ea cunoscă o înălțare spirituală pe căre nu o mai întâlnise niciodată. În fiecare seară, de când îi văzuse împins în mașina șerifului și scos din viața ei, se rugase la Dumnezeu pentru el. Chiar dacă n-ar mai fi stat nici o zi cu ei, avea să fie veșnic fericită pentru acea clipă când el stătea înalt și drept lângă ea. Se apropie încă puțin de el, pentru a simți siguranța inspirată de mâneca lui pe brațul ei gol. El o cuprinse atunci pe după umeri și o strânse ușor, iar ea își dădu seama că rugăciunile lor se înălțau la cer la unison. După slujbă, fu prezentată celor pe care nu-i cunoștea și îi revăzu pe cel pe care îi știa din adolescență. Nu era greu de observat că Logan era foarte respectat de comunitate. Era prietenos cu toată lumea. Cei care se opreau să stea de vorbă se bucurau de strălucirea zâmbetului său. În timp ce se îndreptau spre mașină, au fost pur și simplu asaltați de trei copii care se repeziră entuziasmați la Logan. Acesta îi salută încântat. Spud veni repede după progeniturile ei ținându-l pe cel mic atârnat pe șold. Jerry o urma cu zâmbetul lui liniștit,

ca un cățel ascultător. După ce se salutară și Dani fu prezentată copiilor, Spud întrebă cu neastâmpăr:

- Eh, ce-ați făcut? Sau parcă eu nu știu? Dani păli.

Logan râse înfundat, iar Jerry o mustră în șoaptă:

- Spud, suntem încă pe teritoriul bisericii. Și mai sunt și copii de față.

- Eh, dar vreau să știu, spuse ea defensiv, iar privirea i se plimbă de la Logan la Dani, de parcă ar fi căutat semne de saturație. O să stai câtva timp, Dani?

- Ăăă...

- Câtva timp, spuse Logan înconjurându-i umerii cu un aer posesiv.

- De fapt unde stai? La motel?

- Pe curând, Jerry, Spud, spuse Logan luând-o pe Dani.

- Bine, dar... stați! Nu mi-ați spus nimic.

- La revedere, Spud, îi strigă Logan peste umăr și Dani râdea cu fața ascunsă la pieptul lui.

Când ajunseră la mașină, Jerry încercă să-și urce familia numeroasă în camionetă. Spud continua să protesteze, bebelușul plângea, iar copiii păreau niște jucării în permanentă mișcare. Logan și Dani râdeau în timp ce ei pornea motorul.

- Unde mergem? La club sau mâncăm sandvișuri cu ton lângă piscină?

- Care piscină?

- A mea.

- Sandvișuri cu ton.

- Va trebui să ajuți la pregătirea lor, o preveni el.

- Nu sună chiar atât de rău.

Îi era greu să se abțină să nu zâmbească. Zâmbetele păreau să vină cu mare ușurință. Acest lucru se întâmplă toată după-amiaza. Nu credea să mai fi trăit o zi mai minunată și mai însorită vreodată. Salata de ton preparată de ea era diferită de cea a menajerei lui, dar Logan declară că a ei îi plăcea mai mult. După masa de prânz ușoară, înotară și leneviră la soare. Ea ațipi pe un

șezlong, dar fu trezită de mâinile lui care îi ungeau picioarele.

- Ca să nu te arzi, spuse el când ea își înălță capul pentru a-l privi.

- Mulțumesc.

- Plăcerea e a mea. Era și a ei. Mâinile lui îi alunecau pe trup cu presiunea necesară pentru ca mângălarea să fie plină de erotism.

Atinse locuri tainice și senzuale pe care ea nu știa că le posedă, până când trupul începu să-i freacă excitat. Dar Logan mormăi o înjurătură și sări în piscină pentru a se răcori. Ea știa că propriul lui joc de-a așteptarea îl distrugea. Se simțea bine văzându-l că suferă, pentru că avea impresia că se scufundă într-un ocean de foc mistuitor. Când apuse soarele, după ce făcu un duș, ea coborî și văzu că aprinsese grătarul de afară.

- Mănânci șiș-kebab? întrebă el.

Și el făcuse duș și își uscăse părul în dezordine cu prosopul. Părul de pe picioare îi era încă umed și cârlionțat. Purta o pereche de pantaloni scurți și o cămașă încheiată doar pe jumătate.

Ea îi zări părul ondulat de pe piept și umbrele întunecate ale sfârcurilor. Își umezi buzele, deși pe moment nu știa dacă o făcuse gândindu-se la kebab sau la altceva.

- Delicios.

- Tu ești delicioasă, spuse el cu un glas scăzut, care vibra. Ea purta un caftan larg de culoarea piersicii, lung până la pământ, dar cu un decolteu adine în formă de V. Prin materialul subțire, el îi distingea clar silueta zveltă. În urechi avea o pereche de cercei mari de aur, care aminteau de o preoteasă păgână, dar părul părea al unui înger așa cum îi cădea până la mijlocul spatelui în șuvițe moi și grele.

- Eu amestec carnea și legumele, iar tu pregătești orezul.

- Corect.

Ea făcu și sosul pentru salată combinând tot felul de condimente pe care le găsi în bucătăria foarte bine aprovizionată. Înmuindu-și degetul în ceașca de măsurat, gustă. Logan veni și spuse repede:

- Lasă-mă pe mine să gust. Fără să scoată un cuvânt în fața privirii lui aprinse, ea își înmuie din nou degetul și îl duse la buze. Limba lui linse mai întâi amestecul de oțet și ulei.

- Excelent, murmură el, dar îi apucă mâna și îi linse iar și iar vârful degetului până când nu mai simți nimic altceva decât gustul unic al pielii ei. Dani îi urmărea fiecare mișcare, dar, chiar și așa, tot nu era pregătită pentru ce făcu el după ceea. Îl cuprinse degetul cu buzele sugându-i-l.

Ea oftă și îi rosti numele ușor când gura lui fierbinte îi luă tot degetul. Când îi dădu drumul, în cele din urmă, o trase la piept și, lipinduși buzele de urechea ei, șopti:

- Așa o să mă simt eu când o să pătrund în tine, Dani.

Timp de cinci minute ea nu putu să respire. Nu era destui loc în pieptul ei ca să încapă multitudinea de emoții care o învăluiau. Încercă să pară calmă, nonșalantă, sofisticată, neînvinsă, nepăsătoare, neafectată. În realitate, afirmația lui îi înmuiase și oasele și mușchii. De fiecare dată când îl privea, știa că toate eforturile ei de a părea rece erau zadarnice și că dorința ei era cât se poate de limpede. A lui era evidentă.

Conversația din timpul cinei fu banală. Deși amândoi făceau eforturi ca totul să pară normal, se lăsau pradă unei tăceri pline de tensiune și reținere. Vocea lui groasă și profundă se oprea deodată în mijlocul unei fraze. Ochii, strălucind intens în lumina luminării de pe masă, o priveau cu lăcomie. Tâmpla îi zvâcnea și ea observă că o făcea în același ritm cu a ei. Mai știa că și el se simțea la fel de înfierbântat și plin de dorință ca și ea.

- Ai terminat? întrebă el arătând spre farfurie.

Uitându-se în jos, ea observă cu stupoare că mâncase aproape tot, deși nu își amintea să fi luat măcar o înghițitură.

- Da, a fost delicios.

- Mai vrei vin? întrebă ei apoi, și, fără să-i aștepte răspunsul, îl umplu din nou paharul. Hai să mergem afară.

Se ridică și, după ce își împinse scaunul în spate, ocoli repede masa pentru a o ajuta. Ducând paharele de vin și avârid mâna ei într-a lui, o conduse afară.

- Logan, e minunat! exclamă ea ieșind pe una din ușile de sticlă. Duzini de candelă pluteau pe suprafața apei din piscină.

- Îți place?

- Este superb. Fermecător.

Flăcăruile mici pâlpâiau semănând cu niște licurici care dansau pe oglinda apei. O conduse lângă piscină și el se descălță, după care se așeză, trăgând-o și pe ea alături, și își coborî picioarele în apă. După ce își scoase sandalele, făcu și ea același lucru ridicându-și poalele caftanului pe genunchi. Priviră cum umbrele aruncate de apă și lumini ie dansau pe piele. Scoțând degetele din apă, el îi mângâie piciorul. Se uită la ea apoi și își ridică paharul.

- Pentru lunile de miere care au loc după zece ani.

Zâmbind, ea își ciocni paharul de al lui și sorbiră din vin.

- De ce spui asta?

Mâna lui liberă îi atinge cerceul.

- În legătură cu lunile de miere târzii?

- Da.

- Mă îndoiesc că ai fi fost o mireasă atât de relaxată acum zece ani. Mă gândeam să mă chinuiesc câteva nopți ca să te pot convinge să-ți placă actul matrimonial.

Ea era șocată.

- La asta te-ai gândit?

- N-ar fi fost așa?

- Nu. N-aș fi fost așa deloc.

Veni rândul lui să fie surprins și o privi cu atenție. Ea își coborî privirea, rușinată.

- Adică, eram puțin speriată, dar nu de tine, ci doar de necunoscut, de pierderea virginității. Dar eram nerăbdătoare... să fac dragoste cu tine, Logan.

- Evident, nu ia fel de nerăbdătoare ca mine. Privi spre peisajul pe care îi aranjase pentru ea.

- Cred că, dacă o să discutăm despre asta, o să ne certăm și nu vreau să mă cert cu tine. Nu în seara asta. Ziua a fost prea perfectă.

- Ai dreptate. Hal să vorbim despre altceva.

Tăcură, însă, vreme îndelungată, până terminară de băut vinul. În cele din urmă, el se întoarse spre ea și îi privi profilul până când ea îl privi la rândul-i.

- Nu știu despre ce altceva am putea să vorbim. Ai putea să începi să mă pipăi? o întrebă el atunci foarte solemn. Ea izbucni în râs când îl văzu cât de sincer era, dar după aceea, chipul îi redeveni serios.

- Nu sunt o fată de genul ăsta.

- La naiba, zise el părând mâhnit. Nici acum?

Ea își coborî privirea asupra gurii lui, iar ochii îi sclipiră.

- Nu renunța atât de ușor.

Nu avu nevoie de mai multe încurajări. Se ridică imediat și o trase și pe ea cu el. O conduse apoi spre balansoar, se așeză și o trase în brațe pentru a doua oară în ziua aceea. Apăsându-i ușor umărul, o rezemă de pernele din colț până când ea ajunse să stea întinsă peste pieptul lui, cu șezutul în poala lui și cu coapsele peste ale lui. Logan se aplecă deasupra ei.

- Stai bine?

Ea îi cuprinse ceafa cu o mână mângâietoare. Degetele i se încălciră prin păr, după care îi alunecară pentru a-i explora pomeții, maxilarul încordat, nasul și gropița din bărbie. Când îi atinse buzele, răsuflarea lui i se strecură ușor printre degete. Gura lui coborî peste a ei, rugătoare. Sărutul lui îi implora buzele să se desfacă și,

odată aflată înăuntru, limba se cufundă, profund mulțumită, în adâncul dulce. Mâna își începu explorarea și fu răsplătită. Scoase un oftat de plăcere pentru descoperirea pe care o făcuse.

- N-ai sutien?

- Nu.

- De ce nu veneai fără sutien când ne întâlneam?

- Îmi amintesc că, de câteva ori, ai reușit să treci de el, spuse ea și își ascunse fața în gâtul lui.

- Dumnezeu, și eu îmi amintesc, gemu el. Dar face ca lucrurile să fie mult mai ușoare fără toate închizătorile alea.

- Să strâng masa.

- Masa! Vrei să spui că n-o să...

- N-o să ce? Unghiile îi pătrunseră adânc în palme.

Furia îi încordă șira spinării, iar bărbia i se înălță cu câțiva centimetri. Nu-i putea spune la ce credea că va duce acel preludiu fără să se facă de râs. Știa și el asta, iar ea știa că știe.

- Nimic, spuse ea atunci tăios. Noapte bună. Trânti ușa în urma e.

- Să-l ia naiba! Nu se poate să-mi facă una ca asta. N-o să-l las. Ce crede că sunt, o păpușă mecanică pe care o poate manevra după cum vrea? Traversă încăperea, furioasă, azvârlindu-și hainele. Pașii i se auzeau chiar și prin covorul gros.

- Plec. Se duse în baie și începu să-și adune toate lucrurile care îi aparțineau, înghesuindu-le în valiză. Dar, în clipa aceea, îi trecu prin minte că, dacă pleca, el avea să-și dea seama cât de mult contase pentru ea faptul că nu făcuseră dragoste. Se opri și se prăbuși pe taburetul din fața măsuței de toaletă, lipsită de energie și furie. Făcuseră un târg și trebuia să-l respecte. Așa cum spusese și el foarte clar, ea se afla pe teritoriul lui, unde își avea propriile legi. Dacă pleca, nu avea să-și sacrifice numai fărâma de mândrie care-i mai rămăsese, ci și

tabăra care însemna atât de mult pentru atâția oameni. Oftând, își puse o cămașă de noapte și se vârî în pat. Stând singură în așternut și înconjurată de întuneric, îl înjură din nou pentru faptul că îi înfierbântase trupul. Acesta nu dădea nici un semn de liniștire.

Logan, aplecat puțin înainte, cu capul atârnând între umeri, se ținea strâns de dulapul din bucătărie. Răsuflarea inegală îi răsună cu asprime în piept.

- Idiot prost și încăpățânat, mormăi el.

Închise ochii strâns pentru a alunga durerea. Cât avea să mai treacă până când focul din pânțele ei se va stinge și pulsațiile vor scădea în intensitate? Zgomotul înfundat al pașilor ei furioși ajunse până la urechile lui. Era extrem de supărată și nu o putea condamna. Fără îndoială că își spunea că joacă cine știe ce joc diabolic. Credea, oare, că o șicana, că o pune la încercare, plătindu-i astfel cu vârf și îndesat pentru chinurile îndurate în nopțile acelea pe care le petrecuse la pușcărie, în loc să se afle în luna de miere cu mireasa lui? Nu, Dani, nu, gemu inima lui, nu de asta nu sunt cu tine acum. Ce om cu mintea întreagă și-ar fi impus o asemenea tortură fizică? Atunci de ce naiba o făcea? Ce-aștepta? Declarații de dragoste? Promisiuni? Bine, da. Dar... Dani se afla în casa lui. În patul lui. Dani. Dani a lui. Se topise de dorință. Se lipise de el atât de tulburător, încât numai un prost i-ar fi putut da drumul. Gura ei fusese atât de receptivă la sărutările lui. Brațele ei, sânii, moliciunea... Își trecu amândouă mâinile prin păr.

- De ce n-ai luat-o? se întrebă el cu glas tare.

Pentru că, atunci târgul lor s-ar fi încheiat. Nu putea să riște ca ea să plece odată ce obținea actele pentru teren. Dumnezeu, voia extraordinar de mult să facă dragoste cu ea. Dar voia mai mult decât atât. Și, până când va fi sigur că va avea tot, se va zvârcoli în acel iad numai al său.

Dani încercă să alunge ceea ce îi gâdila lobul urechii.

- E la fel de moale ca petalele trandafirului. Se sili să deschidă ochii. Lumina soarelui pătrundea prin draperiile subțiri. Prezența caldă de lângă ea era liniștitoare și confortabilă. Ghemuindu-se mai aproape, căscă și închise ochii din nou. Apoi simți limba umedă și cercetătoare în jurul urechii și buzele capricioase și mângâietoare pe gât. Făcu un efort să se dezmeticească.

- Ce cauți aici?

- Eu locuiesc aici spuse el, și pe chip îi apăru înzâmbet strălucitor. Era îmbrăcat. Dar așa cum stătea înclinat lângă ea, sprijinit într-un cot, semăna cu un despot decadent care nu avea nimic mai bun de făcut decât să se joace cu una din concubinele sale.

- Și oaspeții tăi n-au nici un drept la intimitate?

El răsuci trandafirul cu care o gâdilase și îl mirosi înainte să-i așeze petalele pe obraz și să-l tragă încet spre decolteul cămășii ei de noapte.

- Ești încă furioasă.

- Nu sunt deloc furioasă! Dar tonul îi contrazicea cuvintele.

- Ai fost atât de supărată că nu m-am culcat cu tine azi-noapte?

- Bineînțeles că nu. Ar fi vrut ca el să se dea jos din pat, căci greutatea lui adâncea salteaua și ea aluneca spre el fără să vrea. De fiecare dată când îl atinge, găsea și mai greu desprinderea de el.

El îi luă în mână câteva șuvițe de păr și le studie frecându-le între degete.

- Dani, ești chiar atât de nerăbdătoare să încheiem târgul și să pleci?

Ea încetă să mai încerce să țină distanța între ei, căci era inutil, oricum, fiindcă ei pusese trandafirul deoparte, iar mâna i se odihnea grea pe pulpa ei. Îi simțea căldura chiar și prin pătură. Ea refuză cu încăpățănare să-i răspundă. Nu, nu de aceea voia să facă dragoste cu ea.

Voia ca acest lucru să se întâmple, indiferent că exista un tâcg sau nu. Nu-și dădea seama? Dacă nu putea să o facă, ea nu avea să-i spună nimic. Îi mai rămăsese puțină mândrie. Ei îi atinse obrazul și degetul mare i se plimba pe buze înainte și înapoi.

- Nu am făcut dragoste cu tine încă, pentru că voiam să te cuceresc. Voiam să fie ceva mai mult decât o afacere. Voiam să o faci de bunăvoie, nu pentru că ai fost obligată. Dacă ar fi vrut rmai mult cu o seară în urmă, s-ar fi topit, pur și simplu, pe covorul lui scump. Îi venea să creadă că se reținea pntr-un motiv nobil, sau chiar și acum se juca cu ea din perversitate?

- Nu te simți bine aici cu mine? Întrebă el tragând-o în joacă de lobul urechii.

- Ba da, recunosc eu ea, îmbufnată.

- Bine, am plănuit încă o zi minunată, îmbracă-te cu ceva simplu. Blugi, de exemplu.

- Mi-am adus o pereche.

- Grozav. Acum te las să te pregătești.

- Unde mergem?

Logan se dădu jos din pat și se duse spre ușă.

- M-am gândit că poate ai vrea să arunci o privire terenului pentru care ți-ai oferit trupul.

Nu putea fi jignită, pentru că era atât de frumos când zâmbi. Îi făcu cu ochiul și ieși. Ea se dădu jos din pat și se grăbi să se îmbrace.

O jumătate de oră mai târziu, apăru în bucătărie, îmbrăcată așa cum o sfătuisese el, cu o pereche de blugi și o cămașă foarte mare ale cărei mâneci erau ridicate până la cot. Poalele le legase în jurul mijlocului și își strânsese părul într-o coadă la spate.

- Nu e bine? Întrebă ea după inspecția îndelungată la care o supuseră ochii lui, Logan se încruntă.

- Merge.

- Cum adică? Întrebă ea, arțăgoasă, cu mâiniie în șolduri.

- Adică, și îmbrăcată obișnuit, arăți tot ca o persoană ieșită din catalogul Sakowitz.

Ea fu extrem de încântată de acel compliment și luă ceașca de cafea pe care i-o adusese el, sărutându-l ușor pe buze.

- Pentru ce-a fost asta? Zâmbetul ei era la fel de luminos ca dimineața.

- Pentru că ai spus că arăt bine chiar și obișnuit îmbrăcată, morocănosule.

- Tu nu ești obișnuit îmbrăcată. Eu sunt, zise el, și, dându-se puțin înapoi, își desfăcu larg brațele.

Ea îi observă cămașa din bumbac croită în stil vestic, blugii strâmți excitant de strâmți, cu tivul tocit și cizmele de cowboy pătate de noroi și alte lucruri pe care se gândi că era mai bine să nu le identifice. Arăta minunat și ochii ei arzători i-o spuseră.

- Doamne, când mă privești astfel, îmi vine să înnebunesc, spuse el și o strânse la piept sărutând-o apăsător. Trupul i se îndoi asupra ei, dornic să o atingă și să o penetreze. Ea se frecă de el. El gemu și îi dădu drumul.

- Dacă o ținem tot așa, n-o să mai plecăm. Poți să înghiți jumătate de duzină de briose?

- Numai atât? zise ea dezamăgită.

- Doar ăsta o să fie micul dejun pe care-l vei primi, spuse el și se duse să-i pregătească o farfurie, iar ea zâmbi pe furiș. Se prefăcea bine că e stăpân pe sine, dar trupul îi fierbea pe dinăuntru.

Știind cât de agitată fusese ea însăși până să adoarmă seara trecută, se întrebă cât îl costase, oare, pe Logan reținerea aceea.

- Ești gata? o întrebă el peste câteva minute.

Dând din cap afirmativ, ea înghiți ultimele fărâme de briose și își linse degetele. Privind-o, el râse și o plesni ușor peste șezut când ieși. La biserică fuseseră cu o mașină Seville argintie. În ziua aceea, însă, aveau să

meargă cu o camionetă Ford albastru cu galben, care parcursese mile întregi.

- Trăsura vă așteaptă, prințesă. Va fi o experiență despre care să le povestești prietenelor tale din înalta societate a Dallas-ului.

- E la modă să conduci o camionetă în ziua de azi, spuse ea.

Aveau amândoi chef de tachinări și râseră în timp ce ei porni spre autostradă. Ea știa cam în ce direcție se afla terenul din Hancock County, dar el făcu un ocol, arătându-i cu mândrie diversele lucruri de care se ocupa. Trecură pe lângă fabrica de cherestea care, pe vremuri, fusese a tatălui ei și care acum îi aparținea lui Logan. Îi arată magazinele din centrul orașului pe care le închiriasse unor oameni de afaceri. Străbătură apoi păduri dese al căror proprietar era, și pășuni întinse pe care se aflau cirezi impresionante de vite Hereford. În cele din urmă, intră pe un drum îngust care, la un moment dat, se transformă în ceva mai mult decât o cărare noroioasă.

- Acum îți dai seama de ce am luat camioneta, spuse Logan, oprind în fața unei porți din sârmă ghimpată.

Dani sări să o deschidă, iar el trecu cu camioneta. După ce mai parcurseră o jumătate de milă, ajunseră la terenul bisericii abandonate.

- Logan, e minunat! exclamă ea sărind din nou din camionetă.

Lui părea să nu-i vină a crede. Clădirile acelea distruse arătau oricum, numai minunat, nu.

- Locul ăsta arată îngrozitor, spuse el fără ocolișuri.

- Da, dar se pot face foarte multe. Da, da, zise ea, tulburată, și îi luă de mână trăgându-l înainte. În vechea capelă se va putea face o sală nemaipomenită de recreere, iar în clădirea aceea ar putea fi sala de mese. Hai să mergem să vedem și dormitoarele.

Își petrecură următoarea oră explorând clădirile, care, de ani de zile, nu mai fuseseră locuite de creaturi bipede,

în schimb adăpostiseră tot soiul de patrupede. În bazin crescuseră tot felul de plante. Terenul sportiv era acoperit de buruieni înalte până la brâu. Dani era entuziasmată, Logan, precaut.

- Ce aveai de gând să faci cu el? îl întrebă ea, supărată din cauza lipsei lui de imaginație. Refuza să-l lase să o dezamăgească și pe ea.

- Nimic altceva decât să las pământul să capete mai multă valoare. Peste câțiva ani, l-aș fi putut vinde cu un profit imens, fără să mișc măcar un deget. Ești sigură că poți face ceva din el?

Îl îmbrățișa și porniră să exploreze mai departe.

- Abia aștept să începem, spuse ea privind înapoi prin parbrizul din spate al camionetei, când Logan reuși să o convingă, în sfârșit, să plece. Aș vrea să fie gata până vara viitoare ca să putem începe programarea taberei. O studie un moment îndelungat.

- Asta înseamnă foarte mult pentru tine, nu-i așa?

Ea întoarse capul și exuberanța o părăsi pentru o clipă.

- Foarte mult, spuse ea atunci cu sinceritate. Te miră chiar atât de tare, Logan? Cum poți să spui că m-ai iubit atât de mult odată și, totuși, să mă crezi prea superficială pentru a putea face ceva pentru niște copii handicapați și, adesea, lipsiți de privilegii, fără să am nici un alt motiv ascuns?

- Nu că te-aș crede incapabilă de milă...

- Nu e milă. Eu privesc munca asta din punct de vedere practic, nu emoțional. Este o muncă pe care trebuie s-o facă cineva și eu sunt una din cei care o fac.

- Îmi vine greu să cred că o fată cu educația ta, care provine din clasele privilegiate, poate să se identifice cu un copil sărac și întârziat mintal. Mai ales atât de mult cum te implici tu. Să scrii un cec, da. Dar să te înhami la o asemenea muncă, să-ți murdărești mâinile...

- Unii din ei nu sunt chiar săraci, ci provin din familii foarte înstărite. Spina bifida și sindromul Down nu fac deosebiri de clasă.

- Este cumva un mod subtil de a spune că eu fac?

- Dacă pantoful se potrivește...

- Iartă-mă, Dani, spuse el și puse frână în fața porții pentru a se uita la ea. Zâmbetul lui era autoironie și apologetic.

- Bănuiesc că ai dreptate. Sunt un snob.

- Îmi placi, oricum, spuse ea, mângându-i părul.

Aplecându-se puțin, el îi sărută colțul gurii.

- Am o poftă cumplită. Ea scoase un sunet slab ca pentru a confirma acest lucru.

- Ce-ai zice să luăm masa de prânz?

- Masa de prânz! exclamă ea, prefăcându-se jignită și îndepărtându-l.

- Doar nu te aștepți să fiu romantic pe stomacul gol, nu?

- Ar însemna să-i cer prea mult unui uriaș ca tine, bănuiesc. Ca desert, ceai dori, însă?

- Aș vrea să discut cu tine, spuse ei consultându-și ceasul de aur. Dar, dacă nu ne grăbim, o să întârziem. Ajunseră într-un alt loc îndepărtat.

- Unde suntem? întrebă ea când veni să o ajute să coboare. Credeam că... Țasta-i un cal? Logan își înclină capul când într-o parte, când în alta, măsurând animalul legat de ramurile joase ale unui copac.

- După părerea mea, s-ar putea să fie un cal. Dar asta e numai părerea mea, să știi.

- Ah, ce mă enervezi! zise ea lovind aerul în fața lui, după care se duse spre cal. Acesta avea frâu, dar nu era înșeuat.

- Cum de a ajuns să fie legat aici, în pustiu? Și cu un coș cu merinde la picioare.

- Am niște angajați foarte buni. Ea privi în jur, dar nu văzu nici țipenie de om.

- Nu văd pe nimeni.

- Păi, tocmai de aceea sunt buni, spuse el zâmbind cu subînțeles. Trebuie să fie invizibili. Am vrut să fie ca-n filme. Știi, unde coșurile cu merinde apar din senin și o muzică divină coboară din cer. Chestii din astea. Ea își mușcă buzele ca să nu râdă în hohote. Era profund fermecată, exact cum fusese intenția lui.

- Dar acești angajați vrăjitori au uitat ceva. Va trebui să călărești cu mine.

- Înțeleg, zise ea privind spre cal și, încrucișându-și brațele, întrebă: Și cine o să mă țină să nu cad de pe un cal neînșeuat? Zâmbetul lui era pur și insinuant.

- După cum am de gând să te țin, nu se poate să cazi.

- Și coșul?

- Tu răspunzi de el. Astfel, mâinile tale vor fi ocupate, în timp ce ale mele...

- Mă vor ține să nu cad, încheie ea fraza în locul lui. El ridică din umeri.

- Cam așa ceva.

Peste câteva minute, călăreau prin pădurile scăldate de soare spre o destinație necunoscută. Ei nu îi păsa încotro mergeau. Așa cum îl promisese, Logan conducea calul strângând doar ușor din genunchi, lăsându-și astfel mâinile să se plimbe în voie. Ea se împotrivi mângâierilor lui îndrăznețe, dar nu prea mult, nu îndeajuns pentru a-l face să înceteze. Ajunseră într-un luminiș înconjurat de pini impunători. În mijloc se afla un alun uriaș cu ramurile întinse. Coborând-o pe pământ, Logan întinse mai întâi pătura, care fusese strânsă și pusă în coș. După aceea, începu să scoată mâncarea. Nu era un picnic obișnuit. Mâncară sandvișuri cu piept de pui pe rulouri cu susan, salată de cartofi, mășline, murături și ouă condimentate puternic. Ca desert, erau prăjituri din aluat fraged umplute cu nuci. Însoțiră totul cu un vin alb pe care zâna cea bună a lui Logan îl lăsase într-un răcitor în spatele alunului.

- Te înșeli, spuse Dani, oftând mulțumită și rezemându-se de copac. E mult mai bine decât în filme. Într-adevăr?

- Mult mai bine. În filme nu se mănâncă atât de copios...

Vârî o ultimă măslină în gură și o mestecă leneș, în timp ce îl studia pe Logan netezind pătura. Minteă îi era tulbure, dar simțurile îi erau alarmant de treze. Bănuia că este puțin amețită din cauza vinului, a soarelui și a lui Logan. Nu se împotrivi moleșelii atrăgătoare care puse stăpânire pe ea. Era prea bine ca să o alunge.

- Dacă mănânci atât de bine tot timpul, de ce nu faci burtă? El își bătu ușor stomacul plat.

- Crezi că sunt într-o formă bună?

Ea se duse lângă el și trase în joacă de cămașă scoțându-i-o din pantaloni. Apoi i-o ridică și privi dedesubt.

- Arăți destul de bine, zise ea în glumă, dar când își ridică privirea spre el, i se tăie răsuflarea. În ochii lui nu se vedea nici urmă de glumă, ci doar o lumină extrem de arzătoare.

- Atinge-mă, Dani.

Își ținea mâinile împreunate sub cap, dar glasul lui grav era mult mai convingător decât forța fizică. O făcea să-i fie teamă, pentru că propria ei dorință de a-l atinge era la fel de puternică. Scutură din cap în semn că nu, iar ochii nu îi părăseau deloc pe ai lui. Mai devreme, la rugămintea lui, își desfăcuse părul din coadă și acum razele soarelui se jucau prin el. Simțea căldura în spate. Sau era, oare, propria-i căldură?

- Atinge-mă, repetă el răgușit. Cât de departe vei merge, Dani?

Era o provocare pe care nu o putea refuza, în interiorul ei totul era tulburat, dar ea luă un aer calm, își puse mâinile pe pieptul lui și le plimbă de câteva ori în sus și-n jos. După aceea, privind fix în ochii lui, începu să-i

descheie nasturii. Degetele ei luau contact în mod electrizant cu pielea lui acoperită de păr. Era atât de cald și plin de viață. Chiar și așa stând întins și perfect nemișcat, emana o masculinitate palpabilă. Ea o gustă în străfundul gâtului. Îi pătrundea prin vârful degetelor, îi umplea venele și își găsea ținta în părțile feminine ale trupului ei. Sfârcurile i se întăriră și între coapse simți o durele surdă.

După că descheie toți nasturii, ea îi dădu cămașa pe spate și, în ciuda indiferenței studiate, îi scăpă un geamăt de aprobare. Era splendid la vedere. Părul moale și ondulat de pe trup o ademenea, dar abia când își văzu mâinile alunecându-l pe trup și simți în palmă mângâierea părului, își dădu seama că ascultase de îndemnul lui de a-l atinge. Părul i se întindea pe pieptul larg și musculos și ea își strecură degetele lacome printre fire, apoi îi contură umflătura tare a pieptului și îi absorbi căldura pielii și bătăile inimii cu palmele apăsate. Sfârcurile lui erau întunecate și plate, dar când vârfurile degetelor ei trecură peste ele, se încrețiră și se întăriră instantaneu. El scoase un geamăt și, când ea îi privi chipul, văzu că avea maxilarul încordat și ochii închiși.

- Vrei să mă opresc? întrebă ea în șoaptă.

- Doamne, nu. Înnebunește-mă, Dani, să nu mai știu de mine. Vreau so faci. Fă-mă să înnebunesc de dorință pentru tine.

Bine, așa avea să facă. Hotărî atunci că el va încheia acea după-amiază minunată prin a face dragoste cu ea. Lăsând la o parte orice inhibiție, ea își coborî capul. Întâi îl atinse cu părul ei, ca o eșarfă de mătase. Își înfipse mâinile în el și el gemu ca și cum ar fi fost cuprins de agonie. Timide, buzele îl gustară pentru prima oară. Dansară peste gâtul și pieptul lui, punând sărutări ușoare, formate mai mult din suflare decât din carne. Apoi, îi găsiră sfârcul. Se opri puțin. Să îndrăznească să-l simtă

pe vârful limbii așa cum ardea de dorință să o facă? Îndrăzni.

- Dumnezeule! exclamă el.

- E bine sau rău?

În orice altă împrejurare, acea întrebare tremurătoare i-ar fi enervat, dar în clipa aceea el nu mai judeca, ci doar o apucă de păr și mai tare.

- Ah, e bine, Dani. Atât de bine.

Ea își lipi obrazul de abdornenul lui, coborându-l apoi sub cutia toracică, încet, încet. Buzele ei se jucară de-a lungul dărei de păr castaniu-auriu care îi traversa mijlocul pentru a se îndesi din nou în jurul buricului. Răsuflarea ei îl atinse ca o boare doar cu o secundă înainte ca ea să-i atingă buricul cu limba, delicat. Prinzând curaj, îl șicană cu mișcări scurte și iuți ale limbii. Acea mângâiere era la fel de excitantă pentru ea ca și pentru el. Închise ochii strâns. Întotdeauna voise să-l atingă, dar nu avusese curaj. Acea parte a trupului, care îl proclama bărbat, o intrigase întotdeauna, dar rămăsese un mister. Acum voia să descopere adevărata esență a bărbăției lui, să cunoască fiecare sursă a forței și vitalității lui. Mâna îi alunecă peste cataramă spre fermoar. Lui i se tăie respirația deodată. Cu curaj, ea își opri mâna pe acea parte umflată, câteva clipe de încordare. Apoi, își luă inima în dinți și îl înconjură cu degetele. În același timp, îl sărută fierbinte chiar deasupra mijlocului. Vorbele lui răgușite erau ori o înjurătură, ori o rugăciune. Mâna i se lăsă în jos peste a ei și i-o mângâie.

- Ai reușit, Dani, spuse el apoi făcând un efort pentru a se ridica în capul oaselor. Luându-i capul în mâini, îi spuse răgușit: M-ai adus în pragul nebuniei. Nu mai pot să aștept. Hai să mergem acasă.

Călăriră înapoi spre casă în tăcere. Logan părea gata să explodeze. Dani nu îndrăzni să îl atingă sau să spună ceva, de teamă să nu aprindă fitilul. Se chinuia vizibil. Era

atât de încordat, încât părea să se fi mărit, punând la încercare capacitatea hainelor de a-l cuprinde.

- Cred că o să cinăm, târziu, spuse el deschizând ușa de la intrare și lăsând-o să intre înaintea lui. Ea se întoarse. Ochii lui fumegau, pur și simplu.

- Nu-i nimic. Nu mi-e foame.

- Mai... mai am de făcut câte ceva pe aici înainte... Du-te sus.

- Bine. El îi atinse obrazul.

- N-o să stau mult.

Urcând, ea știa deodată că avea să plece. Acum. Înainte să se întâmple ceva. Închise ușa și se rezemă de ea, întrebându-se unde avea să găsească puterea de a-l părăsi din nou. Gândul acela o chinuia îngrozitor. Își apăsă pumnii de tâmple.

Ah, cât de mult voia să rămână. Voia să stea cu Logan și să-și împartă cu ei nu numai trupul, ci toată dragostea pe care și-o reținuse timp de zece ani. Sufletul îi putea aparține dacă l-ar fi vrut. Nu ar fi fost un capriciu trecător, o stea căzătoare care strălucea puternic o secundă înainte de a se stinge definitiv. Odată ce avea să cunoască splendoarea iubirii, lui Logan, nu va mai voi să-l lase. Dar va trebui. Logan își avea viața lui acolo. Ea și-o avea pe a ei în Dallas. Nu putea face nici un sacrificiu în acest sens, nici măcar pentru Logan. Dar cum putea să-l părăsească, să renunțe la iubirea lui plină de pasiune, la tandrețea, căldura și blândețea lui? Oare avea să mai fie tandru, cald și biând și după ce își va satisface pasiunea? Nu era, oare, teribil de naivă? Logan nu privea atât de idealist iubirea lor. Nu mai era tânărul Romeo, îndrăgostit la nebunie de Julieta lui. Nu mai era mirele care aștepta cu nerăbdare noaptea nunții, când avea să și-o facă soție pe mireasa virgină. Cunoșcuse nenumărate femei. Le avusese cum voise. Pentru el, nu avea să fie un act de iubire, ci doar plata unei datorii vechi. Dacă o iubea cu adevărat, de ce nu se culcase cu ea până atunci? Era

logic să se oprească de fiecare dată, să se abțină în fața pasiunii, dacă nu se juca răutăcios cu ea, punând-o la îngrășat ca și cum ar fi fost una din vitele lui? Ei bine, ea nu era un animal prost ca să se lase dusă la tăiere! Dani simți cum în locul durerii apărea furia și aceasta fu binevenită. Avea să-i dea puterea de care avea nevoie pentru a face ceea ce trebuia. În timp ce își aduna lucrurile și le înghesuia în valize, își alimenta mișcările cu amărăciune. Bineînțeles că Logan nu avea să se răzgândească în privința acelor copii nefericiți. Avea să vadă târgul lor prostesc drept ceea ce era în realitate. Ea îi va lăsa timp pentru a se liniști înainte să ia din nou legătura eu, ei. Dacă nu avea să-i vândă proprietatea, pe care nici măcar nu o folosea, atunci însemna că nu îl cunoștea deloc. Dani nu voia o înfruntare. Chiar și în clipa aceea se putea răzgândi dacă îl vedea. După ce termină de împachetat, deschise ușa cu grijă și trase cu urechea. Nu auzi nimic.

Furișându-se pe scări și apoi prin casă; ignoră durerea chinuitoare din inimă. Nu se gândea la cel pe care îl părăsea. Se concentra numai asupra modului în care să reușească să plece fără să creeze o scenă.

Oare ce poartă un bărbat când se duce în budoarul unei doamne într-o după-amiază târzie? se întrebă Logan. Se dusesse în cabină, preferind să facă duș acolo și nu lângă dormitorul cel mare. Se temea că, dacă se va afla atât de aproape de Dani, nu se va putea abține și va da buzna peste ea, stricând atmosfera romantică pe care o plănuia. Zâmbi în sinea lui în timp ce își puse o pereche de pantaloni scurți din bumbac din dulapul aflat în cabină. Și Dani se întreba, probabil, cu ce să se îmbrace. Avea să aleagă, oare, un neglijé? O cămașă de noapte simplă? Sau avea să-l aștepte în așternut fără nimic pe ea? Gândul acela îi acoperi cu o peliculă subțire de sudoare trupul care tocmai ieșise de sub duș. Pentru a se răcori,

își stropi cu colonie fața, gâtul și pieptul. Își aminti ce simțise când buzele ei îi atinseseră trupul și mâna îi tremură în timp ce își trecea peria prin părul umed. Îi dăduse, oare, destul timp? Se ruga, oare, să nu se ducă până când avea să fie gata? Sau așteptase prea mult? Se întreba ce naiba l-o fi reținând atât? Voia ca totul să fie perfect. Nu auzise niciodată de vreun mire care să fi așteptat zece ani noaptea nunții. Se duse la frigiderul pe care îl ținea tot timpul aprovizionat cu bere și răcoritoare pentru invitații de lângă piscină. Acum acesta era plin cu trandafirii pe care florarul îi adusese cu o zi înainte. Luă un boboc perfect din vas și apoi scoase o sticlă mare de șampanie dintr-un raft de pe ușă. O cântări din privire, zâmbi și luă încă una.

- S-ar putea să fie o noapte lungă și am de gând să potolesc și cea mai aprigă sete, șopti el.

Mâinile îi erau atât de alunecoase din cauza nervozității, încât aproape că scăpă sticlele când ieși și porni să traverseze grădina. Se simțea ca un prost. Se purta ca un puști, ca un mire inocent care se pregătea să se ducă la o mireasă inocentă. De fapt, era extrem de agitat. Dar, stupiditatea aceea era scuzabilă, fiindcă era îndrăgostit iar îndrăgostiții aveau tendința să fie puțin... Încremeni deodată. Nici măcar nu observă dalele de piatră încinse de soare care îi ardeau călcâiele. Stupoarea îl făcuse să nu mai simtă nimic. O văzu pe Dani îndreptându-se grăbită spre mașină, cărându-și valizele și poșeta. Din felul cum se mișca, părea să fugă. Văzu cum descuie portiera, cum azvârli bagajele aiurea înăuntru, urmându-le repede. Motorul porni imediat și pietrișul scrâșni sub roțile mașinii. O privi plecând și lăsând un nor de praf în urmă. Nu o strigă. Nu făcu nici un pas după ea. Nu se clinti. Totul în el părea să fi murit, să se fi atrofiat. Sticlele de șampanie începură să se aburească, iar petalele trandafirului începură să cadă sub soarele puternic al Vestuiui. El, totuși, stătea nemișcat, uitându-

se la praful care se potolea. Oamenii îi văzuseră ochii lui Logan Webster aruncând sclipiri reci de mânie, calzi și plini de umor, înturiecându-se de milă. Dar nimeni nu îi văzuse vreodată așa cum erau acum, înotând în lacrimi.

V

Fără să-și dea la o parte compresa rece de pe ochi, Dani căută telefonul care suna. Găsi receptorul, îl smulse și, în cele din urmă, izbuti să-l ducă la ureche.

- Alo? Dacă nu era Logan cel care o suna pentru a o ruga să se întoarcă și pentru a-i spune că o iubește, nu avea chef să stea de vorbă cu altcineva. Nu era Logan, ci doamna Meneffee, care o suria din Dallas.

- Draga mea, am fost îngrijorați clin cauza ta. Te așteptam să te întorci de acum câteva zile.

- Îmi pare rău. Ar fi trebuit să sun.

- Sper că nu s-a întâmplat nimic rău. Vreun necaz cu mașina?

Doamne, ce durere de cap avea. Fiecare firisor de păr era ca un ac ascuțit înfipt în creier. Ochii îl ardeau, inima o durea... Protesta la fiecare bătaie, de parcă ar fi dorit să nu mai facă nici un efort.

- Nu, nu s-a întâmplat nimic rău. M-am hotărât să mai rămân câteva zile, atâta tot.

- Am sunat tot timpul. Se simți un ușor reproș în vocea ei stridentă, în orice altă împrejurare, Dani ar fi explodat din cauza acelei invadări a intimității, dar acum era prea apatică pentru a-i păsa.

- Am fost la niște prieteni, spuse ea vag. În seara asta m-am hotărât să vin la motel.

- Suntem cu toții nerăbdători să știm. L-ai văzut pe domnul Webster?

Logan jucând volei.

Logan în cada cu apă fierbinte care îi mângâia trupul gol.

Logan la masa luminată de luminările care se reflectau în ochii lui.

Logan întins pe pătură la umbra copacului, cu părui lui auriu în care jucau razele soarelui.

- Da, l-am văzut, spuse ea stins.

Văzând că nu continuă, femeia de la celălalt capăt al firului, întreabă cu exasperare:

- Și?

- Și i-am vorbit despre teren.

- Bine, și ce-a spus, Dani? Vrei să te implor pentru fiecare informație?

- Îmi pare rău. Mă doare capul îngrozitor. Dormeam când ați sunat, vă rog să mă scuzați dacă sunt puțin amețită.

Mințea cu pricepere, dar mintea îi funcționa din plin. Ce să-i spună doamnei Meneffee? Cum putea îndulci adevărul, și anume că dăduse greș atât de cumplit?

- Vai, îmi pare rău, draga mea. Dacă n-aș fi fost forțată de împrejurări, aș fi așteptat să te întorci.

- De ce ați fost forțată de împrejurări?

- Prietenii copiilor va face un apel mâine la o instituție din localitate pentru o donație. Vrem să călcăm cu dreptul. Dacă aș pomeni câteva nume de seamă care au contribuit deja la cauza noastră, poate i-aș face să fie mai generoși.

- Aha, înțeleg.

Fir-ar să fie. Trebuia să-i dea vestea cea proastă în seara aceea. Și, când o va întreba de ce Logan Webster nu fusese înțelegător, ce avea să-i răspundă?

- Apropo, Dani, am fost astăzi la centrul de îngrijire postșcolară. Cu aproape un an în urmă, Dani organizase acel centru pentru a ajuta familiile cu copii întârziați mintal. Aceștia aveau acum un loc plăcut unde să se ducă după ce terminau orele la școală, pentru ca mamele lor să poată lucra.

- A fost de ajuns să pomenesc de ideea ta în legătură cu tabăra de vară și toată lumea a fost încântată, atât părinții cât și profesorii.

- Ah, cât de mult aş vrea să nu fi făcut asta! Este prea devreme pentru a face public totul. Nu vreau ca lumea să fie dezamăgită dacă lucrurile nu vor ieşi bine. Îi venea să înfăşoare firul telefonului în jurul guşii doamnei Meneffee şi să o strângă de gât.

- Vai, Dani, draga mea, ăsta-i unul din motivele pentru care te iubim şi te apreciem atât de mult. Munceşti neobosită şi, totuşi, nu vrei să ştie lumea ce faci. Eşti mult prea modestă. Ştiu că o să te descurci. Încercarea de a-l convinge pe domnul Webster să ne vândă terenul nu este decât primul pas. Ce-a spus?

O clipă îşi dori ca toate celelalte proiecte ale ei să nu se fi bucurat de atâta succes. Atâţia oameni contau pe ea să rezolve din nou totul. Trebuia să găsească o alternativă. Poate că avea să-şi convingă tatăl să-i închirieze unul din terenurile pe care nu le exploatare.

- Ei, Dani? Ai adormit din nou? Ce-a spus?

- Păi... n-a spus tocmai nu, se eschivă ea.

- Grozav. Ştiam că putem conta pe tine. Acum trebuie să închid. La revedere.

Dani puse receptorul la loc, plictisită. Nu spusese o minciună, dar nici adevărul nu era. Plănuia să se întoarcă la Dalias a doua zi şi să lămurească imediat lucrurile. Avea să născocască ceva în legătură cu Logan şi va găsi o alternativă care va mulţumi comitetul şi nu-i va dezamăgi pe copii şi pe familiile acestora. Când se ridică să-şi pună cămaşa de noapte, îşi simţi umerii grei din cauza răspunderilor pe care le avea. Dar nici o parte din trupul ei nu era la fel de grea ca inima. Vârându-se în pat, se întrebă dacă n-ai fi fost mai bine să nu revină la Hardvvick. Sfidase destinul întorcându-se să-l vadă pe Logan. Lecţia fusese dură, dar acum ştia.

Unele lucruri trebuie să fie lăsate aşa cum sunt. Clanţa uşii se mişcă şi ea deschise ochii brusc. Se făcuse dimineaţă. Lumina pătrundea prin draperiile proaste, specifice motelurilor. Dani se rostogoli pe o parte şi văzu

ușa deschizându-se, dar numai puțin, pentru că fu oprită de lanț.

- Camerista? Întrebă ea, somnoroasă. Mai târziu, te rog.

În clipa aceea, lanțul zbură din locul lui datorită izbiturii unui picior încălțat cu cizmă. Șuruburile ieșiră din lemnul moale, făcându-l să atârne inutil. Logan dădu buzna în cameră.

- Nu, nu e camerista. Cât despre partea cu mai târziu, chestiunea pentru care am venit, nu va mai fi amânată nici măcar o clipă.

Dani se ridică brusc în capul oaselor și dădu să sară din pat.

- Nu te deranja.

Vocea aceea de oțel o paraliză.

- Ești chiar acolo unde te vreau.

Trânti ușa cu zgomot și înainta. Era furios, de fapt, chiar clocotea de mânie. Mușchii feței, ai gâtului și ai brațelor îi erau rigizi, iar ochii îi scânteiau. Aveau aerul unui viking care se pregătea de luptă.

Dani își trase pătura până sub bărbie, dându-și seama că, nici dacă ar fi fost din fier, n-ar fi putut să se apere de el.

- Ce vrei să spui cu asta? Nu poți să vii?

- Ba pot și am și venit.

Nu îl contrazicea. Acum se afla la picioarele patului, privind-o cu răceală și făcând-o să se simtă mică și lipsită de apărare.

- Îți cer o explicație, Logan. Acum.

Încercă să pară curajoasă și rece, dar în adâncul ei tremura. Nu îl mai văzuse niciodată, de fapt, nu mai văzuse pe nimeni niciodată într-o asemenea stare de nervi. Și de ce o privea ca și cum ar fi urât-o? Pentru că îi părăsise? Dacă era așa, de ce nu venise după ea seara trecută?

- Nu fiindcă ai avea nevoie de o explicație, dar citește asta pentru propria ta satisfacție, după care o să iau ce-mi datorezi de multă vreme. Smulse o foaie de ziar din buzunarul de la șold și i-l azvârli. Continuând să-l privească, uimită, ea despături foaia. În cele din urmă, când își desprinsese privirea de a lui Logan, văzu că ținea în mână o parte din ediția de dimineață a ziarului din Dallas. Pagina socială. Își văzu fotografia, citi titlul și primele rinduri ale articolului și știu că era terminată.

- Nu le-am spus eu asta, șopti ea parcurgând repede pagina.

Fiecare rând era o relatare a muncii ei excepționale în domeniul actelor de caritate, deși, în împrejurările respective, suna ca o acuzație. Ultima ei realizare părea să fie achiziționarea unui teren de la domnul Logan Webster pentru a fi transformat într-o tabără de vară. În cele din urmă, puse ziarul la o parte și își privi impiorator acuzatorul.

- Nu le-am dat eu articolul. N-am făcut-o eu.

- Te aștepți să cred că ăia ghicesc în stele? tună el.

- Ea... m-a sunat aseară.

- Cine?

- Președinta, doamna Meneffee. Ea ma-rugat să-ți vorbesc despre teren. Voia să știe dacă ar acceptat să ne vinzi.

- Și tu i-ai spus da, asigurându-te, astfel, de un articol în ziarul de dimineață.

- Nu, spuse ea scuturând din cap, ceea ce îi făcu părul să se miște.

Durerea de cap nu-i trecuse nici după ce dormise. Era ca un tunet, sau era inima?

- Nu m-am simțit bine. N-am vrut să intru în prea multe amănunte, așa că i-am zis că n-ai spus tocmai nu. Își umezi buzele.

- Ceea ce... ai și făcut. Îi privi chipul dur. Nu o credea.

- Îți jur, Logan. Habar n-am avut că se va duce la ziar!

- Dar nu poți fi nici extrem de supărată. Uite ce eroină au făcut din tine. Dar tu? Vii aici ca un general din Armata Salvării! Ești furios pentru că acum va trebui să renunți la un acru din prețioasa ta proprietate? Unul din numeroasele lucruri pentru care, așa cum le spui tuturor, ai muncit din greu.

- Mă înfurii, Dani, spuse el cu o voce calmă dintr-odată, dar tocmai de aceea, mai înspăimântătoare.

- De ce altceva ai năvălit în camera mea?

- Pentru că am făcut un târg care nu avea nici o legătură nici cu „Prietenii copiilor”, nici cu terenul acela, cu nimic altceva decât cu noi doi, spuse el începând să-și descheie încet cămașa.

- Ce faci? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

- Am de gând să șterg datoria. Cămașa era descheiată acum și-i atârna liberă peste șolduri.

- Ai obținut ce ai vrut, Dani. Acum sunt obligat să dau terenul acela, indiferent dacă vreau sau nu. A venit timpul să te achiți și tu de cealaltă parte a târgului.

Își scoase centura și își descheie pantalonii.

- Nu, șopti, ea lipindu-se cât mai mult de tăblia de lemn a patului. Logan, nu gândești limpede. Ești furios. Înțeleg. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

- Și mie. N-am vrut să fie așa.

- Faci asta numai pentru că mândria ți-a fost rănită. Te-am părăsit.

- M-aș fi putut obișnui cu gândul.

- Ceea ce nu pot tolera, însă, e faptul că ai făcut porcăria asta, zise el arătând spre ziar. Ți-am spus de la bun început că nu poți să mă manevrezi. Dar ai făcut-o, totuși. Și îți jur că o să plătești pentru asta.

- Ai de gând să mă silești?

- Am încercat totul pentru a te face să mă iubești din nou.

Își aminti de sentimentul cumplit de respingere care l-a copleșit când a văzut-o fugind. Cât de ridicol trebuia să

fi părut cu șampania și cu trandafirul, ca un idiot îndrăgostit lulea care se ducea la o întâlnire. Acea amintire îl înfurie și mai tare și ocoli patul.

- Nu face asta, Logan, spuse ea alunecând în partea cealaltă a patului, dar ei îi prinse tivul cămășii de noapte în pumnul încheștat.

- Asta îți spuneam și eu în noaptea aceea când am fugit amândoi. Nu-i lăsa să ne facă asta, Dani. Dar tu stăteai acolo nemișcată în timp ce ei mă azvârleau în mașina șerifului, i-ai lăsat să ne despartă, în vreme ce eu te imploram să n-o faci.

- Eram șocată.

- Așa am fost și eu când am citit ziarul azi-dimineață.

- Bine, dar totul s-a întâmplat acum zece ani. Eram un copil. Nu mă poți face răspunzătoare.

- Nici tu pe mine. O trase încet, încet spre el.

- Ba da, spuse ea, cuprinsă de teamă. O să te urăști pentru asta, Logan.

- Mă urăsc deja. Pentru că am fost un prost în acești zece ani. Pentru că am crezut că poți fi mai mult decât o femeie de societate căreia îi place să se joace cu viețile oamenilor. Fără îndoială că o să regret dar cel puțin se va termina totul. După asta, o sa pot începe să te uit.

- Și ăsta-i ultimul lucru de care vrei să-ți amintești? Vrei ca totul să se termine astfel? Cu un viol?

- Așa. Îi vei spune?

- Da, pentru că nu voi fi de acord. Mă voi împotrivi.

- Faci cum vrei.

- O să țip.

- Ba n-o să țipi. N-ai vrea o proastă publicitate.

- Nici tu n-ai vrea. Gândește-te că va afla toată lumea din oraș.

- Puțin îmi pasă. Nu-mi pasă de nimic altceva decât să te am. Se aruncă spre ea prinzând-o de mijloc și prăbușindu-se odată cu ea în patul răvășit. Îi țintui

șoldurile cu pulpele. Dani gemu, șocată și neîncrezătoare, și fu cuprinsă de furie când el îi sfâșie cămașa de noapte.

- Logan, încetează. Dumnezeule, nu-i adevărat. Dar el nu mai auzea și nu mai judeca. Gura lui se repezi cu duritate spre a ei. O strânsoare puternică îi ținea încheieturile mâinilor ridicate deasupra capului. Mâna care îl ținea maxilarul nemișcat nu semăna deloc cu cea care o mângâiasă, o iubise cu atâta tandrețe și o tulburase cu blândețea sa. Își înfipse genunchii între ai ei și îl forță pulpele să se îndepărteze. Trupul lui se vâri între ele cu o agresiune furioasă. Mâna îi freca sânii. Degetele lui insistente îi întăriră sfârcurile și ea era dezgustată de trădarea propriului trup. Îi dădu drumul din sărutul lui sălbatic și sufocant și își coborî capul asupra sânelui, plimbându-și limba peste sfârc. Trupul i se mișca sugestiv deasupra ei, supărat că încă mai erau separați de haine. Făcu un gest de a se elibera.

- Logan.

Atâta disperare și dezamăgire se aflau în acea șoaptă încât aceasta străpunse zidul de furie din jurul creierului său mai mult decât ar fi făcut strigătele și țipetele. Buzele lui își încetară sărutările pârjolitoare. Nu mai era nevoie să-i țină mâlnile, căci brațele ei erau moi. Nu i se mai împotriva. Pulpele ei erau depărtate și nu mai încercau să-i apere moliciunea de el. El respira anevoios și inegal când își înălță capul pentru a-i privi chipul. Ochii ei erau închiși, dar lacrimile șiroiau pe sub gene. Îi privi întregul trup, o văzu lipsită de apărare și învinsă. Se văzu pe el violent și brutal și își dădu seama deodată ce lucru oribil fusese gata să facă. Sentimente de vinovăție și regret coborâra asupra lui ca o mantie de oțel făcându-l să se lase peste ea, în cu totul alt fel, protejând-o de sine. Îi cuprinse capul în mâini, și strecură degetele prin părul ei și își ascunse fața în scobitura gâtului ei.

- Dani, Dani.

Cuvintele ieșiră strangulate și pline de durere, din adâncul sufletului.

- Doamne, ce-am făcut? Ce-am făcut?

Câteva minute rămaseră așa, singura mișcare făcând cu degetele lui care îi masau ușor pielea capului. Când respirația lui reveni aproape de normal, se ridică de pe ea și se așează pe marginea patului. Când se uită la trupul ei învins, îi fu atât de rușine, încât aproape că i se făcu greață. Se disprețuia. Întinse mâna să-i tragă peste sâni cămașa de noapte și, la atingerea lui, ea se feri, ceea ce îi zdrobi inima. Se ridică de pe pat și, proptindu-și brațul de perete, își lipi capul de pumnul încleștat. Un genunchi era puțin îndoit. Pantalonii îi stăteau largi în jurul șoldurilor, iar cămașa îi atârna de pe un umăr, asemeni unui drapel de luptă al unei armate care suferise o înfrângere umilitoare, căreia nu-i mai rămăsese nici un pic de onoare sau curaj.

Simți când ea se ridică în capul oaselor. Adunând destul curaj pentru a o privi, întoarse capul. Ea îl privea fix. Ochii ei aurii erau mari și speriați și buzele, umflate de sărutările lui. Chiar în timp ce el o privea, încă o lacrimă se prelinse încet pe obrazul ei.

- Știu că trebuie să mă urăști, Dani, dar te asigur că n-o s-o faci mai mult decât mine.

Ea nu spuse nimic, dar o reacție la vorbele lui o făcu să se cutremure. Un oftat i se zbătu în gât înainte să intre din nou în nemișcare.

- Iartă-mă. Eu...

Privi peretele o clipă, după care își cobori brațele și se întoarse spre ea.

- La naiba, n-am ce să spun.

- Aș prefera să nu spui nimic, zise ea trăgându-și cămașa de noapte sfâșiata peste sâni și ținând-o cu brațele încrucișate.

- Te doare ceva? Te-am lovit...

- Nu, nu, spuse ea scuturând din cap.

- Eram nebun de furie, Dani. Îți jur că nu-mi dădeam seama de ce fac. Adică, îmi dădeam seama, dar...

Se uită în tavan ca pentru a căuta răspunsuri, în cele din urmă, își desfăcu mâinile larg.

- N-aș fi crezut niciodată că pot fi atât de violent, încât să-ți pot face rău. Ție. Când iubesc fiecare părticică din trupul tău. Vocea i se frânse.

- Cum am putut...

- Logan, te rog. nu. Nu ne face bine nici unuia din noi. Cred că ar fi mai bine să ne spunem adio și să mă lași singură acum.

- Tocmai asta-i problema, Dani.

Când îi auzi tonul plin de remușcare, ea își ridică privirea.

- Nu te pot lăsa singură chiar acum.

Instinctiv, ea bănuie că era vorba de o veste proastă.- indiferent ce avea să-i spună, ea nu voia să audă.

- N-am fost singurul care am citit ziarul azi-dimineață.

O mulțime de reporteri se aflau la ușa mea cu o jumătate de oră înainte să vin aici. Se pare că agențiile de știri au preluat articolul și s-a aflat în tot statul. Au venit din Houston, Dallas și Austin. Șira spinării păru să i se frângă și se încovoie. Voiau să confirmi? Eu și tu. Voiau să ne ia interviu amândurora. Ea închise ochii pentru puțin timp. Și toată lumea va afla astfel că am stat la tine. Vor crede că obișnuiesc să mă culc cu toată lumea pentru a obține donații. Parcă și vedea ani întregi de muncă distruși și credibilitatea ei zguduită de presă. Nu neapărat, spuse el. Asta ai crezut și tu despre mine la început. Îți amintești? Primi înțepătura. Simțea că o merită. Le-am spus că se înșală, că nai stat acolo, că n-ai fost musafira mea. Am pomenit vag de Spud. Bănuiești că le-au crezut? Expresia tristă răspunse în locul lui. Bine, dar nu erai acolo, așa că nu pot scrie că erai. Spud? Dacă ar crede că asta vrei, până în ultima clipă a vieții ar jura pe un teanc de Biblie că ai stat sub ochii ei de când ai

venit. Încercă să-i smulgă un zâmbet, dar ar fi însemnat să-i ceară prea mult în clipa aceea.

- Și tu ai crezut că eu le-am dat articolul, spuse ea, dezgustată. Mi-aș fi făcut singură o publicitate atât de negativă?

El păru cuprins de remușcări.

- N-am stat să mă gândesc. Doar am acționat. Ea nu răspunse.

- Ar fi bine să te îmbraci, îi sugeră el, șovăitor.

Din nou, ea avu presimțirea că încă nu se terminase totul.

- De ce?

- Singurul mod în care am reușit să-i liniștesc pe reporteri a fost promițându-le o conferință de presă imediat ce voi da de tine.

- Oh. Doamne! spuse ea dându-se jos din pat și măsurând încăperea, furioasă. Cum de a ajuns chestia asta să fie atât de importantă pentru presă?

- Ești o celebritate în domeniul tău, Dani. Se răsuci spre el.

- Nu da toată vina pe mine. Și tu ai fost în reflector în ultima vreme. Și dacă n-ar fi fost târgul tău nenorocit, nu s-ar fi întâmplat absolut nimic din toate astea. Înregistra încă un punct. El știa că acela era adevărul și nu putu să găsească nici o replică potrivită. Se întoarse, își încheie cămașa și și-o vârî în pantaloni. După ce își aranjă hainele, se îndreptă spre ușă. Dani stătea din nou pe marginea patului, părând teribil de distrusă și chinuită.

- Reporterii vor veni la biroul meu din centru. Îți amintești clădirea pe care ți-am arătat-o ieri?

- Da.

- Peste o jumătate de oră.

- Și dacă nu voi fi acolo?

- Vor crede că avem de ce să ne fie rușine.

- Și n-avem? întrebă ea cu subînțeles, ridicând capul și prlvindu-l cu ochii scânteietori.

- Eu, da. Tu, nu, zise el și făcu un pas spre ea. Dani, îmi... Nimic din ce-aș spune n-ar repara.... Înjură încet.

Cum putea să o lase când părea atât de distrusă, și totul din vina lui?

- Nu te voi mai vedea singură după conferința de presă, nu?

- Nu. Voi pleca imediat.

- Îți pare rău că te-ai întors? În glasul lui se simți durere. Ea încercă să-și înfrâneze lacrimile care îi inundau ochii și îl privi.

- Cum poți să mă întrebi așa ceva acum? El făcu un gest de nerăbdare.

- Înainte de azi-dimineață, te bucurai că te-ai întors?

- Întotdeauna am știut că trebuie să te mai văd o dată. Așa cum ai spus și tu nu se terminase totul între noi. Acum ne putem continua viețile. El oftă adânc.

- Da, bănuiesc că da.

Aerul ei sfidător dispăru și capul îi căzu în piept. Nu spuse nimic. Dar, când își ridică din nou privirea, el nu mai era. Știind că avea să întârzie, dar fără să-i pese, Dani făcu un duș și se spălă pe cap. Se fardă cu grijă pentru a-și ascunde cearcănele datorate oboselii și apoi își puse rochia de mătase de culoarea mierii, care făcea întotdeauna minuni în contrast cu tenul. În ziua aceea trebui să-și aplice mai mult fard pe obraz pentru a estompa acea strălucire. Rochia avea o croială simplă, cu șapte nasturași îmbrăcați care porneau de la decolteul în formă de V până la mijloc. Umplu decolteul cu câteva șiraguri de mărgele roșii. Purta aceiași pantofi din piele de țipar pe care îi avusese și în seara reuniunii. Părul îi era parțial uscat când îl strânse în coc. Își făcu bagajele, le duse la mașină, plăti motelul și porni pe străzile familiare spre clădirea pe care Logan i-o arătase cu o zi înainte: „*Webster Industries Inc.*” scria pe o placă aurie deasupra ușilor turnante. În hol era un adevărat vacarm. Reporterii și cetățeni al orașului, se plimbau de colo-colo,

atrași de eveniment și vorbeau extrem de gălăgios. Deocamdată, lucrul fusese oprit. Comunitatea se afla în vizor, iar cetățenii ei aveau să se bucure de atenție. În clipa în care fu recunoscută, Dani fu asaltată imediat de reporteri, care începură să-i pună întrebări.

- Ați fost la școală împreună cu Logan Webster, domnișoară Quinn?

- V-a plăcut reuniunea? Vreau să spun, reuniunea clasei.

- De ce munciți atât de mult pentru caritate?

- Domnișoara Quinn vă va răspunde la întrebări, ca și mine, dacă veți fi drăguți să ne lăsați să ajungem pe podium. Cred că sunt destule scaune pentru toată lumea.

Logan își făcuse loc până la ea și îi înconjură mijlocul protector. Ea se rezemă, recunoscătoare, de trupul lui puternic și cald.

- Te simți bine? o întrebă el încet ca să-i audă numai ea, în timp ce oconducea într-o sală impresionantă, unde o masă fusese așezată cu fața spre o mulțime de scaune pliante.

- Da, mă simt foarte bine. Îți mulțumesc că m-ai salvat, spuse ea zâmbindu-i, dar în clipa următoare, amândoi își amintiră ce se întâmplase în dimineața aceea și își întoarseră privirile în altă parte.

- Ai mâncat ceva?

- Nu, nimic.

- N-ai băut nici măcar cafea? Ea scutură din cap.

- O să-i spun secretarei să-ți aducă una.

O așeză la masă și ea zâmbi mulțimii prezente, îi recunosc pe reporterii de la ziarele din Dallas și le aruncă un zâmbet în chip de salut, sperând că nu părea atît de fals cum îl simțea ea. Logan îi lăsă timp pentru a lua câteva înghițituri din cafeaua care apăruse ca prin farmec, după care, folosindu-se de o instalație de sunet portabilă, ceru să se facă liniște.

- Eu am avut foarte puțin de-a face cu această problema, spuse el și, când mulțimea începu să protesteze, ridică mâinile pentru a-i reduce la tăcere. Domnișoara Quinn, o fostă colegă de-a mea, este singura răspunzătoare de ceea ce sărbătorim astăzi. Mi-a vorbit cu atâta sinceritate despre ceea ce voia, mi-a descris planurile pentru tabăra de vară într-un mod atât de interesant și captivant, încât am fost mai mult decât încântat să ofer proprietatea pentru un proiect atât de necesar. Dani îl privi, uluită. Ar fi trebuit să candideze pentru postul de președinte. O făcuse chiar și pe ea să-l creadă. Nu-i spusese niciodată de ce era atât de devotată cauzei. Îi împărtășise ideile foarte sumar în timp ce cutreierau clădirile acelea dărpănate. Și, totuși, el o făcea să pară o sfântă.

- Nu vreau să captez eu toată publicitatea, așa că o s-o las pe ea să vă povestească totul, spuse el și, întorcându-se spre Dani, îi dădu microfonul.

Ea îi luă, dar privirea îi rămase ațintită asupra lui și buzele îi erau ușor întredeschise de mirare. El o îndemnă ușor cu o mișcare a capului și se așază. Răspunse la întrebări, dar le oferă foarte puține informații, doar atât cât să poată scrie un articol. Îi lăsă să creadă că reticența ei se datora discreției, în realitate, ea nu știa nici câți copii puteau primi în tabără și nici ce fel de programe puteau oferi. Cât despre pregătire și transport, nu avea nici cea mai vagă idee.

- Întrebările dumneavoastră sunt premature, obiectă ea râzând ușor. Abia am obținut terenul, vă amintiți? îi subjugase pe toți. Râseră împreună cu ea.

- Aceste lucruri necesită luni de zile de gândire și eu nici n-am început încă.

Un reporter de pe un rând din spate se ridică și îi făcu semn. Când ea îi răspunse, el întrebă:

- Este o indiscreție să întreb cât plătește organizația *Prietenii copiilor* pentru pământul domnului Webster?

Dumnezeule! Cât îi plăteau domnului Webster pentru pământ? Singurul preț pe care ea și Logan îl discutaseră fusese... Oh, Doamne! Se fistici.

- Nu cred...

- Actul de vânzare e la mine, spuse Logan, ridicându-se. Ea îl privi imediat și îl văzu fluturând o hârtie cu aspect oficial în fața reporterilor.

- Scrie *Achitat*.

- B...bine, dar nu ți-am plătit nimic! spuse ea din greșeală direct în microfonul pe care îl ținea încă aproape de gură.

- Exact, domnișoară Quinn, zise Logan, dându-i actul de proprietate împreună cu cel de donație. Este tot ce vreau pentru el.

Izbucniră cu toții într-un val de aplauze. Nu se putea face nimic pentru a se potoli acel vacarm de încheiere. Dani abia aștepta să poată ieși pe neobservate pentru a se gândi în liniște. Exact când mulțimea începu să se risipească, o femeie cu părul cărunt veni repede la Logan și îi dădu o hârtie.

- Nu mi-a venit să cred, spuse ea, lipindu-și ambele mâini pe piept... Logan i-o prezintă repede lui Dani ca fiind secretara lui.

- La început am crezut că-i o glumă, dar chiar dânsul mi-a vorbit.

- Cine? o întreba Logan pe femeia tulburată.

- Guvernatorul, spuse ea, mândră. Citiți mesajul.

Logan despături hârtia și citi scurtul mesaj, după care își ridică privirea spre Dani, părând aproape copleșit.

- Suntem invitați să cinăm, cu domnul guvernator Hyatt și cu soția sa la ferma lor. Diseară, adăugă el încet.

Reporterii care auziseră începură să murmure, iar ceilalți au fost și ei imediat informați. Întreaga încăpere zumzăia din nou, ca și cum invitația ar fi venit din partea unui rege. Pentru cei din Hardwick era cam același lucru.

- E o săptămână plină de neprevăzut, spuse el sec. Cum vrei să răspund, Dani?

- Nu știu, răspunse ea, cu răsuflarea tăiată. Cât e de departe?

Logan închise un ochi și se gândi.

- Un zbor de vreo două ore.

- Și cu mașina?

- E prea departe. Va trebui să luăm avionul.

- Ah.

Avea să fie cu Logan. Într-un avion. Un avion micuț. Numai ei doi, fără nimeni altcineva. Reticența ei făcu să-l doară sufletul. Se temea oare, de el? Dar ce altceva ai fi vrut, idioțule? Ai fost gata s-o violezi.

- Guvernatorul Hyatt este un prieten de-al meu, Dani. Nu se va supăra dacă îl voi suna și-i voi spune că nu putem merge. Că avem alte obligații, chestii din astea.

Doamna Meneffee i-ar fi tăiat capul dacă ar fi refuzat invitația guvernatorului. Și era sigură că un eventual refuz ar fi fost relatat foarte neplăcut în ediția de seară a ziarelor. Toți se uitau la ea, așteptând nerăbdători răspunsul. Nu avea de ales.

- E foarte frumos din partea soților Hyatt să ne faca o invitație. Bineînțeles că voi fi foarte încântată să merg.

Timp de o clipă în care Inima nu-i mai bătu, Logan se uită adânc în ochii ei.

După care se întoarse și spuse în microfon:

- Sunt sigur că ne veți scuza, zise el aruncându-le un zâmbet fermecător. Vă mulțumesc că ați venit.

Înainte ca Dani să-și dea seama ce se întâmplă, Logan o scoase iute din mulțime și o urcă în lift. Se opriră la al patrulea etaj, iar el o conduse până în capătul coridorului, unde deschise ușa biroului său.

- Ah, iată-vă, spuse secretara. Speram să ajungeți înainte de a se răci cafeaua. La asta v-ați gândit, domnule Webster? Întrebă ea și se dădu la o parte.

Pe o măsuță pregătise o gustare pentru ei. Era salată de fructe din pepene galben, pepene verde, căpșuni zemoase și nucă de cocos. Mai erau, de asemenea, sandvișuri cu ou pe felii de pâine prăjită, gogoși cu glazură de ciocolată, cafea și suc de portocale.

- A fost totul pregătit în grabă, dar domnul Webster mi-a spus că s-ar putea să vă fie foame pentru că n-ați mâncat nimic. Pepenii sunt proaspeți, din Valley, la fel și ouăle lui Mae. Lucrează la departamentul de răcoritoare din drogheria lui Wiggly. Eu mănânc foarte multe sandvișuri din astea când le prepară.

Pe Dani o amuza femeia aceea, care era, evident, dornică să-i facă plăcere șefului și... prietenei acestuia. Îi zâmbi cu căldură.

- Totul arată minunat. Nu-mi dau seama cum ați pregătit totul atât de repede. Și, e adevărat, sunt moartă de foame. Femeia îi întinse o farfurie.

- Umple-o cu vârf, draga mea.

Cu o oră în urmă, Dani ar fi fost în stare să jure că n-ar mai fi putut mânca în viața el, dar descoperi că îi era foame și devoră repede tot ce avea pe farfurie.

- Nu sunt aici pentru nimeni, spuse Logan, înghițind o căpșună când sună telefonul.

Secretara lui răspunse.

- Te rog să mă scuzi, Dani, dar trebuie să mă schimb.

La conferința de presă purtase costum. Bănuî că îl avusese în mașină când a venit la motel.

- Cu ce te îmbraci? Ar trebui să mă schimb și eu?

- Dacă te simți bine, poți să rărnâi așa. Eu îmi pun o pereche de blugi. Sunt sigur că, dacă e o chestiune de casă, Charley va purta blugi și, în plus, n-am chef să pilotez avionul în costum. De fapt, nici n-or să observe cu ce sunt îmbrăcat, atât timp cât vei fi lângă mine, spuse el, privind-o cu tandrețe. Arăți superb azi. Ea își feri privirea cu modestie.

- Mulțumesc. Spre surprinderea ei, el îngenunche și o făcu să-l privească.

- Ești sigură că te simți bine, Dani? Dacă ți-am făcut vreun rău... Părea îndurerat și scoase un sunet de dezgust la adresa lui.

- Pot să anulez totul chiar acum. Spune doar un cuvânt.

O privea cu atâta regret, încât ea tânjea să-i atingă obrazul ușor. Dar nu o făcu. În schimb, scutură din cap și pe buzele tremurătoare îi apăru un zâmbet.

- Îți jur că mă simt bine, Logan.

El o studie cu atenție o clipă, plimbându-și privirea peste chipul ei. După aceea o bătu ușor pe mână și se ridică.

- Bine. Mă întorc imediat.

Peste zece minute; ieși din încăperea alăturată arătând mai neoficiali dar deloc mai puțin frumos în blugi, cămașă sport, geacă și cizme.

- Vrei să-ți duc mașina la mine? Va fi mai în siguranță parcată acolo decât în stradă.

- Da, cred că ar fi mai bine.

- Atunci, urmează-mă.

Parcurseră distanța până acasă la el într-un timp record. Trecând pe lângă casă și grajduri, o conduse spre micul hangar. O pistă îngustă și neagră traversa pajiștea.

- Dacă se întâmplă ca o vacă să se afle pe pistă când vrei să aterizezi? Întrebă, ea când o ajută să coboare.

- Vezi vreo vacă pe pajiștea asta? Punându-i o mână pe umăr, o răsuci și îi arătă.

- Vezi gardul acela? Face ca o asemenea catastrofă să nu se întâmple.

Își zâmbiră, dar, din nou, nu dură decât până își amintiră de dimineața aceea. Mâna îi alunecă imediat de pe umărul ei. Dani așteptă în hangar până când Logan făcu verificarea de dinainte ele zbor a avionului. Apoi telefona la cei mai apropiați aeroport și după aceea o urcă

fixându-i centura de siguranță. Imediat după ce decolară, ea îl întrebă:

- Când ai învățat să pilotezi?

- În al doilea an la Școala tehnică. Cel puțin, atunci a început totul. Am decolat împreună cu un prieten într-o seară târziu. Băusem câteva beri și sunt sigur că și el la fel, dar, tânăr și nebun cum eram, m-am convins. Mi-a plăcut foarte mult și mi-am zis că, dacă el putea să piloteze, pe jumătate beat, puteam și eu s-o fac perfect treaz. Lecțiile erau scumpe, așa că m-am înțeles cu instructorul de zbor. Făceam tot felul de munci în jurul aeroportului în schimbul orelor.

- Întotdeauna ai fost muncitor. Îmi aduc aminte că lucrai după antrenamentul la fotbal. El râse scurt.

- Nu-ți mai spun câte galoane de benzină am pompat la stația lui Grady. Dar bătrânul Grady mi-a făcut reducere de preț la benzina pe care o foloseam eu, ca să te pot scoate în weekend-uri îl zâmbi, dar imediat redeveni serios.

- Aș fi vrut să-ți cumpăr cadouri, să-ți ofer tot felul de lucruri, să-ți fac surprize. Îi invidiam pe băieții care-și duceau prietenele în locurile cefe mai bune care nici nu sunt prea multe în Hardwick dar uram faptul că tot ce puteam să-ți cumpăr era un hamburger.

Înainte să-și dea seama, mâna ei era pe brațul lui. Și-o privi, uimită. Degetele îi înconjurau brațul, încrezătoare, fără teamă. Când își ridică privirea din nou spre el, ochii lui se topiră într-ai ei.

- Ce voiai să spui? Emoția din glasul și de pe chipul lui o făcu să răspundă.

- Voiam să spun că niciodată nu mi-a păsat unde mergeam. Eram bucuroasă să fiu cu tine. El îi prinse mâna și i-o duse la buze. I-o sărută ușor și i-o ținu în același loc când vorbi.

- Mă ierți pentru azi-dimineață, Dani? Nu pot nici să explic, nici să mă acuz. Aș vrea să știi doar că regret

extrem de mult. Mi-aș da zece ani din viață ca să pot șterge acele zece minute. Privirile li se întâlneau. Te doream. Am fost disperat când m-ai părăsit ieri. Am văzut articolul din ziar ca un mod de a-ți bate joc de mine. Asta m-a făcut să turberez. E singura explicație pe care ți-o pot da.

Ea își întoarse privirea și se uită pe geam. Era o zi fără nori. Pământul de sub ei se desfășura cu o perfecțiune caleidoscopică.

- Nu mi-aș fi bătut joc niciodată de ce s-a întâmplat între noi, Logan.

- Acum știu. Vina a fost numai a mea. Spune-mi că mă ierți.

- Trebuie să te iert, spuse ea încet. Dacă s-a întâmplat pentru că ne dorim unul pe altul, atunci sint la fel de vinovată ca și tine.

Găsi curajul de a-i întâlni privirea.

- În ultimele câteva zile, dacă aș fi avut forța ta, aș fi încercat să te forțez de multe ori. De data aceasta, îi strânse mâna și i-o ținu până când punctul de destinație începu să se zărească la orizont. Îi dădu drumul numai pentru a face manevrele necesare aterizării.

Guvernatorul Charles Hyatt în persoană îi aștepta cu camioneta, cu care îi conduse cele câteva mile care îi despărteau de ferma sa.

- Margaret și copiii abia așteaptă să te vadă, Logan. Și, bineînțeles, să vă cunoască și pe dumneavoastră, domnișoară Quinn.

- Și eu abia aștept să-i cunosc. Vă rog să-mi spuneți Dani.

- Și tu spune-i lui Charley, zise Logan. Mi-am dat seama că ăsta-i singurul mod de a ajunge să te înțelegi cu el.

- Cum se face că ești în relații atât de bune cu guvernatorul nostru, încât îi spui pe nume? Întrebă ea înclinându-și puțin capul.

- L-am rugat să intre în comitetul nostru pentru energie, răspunse guvernatorul în locul lui Logan. Și, până să-mi dau seama, el a preluat conducerea.

- Îi seamănă.

- Mulțumesc, spuse Logan, vesel, luând intenționat înțepătura ei drept compliment.

- Să nu fii impresionată prea mult de funcția mea, Dani, spuse Charley.

- Înainte să intru în politică, am fost doar un simplu crescător de vite. Și știi ceva? În comparație cu conducerea legiuitorilor Texas-ului, creșterea vitelor e o joacă de copil. Ceilalți membri ai familiei erau la fel de prietenoși și calzi ca guvernatorul.

Dani o plăcu pe doamna Hyatt imediat. Plinuță și amabilă, avea câteva păreri proprii foarte clare, considera că tot ce spunea soțul ei era spiritual sau inteligent, era o mamă excelentă și o gazdă atentă și generoasă.

- Am fost binecuvântați cu trei băieți sănătoși pentru care sunt recunoscătoare în flecare zi, spuse ea lui Dani. Ceea ce faci tu pentru copii aceia e minunat, pe cuvânt. Când am citit azi-dirnineață despre tabăra aceea pe care vreți s-o puneți pe picioare, i-am spus lui Charley că vreau să veniți în seara asta la cină ca să te pot felicita personal și să-ți oferim tot sprijinul nostru. Charley junior, ia, te rog, coatele de pe masă.

- Te-ai simțit bine? o întrebă Logan pe Dani mai târziu, îndreptând avionul spre est, lăsând în urmă un apus splendid.

- Da, excelent, N-a fost deloc cum m-aș fi așteptat.

- Adică?

- Ceva formal, încordat, ca o masă oficială. Mi-a plăcut atmosfera aceea de familie, copiii.

El sesiză o undă de tristețe în glasul ei.

- Îți dorești vreodată să ai copii, Dani? Întrebarea aceea păru să o irite, căci se foi ușor pe scaun.

- Da, spuse ea cu o voce răgușită.

Bineînțeles că îmi doresc.

- Cu cât avansează în vârstă, cu atât mă gândesc mai mult la asta, spuse Logan, gânditor. Îți amintești când ne întâlneam uneori și nu făceam altceva decât să parcăm lângă lac? De multe ori vorbeam atunci despre căsătorie. Pănuiam să avem copii. Îți amintești? Ochii ei îi întâlneau pe ai lui în carlinga învăluită de semiîntuneric, după care se uită în altă parte, în jurul lor domnea un amurg violet, la fel de cald și protector ca acele seri de vară de demult.

- Bineînțeles că-mi amintesc.

- Obişnuiam să ne întrebăm câți vom avea, ce nume le vom da. Îți amintești toate astea? Fără să poată vorbi din cauza nodului imens care i se pusese în gât, ea încuviință.

- Dacă am fi rămas căsătoriți acești zece ani, ce fel de copii am fi avut, oare? Câți ani ar fi avut? Cum ar fi arătat? Hotărâsem că toți vor fi blonzi, nu?

- Logan, te rog, șopti ea ușor și își înăbuși un suspin pe care nu voia să-l audă ei. Într-o încercare disperată de a limpezi atmosfera, spuse:

- Nu sunt sigură că te interesa atât de mult să ai copii, cât să-i faci.

- Recunosc că sunt vinovat, spuse el cu un zâmbet trist, care fu înlocuit repede cu o expresie de dorință puternică. Și încă mai sunt interesat.

Se lăsă o tăcere plăcută. Zgomotul înfundat al motorului o făcu pe Dani să adoarmă curând. Datorită faptului că nu prea dormise cu o noapte în urmă, se cufundă într-un somn atât de adânc, încât nici măcar aterizarea nu o trezi.

Când deschise ochii, Logan îi zgâlțâia ușor umărul.

- Am ajuns acasă, Dani, șopti el.

- Deja?

- Da, după numai două ore, spuse el șicanând-o.
- Iartă-mă, spuse ea atunci, îndreptându-se în scaun.
- N-am vrut să...
- Nu-i nimic. Ai grijă, zise el ajutând-o să coboare, după care se duse să închidă avionul în hangar.
- Logan? Stătea rezemată de perete.
- Hmrrn?
- Există... vreo toaletă prin apropiere? Zâmbetul lui străluci în lumina lunii când o luă de mână și o conduse spre mașini.
- Cea mai apropiată este în grajd. Poți să aștepți până acolo?
- Se urcă la volanul mașinii el, porni motorul și merse ceva când el abia întoarse.. O așteptă la ieșirea, din mica toaletă.
- E mai bine?
- Mult mai bine, spuse ea citind și răsuci capul imediat. Ce-a fost asta?
- Ce anume?
- Mi s-a părut că aud un zgomot, zise ea arătând spre boxele cailor.
- Atunci ar fi bine să mă duc să arunc o privire. Luă o lanternă din cui și o aprinse. Mergând pe culoarul central, lumină fiecare boxă. Dani îi urma îndeaproape.
- O să-ți murdărești frumoșii pantofi de la Neiman-Marcus...
- Nu-mi pasă. Dacă se întâmplă ceva, n-am chef să rămân singură. El râse ușor și își continuă inspecția.
- Totul e-n regulă. Poneii dorm. Se întoarse, clar era atât de aproape, încât se ciocni de ea. Ca să nu cadă, o prinse de antebrățe. Îi simți mușchii încordându-i-se sub atingerea lui.
- Dani, spuse ei, cuprins de remușcări. Tot îți mai e teamă de mine? Ea îi auzi disperarea din glas și se grăbi să nege.

- Nu, Logan, nu. Nu crede așa ceva. Nu mi-e teamă. El o lipi atunci de perete, în așa fel ca lumina lunii care pătrundea pe fereastră să-i cadă pe chip și să fie convins că era adevărat.

- De câte ori te ating, tresari. De ce, Dani?

- Nu tresar. Era fermecată de sclipirea argintie a părului lui și degetele ei nu rezistară tentației de a întinde mâna spre ei.

- Atingerea ta m-a făcut întotdeauna să tremur. Mâiniile lui îi alunecară în sus și în jos pe brațe. Nu îndrăznea să spere, dar trupul i-o luă înainte nepăsător, ignorând avertismentele lui de a nu desluși nimic în cuvintele ei.

- Ce vrei să spui, Dani?

- Că, de când mă știu, trupul tău, chiar și numai gândul la ei, l-a făcut pe al meu să răspundă.

- Dani, spuse el făcând o grimasă de ușurare atât de puternică încât semăna a durere. Erau aproape unul de altul, dar brațele ei încrucișate puneau destul spațiu între ei.

- N-ai fi putut termina niciodată ce ai început dimineață, spuse ea încet și își ridică privirea spre el. Ochii lui aveau o strălucire întunecată în lumina funii.

- E prea mult bine în tine ca să poți răni vreodată pe cineva, mai ales pe cineva la care ai ținut odată.

- Poate că ai despre mine o părere -mai bună decât merit. Ea scutură din cap.

- Nu. Erai furios și pe bună dreptate. Căutai un mod de a te dezlănțui și de a scăpa de furia aceea. Era firesc să ți-o îndrepti spre mine. Dar nu mi-ai făcut niciodată rău, Logan. Știi asta.

- Îți mulțumesc pentru încrederea pe care o ai în caracterul meu. Dar te înșeli în cealaltă privință.

- Care? Că ești cineva la care am ținut odată. Țin la tine și acum, Dani, și nu are nici o legătură cu ce-a fost între noi acum zece ani. Chiar dacă te-aș fi cunoscut pentru prima oară cu trei nopți în urmă, aș fi știut imediat

că ești singura, femeie pe care aș putea-o iubi vreodată. Îi luă mâinile într-ale sale și i le strânse la piept.

- De ce ai plecat ieri, Dani?

Capul ei căzu pe pumnii lor împreunăți.

- N-am vrut ca actul de a face dragoste să fie încheierea unui joc. Voiam să fie mai mult.

Ei îi dădu drumul și îi atinse obrazul cu o palma caldă, ridicându-i capul.

- A fost mai mult. Recunosc că am fost puțin supărat când te-am văzut prima oară. Poate că am vrut să-ți ofer puțin din durerea și umilința pe care le-am simțit în noaptea aceea când am fugit amândoi. Dar mi-a trecut în clipa când te-am luat în brațe să dansăm. În ciuda stilului tău de viață sofisticat, a poziției tale sociale, ești tot Dani a mea. Frumoasă, inteligentă, fermecătoare, sexy, fără să faci nici un efort. Am încercat în toate felurile să te fac să-ți dai seama cum mă simt fără să fiu nevoit să ți-o spun. Nu ai înțeles până acum de ce te doream în patul meu?

Ea îi luă capul în mâini și se aplecă spre el. Brațele lui o înconjură.

- Cred că da, dar spune-o, totuși, ca să fiu sigură.

- Ca să fii sigură, șopti el, te iubesc.

Ea îi șopti numele și îl luă de gât. O strânse în brațe și mai mult și își ascunse fața în gâtul el.

- Ai făcut parte din mine ca o așchie pe care am purtat-o sub piele în toți acești ani. Nu-mi amintesc să fi încetat vreodată să te iubesc, zise el.

Îi freca spatele, mișcându-și mâinile peste netezimea de dincolo de mătase, atingându-i fiecare vertebră cu vârfurile degetelor. Mâinile îi aluneca apoi peste unditura mijlocului, pe șolduri. Dar se mișca încet, cu blândețe. Nu avea să mai riște niciodată sperind-o.

- Nici eu, Logan. Te-am iubit din clipa când am intrat în timpul orei de istorie a domnișoarei Pritkin ca elevă nouă și tu mi-ai oferit banca ta.

El își înălță capul, ăi o privi cu atenție. Chiar de atunci?

- Da. Mi-ai făcut să mi se taie respirația.

Nu desluși nimic pe chipul ei în afară de sublima fericire care îi învăluia propriul trup pe dinăuntru. Inima stătea gata să-i plesnească și, dacă ochii ei sclipitori și zâmbetul luminos indicau ceva, atunci Dani simțea aceeași senzație de eliberare și înălțare. Își coborî încet gura peste a el. Nu îi forță buzele să se deschidă. Limba îi rămase liniștită. Doar îi atinse gura cu a sa, înainte și înapoi, răsuflând ușor. Peste câteva clipe, ea își înălță capul și își strecură degetele prin părul lui.

- Ai început să fii timid cu mine?

- N-am vrut să te sperii. Ea îi adora asprimea mătăsoasă a părului și își trecu degetele prin el senzual.

- Îți dau permisiunea.

- Să ce? întrebă ei cu un glas îngroșat. Se simțea îngroșat peste tot.

Degetele, limba, pântecul. Doamne! Probabil că era o fiară, îi obținuse iertarea pentru faptul că fusese gata să o violeze și jurase să nu-i mai facă nici un rău niciodată. Totuși, nu se putea gândi decât la dulcea eliberare pe care trupul ei o promitea în schimbul unui chin care fusese adăpostit în sufletul lui timp de zece ani.

- Pentru ce îmi dai permisiunea?

- Să mă sperii. Așa, spuse ea răsuflând printre buzele lui. Ascultătoare, acestea se desfăcură și limba ei le exploră delicată conturul.

Apoi, câștigând încredere, îi alunecă în gură, unde rămase. Măinile lui i se desfăcură larg pe spate și o lipiră de el. Dar nu era de ajuns. O sărută lacom. Limba îi pătrunse cu poftă în gura dulce, îi plăcea în felul cum i-ar fi plăcut cuiva miezul zemos și dulce al celui mai gustos fruct. Lăsând timp pentru ca amândoi să-și recapete suflarea, el îi căută cu buzele partea de dedesubt a maxilarului. Ea își dădu capul pe spate.

- Te doresc, Dani. Goală. Să mă primești în tine, să fac parte din trupul tău.

- Da, Logan, spuse ea frecându-se de el și acoperindu-i tăria cu pânțele.

- Doamne, mă omori. Nu știu cum o să ajung până-n casă, gemu el.

- Hai să rămânem aici.

Reușise să-l smulgă dintr-o ceață sexuală atât de densă, încât nu credea că avea să mai vadă vreodată limpede. O privi complet uluit.

- Aici? În fân? Ea râse melodios.

- Da, e locul potrivit, sunt sigură. Putem?

- Iubito, în momentul ăsta sunt gata de orice. Crede-mă, mi-ai găsit punctul cel mai vulnerabil. Nu mă gândesc decât la tine. Ești sigură? Ea își desprinsе brațele de după gâtul lui și se întoarse cu spatele. Sub privirea lui vrăjită, își desfăcu mărgelile de la gât și le puse pe pervazul îngust, după care urmară și celelalte bijuterii. Apoi începu să-și elibereze părul, care îi căzu pe spate des și gros dând naștere în el unui impuls aproape irezistibil de a-și afunda mâinile în el. Dar aceea era scena ei și o juca exact așa cum voia ea. Avea destul timp mai târziu să exploreze fiecare firisor neprețuit de păr. Ea își scoase pantofii și îl privi prin perdeaua de gene înainte să-și ridice poalele rochiei pentru a-și desprinde ciorapii din clamele portjartierului. Logan Webster, zdrobitorul de inimi din Hardwick. Își pierdu stăpânirea de sine. Știa că limba îi atârna probabil până la jumătatea pieptului. Mâinile și picioarele parcă îi deveniseră enorme pentru a nu mai vorbi de o altă parte a trupului care atinsese dimensiuni nebănuite. Inima îi bătea cu putere. Ochii îi clipeau cu frecvența unei lumini de trafic. Întregul trup îi ardea. Era sedus de femeia care îi umpluse nopțile în vis. Era sedus și îi plăcea la nebunie!

- E vreo pătură pe aici? întrebă ea încet. El încuviință și se forță să meargă până în magazie de unde luă o pătură

veche, mare, pe care o întinse întruna din boxele goale și curate unde pătrundea lumina lunii.

- Vrei să mă dezbrac? întrebă ea.

- Aș vrea să te dezbrac eu.

- Speram să spui asta, zise ea zâmbind. Stăteau în picioare în centrul păturii, unul în fața celuilalt. Luându-i fața în mâini, ei o sărută ușor, abia apăsându-i buzele. Apoi gâtul primi o serie de sărutări mărunte care lăsară o dâră umedă ce o umplu de extaz, de-a lungul gâtului și claviculei.

- Miroși atât de bine. Gustul tău...

Gura i se cufundă în decolteul modest al rochiei, după care se îndreptă, o privi adânc în ochi și începu să-i descheie cei șapte nasturi. Aceștia cedară imediat sub degetele lui pricepute, unul câte unul, până când laturile rochiei o acopereau lejer. Privirea lui se desprinsese de pe ultimul nasture și își făcu drum spre chipul ei.

- De ce oare simt o nevoie extraordinară de a mă afla pe bancheta din spate a unui Chevrolet din șaiszeci și doi? Ea râse împreună cu el.

- Sunt mult mai nervoasă acum decât am fost vreodată pe bancheta din spate a mașinii tale.

- Și eu la fel, recunosc eu.

- De ce crezi?

- Pentru că acum înseamnă mai mult. Vreau să fie perfect pentru amândoi.

- Va fi.

Își strecura mâinile în corsajul ei și trecându-le peste piept, umeri și brațe, îi coborî rochia. Ea își scoase mâinile din mâneci și așteptă ca ei să se oprească pe șolduri pentru a-i trage veșmântul în jos. Sprijinindu-se cu o mână de umărul lui, ea își scoase picioarele pe rând. Rochia aceea scumpă fu azvâriită neglijent în fânul cu miros dulceag. Răsuflarea lui îi șuieră printre dinți.

- Ești superbă, Danielle Elizabeth. Nu știa cum se numește acel articol de lenjerie, știa doar că-i place și că

toate femeile din America ar fi trebuit să aibă unul. Servea drept sutien, chilot și portjartier în același timp. Probabil că era din mătase, căci îi strângea trupul ca o a doua piele. Una caldă și docilă. Culoarea șampaniei se confunda atât de mult cu pielea, încât, la lumina slabă și argintie a lunii, abia putea spune unde se termina ceva și începea altceva, își lipi mina de mijlocul ei. Da, mătase, cu siguranță. Pieptul îi era plin și greu și îi umplu palma când își permise să-l cuprindă, își mișcă degetul mare și îi simți reacția de răspuns prin materialul senzual. Vedea rezultatul mângâierii lui împungând materialul. Dar nu voia să-l exploateze acum. Își lipi mâna în jos peste umflătura ușoară a șoldului ei și apoi spre dantela care se afla la începutul pulpelor. Se încheia într-un V extrem de atrăgător. Se sili să-și desprindă privirea de pe triumghiul acela amețitor pentru a învălui subțirimea pulpelor lungi. Clamele portjartierului atâneau provocator pe pielea netedă. Luă una între degete și trase elasticul spre el, după care se uită la ea cu un neastâmpăr copilăresc.

- Dacă o faci, o să regreți, îl avertiză ea.

- Cum o să mă pedepsești? Ea făcu ochii foarte mici.

- Îți voi scoate toate hainele. El dădu drumul imediat elasticului care o plesni peste coapsă făcând-o să tresară și să scoată un țipăt de protest.

- Bine, te-am avertizat, zise ea atunci gutural. Pe drum el își scosesese geaca, așa că ea începu cu cămașa. Îi luă la fel de mult timp pentru a i-o scoate cum îi luase lui să o scape de rochie. Dar în cele din urmă, pieptul i se dezveli și ea își plimbă mâinile peste ei cu foarte mare interes.

- Îmi place tot acest păr. E atât de bine când îl simt.

- Zău? întrebă el răgușit. Mă bucur că-ți place. O să încerc să fac să crească și mai mult.

Avu nevoie de extrem de multă stăpânire de sine pentru a-și controla pasiunea și de a suporta acel joc al iubirii. O bretea alunecase de pe umărul ei și i se oprise ispititoare în jurul cotului. Sânul ei făcea tot posibilul să se

reverse din cupa delicată. Numai sfârcul întărit mai făcea ca ea să rămână acoperită și el în toate mințile. Ea se lăsă în genunchi.

- Asta e partea care-mi place cei mai mult, murmură ea.

- Care? Mâinile ei îi netezau mușchii încordați ai abdomenului.

- Blugii, nimic altceva. Atunci mi se pare că un bărbat e cel mai sexy, îmi place la nebunie partea inferioară a torsului unui bărbat.

- Bănuiesc că ai admirat multe. Răsuflarea i se opri în piept. Ea îi desfăcuse centura, descheiase nasturele și acum începuse procesul înnebunitor de lent al deschiderii fermoarului.

- Trist, dar cel mai adesea, este neglijată și lăsată să se umfle. Dar când e tare, plată și acoperită cu păr fin ca a ta, este cea mai frumoasă dintre creațiile Domnului. Mâinile îi erau în părul ei, mișcându-se neîncetat, căutând zadarnic ceva de care să se prindă pentru a rămâne în universul său.

- Eu am o altă părere, Dani. Și cei puțin jumătate din populație n-ar fi de acord cu tine. Totuși, sunt încântat că mă găsești plăcut la vedere.

- Te-am mai văzut și până acum. Ca de exemplu, în cadă, alaltăieri seară. A fost un gest extrem de nedemn și de îndrăzneț din partea ta. N-ar fi crezut niciodată că putea să râdă în asemenea împrejurări, dar, totuși, o făcu, gros și tunător, părând, într-un fel, în concordanță cu tulburarea din interior.

- Speram să-mi acorzi toată atenția.

- Asta am și făcut. M-am uitat.

- Dar n-ai atins, șopti el. Ea își ridică privirea.

- Nu, atunci nu.

El rămase amuțit în timp ce ea îi înlătură blugii și îi trecu lenjeria peste șolduri. Apoi, asemeni unei flori timide care se apropiase prea mult de căldura lui, mâna

ei îl atinse ușor. Era o atingere atât de subtilă și de delicată, dar îi insufla ama putere. Mângâierea ei nu era egoistă, ci plină de dragoste. Deodată, mâinile îi înconjurară pulpele și își lăsă palmele pe fesele lui tari.

- Logan.

El îi simți răsuflarea ușoară. Își lipise obrazul de coapsa lui. Apoi buzele. Sărutări ușoare și delicate. Trei. Când își înclina capul într-o parte și în alta părul ei îi mângâia pielea.

- Iubește-mă, iubește-mă, Logan. Iubește-mă. El o îndepărtă cu blândețe, dar nu era nici o supunere în felul în care își scoase cizmele și ciorapii aruncându-le alături de restul hainelor. Când se lăsă în genunchi pe pătură, ea era întinsă pe spate, cu brațele deasupra capului și cu trupul complet accesibil. Picioarele lungi. Îi erau netede în lumina lunii, iar sânii i se înălțau și coborau agitați sub veșmântul lor de mătase.

- Va trebui să... zise ea arătând spre partea inferioară a trupului. Sângele îi năvăli în cap și îi declanșă o mulțime de tunete când își dădu seama ce voise să spună. Căută închizătorile ascunse, le desfăcu, concentrându-se extrem de mult pentru a-și determina mâinile să facă mișcările necesare. După ce le deschise pe toate îi trase articolul de lenjerie în jos.

- Dumnezeule, Dani. Credeai că eu sunt frumos.

Priveliștea tărâmului ei feminin îl ameți. Vederea i se tulbură, practic, ceea ce-l supăra fiindcă voia să soarbă fiecare detaliu - perfecțiunea pielii ei și moliciunea părului câriiorițat. Buricul ei era o bijuterie care îl atrase când îi scoase veșmântul. Apoi sânii, deșerturi gemene erotice care implorau să fie gustate și savurate. Ea se ridică încet în capul oaselor pentru ca el să-i tragă costumul peste cap. Părul îi lunecă înapoi peste umeri. El ezită, temându-se că, dacă se lăsa deasupra ei pe pătură, amintirea acelei dimineți avea să revină și ea se va feri de el

îngrozită. Dar mâinile ei i se așezară pe umeri și îl traseră în jos în timp ce ea se întinse la loc.

- Acoperă-mă, Logan. Apasă-ți trupul pe mine, țintuiește-mă aici pentru totdeauna. Vorbele ei precipitate ar fi putut să-l înnebunească puțin, dar nu o făcură. În schimb îl străpunseră cu atâta dulceață, încât simți o dorință teribilă de a o proteja. Voia ca ea să știe cât de mult o prețuia. O acoperi, dar încet, treptat, în așa fel ca ea să nu se simtă sufocată, îi lăsă trupul să-i absoarbă greutatea, dar avu grijă să nu o deranjeze. Cât despre a rămâne acolo pentru totdeauna, avu impresia că acest lucru se putea întâmpla, într-adevăr. Știa că n-ar fi vrut să mai plece vreodată. Nu când gura ei i se oferea cu atâta generozitate, deschizându-se ca o floare pentru sărutul lui și limba care o penetra grabnic. Se cuibări în căldura ei umedă. El era tare, fierbinte și pulsa. Își înălță capul pentru a vedea efectul prezenței lui. Ochii ei se deschiseseră somnoroși, dar aruncau flăcări aurii.

- N-am mai fost iubită niciodată, Logan. Nu cu adevărat. Arată-mi cum e să fii iubit. Ridicându-și capul ușor, ea îi atinse cu limba gropița din bărbie făcându-i să geamă. El îi puse un șir de sărutări fierbinți pe gât și pe piept. Sub privirea ei vrăjită de puterea magică a gurii lui, el și-o apăsă pe sfârc și supse. Scoțând un strigăt de plăcere, ea se lăsă din nou pe spate. Mângâierea lui continuă și, cu fiecare mișcare a buzelor lui, ei simți dorința încolăcindu-se în stomac asemeni unui arc strâns. Picioarele-i se frecau neîncetat de coapsele lui tari și părul îi gădila dosul pulpelor. Acea era numai una din milioanele de deosebiri electrizante dintre trupurile lor goale, care îi făceau să tânjească după împlinire. Mâinile lor cercetătoare nu se mai saturau, nu puteau înregistra și cataloga senzațiile destulde repede. Mintea lui Logan funcționa febril, dar atingerea lui era blândă. Degetele îi alunecară peste abdomen și prin părul mătăsos pentru a o descoperi. Era ca o catifea caldă. Ca o mătase udă. Ca o

femeie pregătită pentru un bărbat. O penetra încetul cu încetul. Mângâind ritmic, făcu cunoștință cu cele mai îndepărtate bogății ale ei, cu cele mai adânci mistere ale feminității ei. Era mică, strimă și umedă, un vis care prindea viață, unindu-l cu trupul ei perfect. Și acele mici spasme minunate care îi străbătură trupul în curând erau ca niște răspunsuri la rugăciunile lui. Îi studie chipul, iar strălucirea a ceea ce simțea îi răzbătea prin piele. Acea era femeia. Acel trup, acea personalitate, acel suflet. Acel gust, parfum și simț. Acea era femeia creată exclusiv, fără echivoc. Irevocabil, fără îndoială și de netăgăduit pentru el. Dacă ar fi căutat în toată lumea, n-ar fi găsit alta care să i se potrivească atât de bine. Indiferent dacă avea să trăiască restul vieții alături de ea sau dacă. era blestemat să trăiască veșnic fără ea, știa un singur lucru. Acea era femeia lui. Ajuns pe culmea cea mai înaltă, lăsă valul de viață din el să o inunde. Odată cu acesta intră cu totul bărbăția, inima și spiritul lui.

- Dani, Dani, îi șopti el răgușit la ureche. Te iubesc atât de mult, scumpa mea. Scumpa mea iubită.

- Ai auzit un zgomot sau a fost un șiretlic ca să mă seduci? Ea îi plesni mâna în joacă.

- Am auzit un zgomot! Și de ce n-ai aprins lumina în loc să iei o lanternă cu bateriile slabe? Întrebă ea arătând spre șirul de becuri care străbăteau grajdul dintr-un capăt în altul. Era o seară caldă, dar chiar dacă n-ar fi fost, energia pe care o generaseră le-ar fi ținut de cald. Stăteau îmbrățișați pe pătura moale, atingându-se reciproc, expiorând. Erau niște amanți satisfăcuți pe moment, care se jucau leneș. El se rostogoli ca să o sărute.

- Totdeauna ai fost prea deșteaptă pentru binele tău. Ea îi cuprinse ceafa.

- Acum am făcut-o pentru binele meu. Degetul lui îi înconjură leneș sânul, dar era ușor încruntat.

- Dani, de ce-ai spus că n-ai mai fost iubită niciodată? Întrebă el privind-o pe sub sprâncens. Cu soțul tău ce-a fost?

- Te amesteci în treburile mele personale?

- Da, spuse el simplu și, în ciuda faptului că era foarte serios, ea râse.

- N-a fost dragoste, Logan. Încă te mai iubeam. Iar fostul soț al ei nu va fi niciodată în stare să iubească pe cineva mai mult decât pe sine. Făceam sex, dar niciodată dragoste, era un simplu schimb carnal. El îi puse un sărut pe tâmplă și buzele îi rămaseră acolo când murmură:

- Îl mai vezi?

- Din când în când, dar niciodată nu suntem singuri. Ne vedem întâmplător și ne salutăm ca doi străini politicoși. Despărțirea a fost amară și definitivă. Se întoarse pe o parte ca să-l poată privi.

- Aș prefera să nu vorbesc despre el. Nu vreau ca asemenea amintiri să-mi strice plăcerea de a sta aici cu tine. Vreau numai să înțelegi că acum am făcut pentru prima oară dragoste.

- Și eu, Dani.

- Dar toate celelalte femei... El scutură din cap.

- Sex. Ea își ascunse nasul în părul lui de pe piept.

- Să știi că te pricepi foarte bine.

- Nici tu nu te pricepi mai puțin, spuse el strângându-i șezutul. Ești gata să mergem înăuntru? Mai putem exersa și acolo.

- Trebuie să mă îmbrac? Întrebă ea pe un ton de protest.

- În nici un caz.

- Și atunci, cum propui să merg în casă cât de cât decent?

El se ridică și o trase și pe ea.

- Ține, spuse el aruncându-i cămașa sa. Eu o să-mi pun blugii. Mai ales că acum știu că asta-i partea care-i place cel mai mult.

- Poate m-am răzgândit, spuse ea seducător și, ceea ce făcu apoi îi șocă și îl umplu de încântare. Continuă până îl făcu să geamă.

- La naiba, Dani. Vrei să ajungem în casă sau nu?

Porniră prin noaptea caldă, șoptindu-și lucruri delicioase, ciupindu-se, lovindu-se, mângâindu-se până când ajunseră să se împleticească.

- Ai grijă la cioburi, o preveni el exact la timp și o făcu să ocolească locul respectiv. Chiar și în întuneric, ea izbuti să vadă două sticle sparte, al căror conținut se vărsase. Mai erau și petalele ofilite și înnegrite ale unui trandafir.

- Ce naiba! exclamă ea.

- Am... am fost puțin nervos, spuse el rușinat. Ea îl privi uimită, cu ochii mari.

- Ieri, după ce-am plecat? El încuviință.

- Am inventat niște înjurături noi pentru care ar trebui să cer bani. Sunt extrem de explicite și pline de imaginație.

- Ah, Logan, făcu ea îmbrățișându-l și sărutându-i pieptul. Iartă-mă. Vinul, trandafirul, erau pentru mine?

- Nu era un simplu vin, ci o-șampanie din cea mai bună, spuse el bosumflându-se ca un copil. Ea era destul de deșteaptă să știe că voia să fie mângâiat și alintat. Ridicând capul ea îi mângâie obrazul cu o mână și pieptul cu cealaltă.

- Du-mă sus și o să-mi iau revanșa.

VI

Telefonul sună pe la jumătatea dimineții. Trezindu-se dintr-un somn adine, liniștit și fără vise, Logan înjură și întinse un braț lung și bronzat peste Dani pentru a ridica receptorul înainte de a o trezi. Îl duse apoi la ureche și mormăi:

- Ar fi bine să fie o chestiune de viață și de moarte.
- Ce să zic, frumoase vorbe pentru o veche prietenă.
- La naiba, făcu el, prăbușindu-se înapoi pe pernă.

Inutil.

Dani se mișcă lângă el și întrebă căscând:

- Cine e?

- Spud. Dani zâmbi în căldura păroasă a subsuorii lui. Bănuiesc că nu ești singur și că ești ocupat în acest moment, zise Spud. Exact. Dani? Iar ai nimerit. Vai, ce mă bucur! strigă ea, după care, cu un glas înăbușit, dădu vestea mai departe. Dani e cu el, Jerry, și eu cred că i-am prins într-un moment nu tocmai potrivit. Sigur, bravo lor...

- Spud! strigă Logan în receptor. Vrei să-mi spui care-i motivul acestui telefon? Ai zece secunde. Ca să aflu dacă se întâmplă ceva. Cu siguranță. La revedere.

- Stai! Vreau să aflu toate amănuntele. Ca, de exemplu, ce-a fost toată povestea de ieri și cum a fost la guvernator.

Logan își împleti picioarele cu ale lui Dani pe sub cuvertură. Pulpele ei se depărtară pentru a-i da voie uneia dea lui. Brațul ei îi înconjura pieptul. Fixă receptorul între ureche și umăr pentru a-și elibera mâinile, care îl dădură la o parte părul de pe obraji și lăsară cearceaful mai jos ca să aibă o imagine mai bună. Să privească la trupurile lor împletite era aproape tot atât de bine ca a le simți împreunate.

- Te referi la conferința de presă? De unde ai aflat?

- Pentru că eram acolo. O dusesem pe Paulette la dentist și am văzut toată agitația. Și cine erau implicați? Cei mai buni prieteni ai mei - Logan și Dani. Pe urmă a venit la mine unul din clovnii ăștia de ziariști din estul Texasului să mă întrebe dacă domnișoara Quinn a fost musafira mea. Am spus da. Am făcut bine?

- Excelent, Spud. Să-mi aduci aminte să te invit la masă.

- Ai fi putut avea decența să mă anunți mai înainte.

- N-am avut când să-ți dau toate detaliile. Am fost foarte ocupat.

- Atunci spune-mi acum.

- Nu.

- De ce?

- Sunt foarte ocupat.

După un geamăt ușor și o pauză de o clipă, Spud zise:

- N-o să întreb nimic.

- Să n-o faci. Te-ai rușina chiar și tu.

Spud oftă teatral.

- Crezi că vă puteți mișca trupurile din pat pentru prânz? Mai puteți merge?

- Nu știu sigur, dar dacă nu mai pot, cel puțin știu că a meritat.

- Logan, făcu Spud exasperată, poți veni cu Dani la prânz la noi sau nu? Jerry pregătește o friptură la grătar și, dacă vă veți lupta destul cu copiii, veți mai găsi o bucățică, două. Sunt convinsă că vă e foame, adăugă ea sarcastic.

- Ți-e foame? o întrebă el pe Dani care îi mușca ușor bicepșii.

- De lup, spuse ea mârâind afectuos.

- Venim, zise el în receptor.

- Nu ne lăsați să întrerupem nimic.

- Nu. La revedere, spuse el dându-i receptorul lui Dani, deși încă îi mai puteau auzi strigătele lui Spud.

Dani se întoarce să pună receptorul în furcă.

- Parcă a spus ceva de unsprezece și jumătate, murmură Logan cu gura ascunsă în îndoitura moale a sânelui ei.

- Ar trebui să ne grăbim în cazul ăsta.

Mâna lui îi alunecă peste stomac și în despicătura coapselor. Ea îl luă de gât și închise ochii când simți mângâierea aceea pricepută.

- Scoți un sunet excelent când te sărut aici, șopti el. Ea deschise ochii brusc și roși.

- Da?

- Îhî. Ascultă cu atenție și o să-l auzi. Se lăsă în jos încet-încet.

- Logan, gemu ea cuprinsă de o plăcere din ce în ce mai mare, n-avem timp.

- Ba cum să nu, zise el plimbându-și limba în jurul buricului ei.

- Una iute? Nu așa îi spuneți voi, băieții? Buzele lui coborâră din ce în ce mai mult și gândurile cedară în fața senzațiilor. Câteva minute mai târziu, el își înălță capul din căldura parfumată a gâtului ei și se îndepărtă puțin. O sărută ușor și pleoapele ei se ridicară, lăsând-o să-i vadă privirea jucând diabolic.

- Noi, băieții, tot așa îi spunem și acum.

- De fapt, ce e chestia asta? mormăi Logan, care fusese însărcinat să-l hrănească pe cel mai mic din copiii lui Spud, în timp ce aceasta, împreună cu Dani, ducea mâncarea din bucătărie pe masa din grădină. Nu-i place deloc și o scuiă peste tot. Spud nu se lăsă impresionată nici de nemulțumirea lui Logan, nici de aversiunea copilului față de legumele pasate.

- Îi face bine. Logan adulmecă farfuria suspicios.

- Seamănă cu ceea ce îl murdărea mereu curtea tatei în locul unde ținea păsările.

- Logan! Tonul lui Dani era muștrător, dar expresia ei era de o adorație absolută. Își strânse părul când se

aplecă să-l sărute pe obraz. Lăsând copilașul să se lingă pe degete, Logan se răsuci pe bancă, își depărtă genunchii și o trase pe Dani între ei, ascunzându-și capul în stomacul ei, scoțând tot felul de mormăleli și gâdilându-o cu nerușinare.

- Spud, restul e pregătit? strigă Jerry de lângă grătar. Friptura e gata.

- Atunci ai face bine să aduci totul aici. Dacă Dani și Logan se încing mai tare, va trebui să trimitem copiii înăuntru.

Fu o masă dezordonată, în timpul căreia copiii trăncăniră și vărsară tot felul de lucruri. Dani și Logan stăteau foarte aproape, dându-și adesea să mănânce reciproc și sărutându-se printre înghițituri.

- Am vrut să fiți împreună până la urmă, dar sunteți, de-a dreptul, îngrozitori, remarcă Spud.

Copilașul bătea în tava de plastic a scaunului înalt cu o ceașcă. Ceilalți fugiseră la joacă. Dani și Logan nu băgau de seamă nimic, ci se giugiuleau cu afecțiune.

- Lasă-i în pace, îi spuse Jerry soției sale. Așa e, lasă-ne în pace, mormăi Logan. Care-i problema? Ne-ai mai văzut făcând asta și altă dată.

- Eram niște copii nesăbuiți pe atunci. Și nu suntem nici la Circle Drive-in, ci în plină zi. N-ar trebui să vă purtați ca niște adulți responsabili?

- Ceea ce am acum în cap ține foarte mult de un adult. Jerry râse ușor.

- Ar fi mai bine să ai grijă, Spud. Suntem norocoși că asemenea celebrități ne vizitează umilul cămin. Logan, oftând mulțumit și privind în ochii lui Dani, se întoarce, în cele din urmă, spre prietenul său.

- Celebrități? Noi? Nicidecum.

- În ziarul de seară s-a vorbit pe larg despre conferința de presă. N-ați văzut? întrebă Jerry. Chipul lui Dani îl fermecă pe Logan din nou.

- Nu. N-am avut timp să citim ziarul aseară.

- Nu fi prost, Jerry, zise Spud. Bineînțeles că n-au citit ziarul.

- Ei bine, în caz că te interesează, continuă Jerry, netulburat de remarca soției sale, au făcut din tine un alt Carnegie, pentru că ai oferit terenul atât de ușor.

- Nu era cine știe ce, murmură Logan cu o modestie admirabilă.

- Pe naiba, pufni Jerry. În ziar scrie că asociația aia a lui Dani s-a oferit să-l plătească.

Degetul lui Dani îi contură sprinceană în timp ce ea îl întreabă visătoare:

- Chiar așa, de ce ni l-ai oferit, Logan? Pentru ce s-a întâmplat ieri dimineață?

- Ce s-a întâmplat ieri dimineață? întreabă Spud aplecându-se peste masă și devenind deodată curioasă. Era o adevărată romantică și intrigile o fascinau.

- Nu, Dani, șopti Logan. Nu ți-am cumpărat iertarea. Te rog să nu crezi ăsta.

- Iertare pentru ce? îl întreabă Spud pe Jerry, care era la fel de nedumerit.

Pentru ce trebuia să-l ierte? Jerry ridică din umeri.

- Atunci, de ce? întreabă Dani încet.

- Pentru că m-ai rugat, șopti Logan și, luându-i mâna, i-o duse la buze și îi sărută dosul degetelor. Mă hotărâsem să-ți ofer terenul chiar înainte de... partea cealaltă...

- Care parte? vru Spud să afle.

- Chiar în timp ce încheiem târgul cu tine...

- Care târg?

- ...eram sigur că-ți voi da terenul gratis.

- De ce? întreabă Dani ai cărei ochi înotau în lacrimi.

Simțea o dragoste atât de imensă, încât avea impresia că se va revărsa.

- Pentru că l-ai vrut și stătea în puterea mea să ți-l dau. Totdeauna a trebuit să te mulțumești cu ce era mai ieftin, în timp ce ceilalți băieți le cumpărau prietenelor lor tot ce era mai bun. Nu mâncam la prânz o săptămână ca

să-ți pot cumpăra un buchet de prins la corsaj de câte ori mergeam să dansăm și totdeauna era din garoafe, nu din orhidee, cum consideram că meriți.

- Acum am avut ceva ce-ți doreai. Îți poți închipui cât de bucuros am fost că ți l-am putut oferi?

- Pentru că mă iubești?

- Exact. Se uniră într-un sărut dulce, din care îi smulse un plâns înăbușit.

O priviră pe Spud peste masă. Aceasta încerca zadarnic să stăvilească șuvoiul de lacrimi cu un șervețel de hârtie. Jerry o bătu ușor pe umerii care se zbuciumau.

- Spud, liniștește-te...

- E atât de fffru-frumos.

Ei începură să râdă în timp ce ea plângea în hohote. Apoi, stânjenită întrun fel, de propriul sentimentalism, se ridică și începu să strângă masa.

- Sunt fericită pentru voi. Ar fi trebuit să fiți împreună în acești zece ani. Acum veți fi și eu una sunt încântată.

Ceilalți se ridicară și ei să o ajute.

Logan o bătu ușor pe Dani peste șezutul îmbrăcat în blugi și îi mormăi la ureche:

- Și eu la fel. După ce o sărută repede, se grăbi să-l ajute pe Jerry să mute grătarul, în vreme ce Spud le spunea copiilor că era periculos să se joace cu bătele de baseball. Nimeni nu observă expresia lui Dani. Era ca și cum tocmai fusese trezită dintr-un vis senzațional de o găleată cu apă rece aruncată în față.

- Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat? interesul lui Logan pentru starea ei de spirit o surprinse. Încercase să-și ascundă disperarea de toată lumea când plecaseră de la Spud și de la Jerry. Acum intră pe ușa din față pe care el

o

ținea deschisă și își aruncă poșeta pe una din canapelele din living-room. După aceea se duse la ferestrele mari și își încrucișă brațele cuprinzându-și mijlocul.

- De ce crezi că s-ar fi întâmplat ceva?

- Pentru că ai fost foarte tăcută după prânz. Pentru că ochii tăi nu mai sclipesc. Și pentru că nu m-ai sărutat de exact douăzeci și două de minute și șase secunde. Am început să sufăr și tu nici n-ai observat. Ea întoarse capul și îi zâmbi.

- Asta se poate îndrepta. Se sărutară fără control, dezlănțuit, după care, cuprinzând-o cu brațele prin spate și proptindu-și bărbia în creștetul capului ei, privi împreună cu ea spre seră.

- Sărutul ăsta s-ar putea să-mi ajungă ceva timp, dar tot aș vrea sămi spui ce te frământă.

Ea se rezemă de el, plăcându-i senzația pe care i-o dădea trupul acela solid din spate, plăcându-i atingerea mâinilor lui, care îi cunoșteau fiecare parte sensibilă a trupului, plăcându-i timbrul gros al vocii lui, plăcându-i siguranța pe care i-o ofereau brațele lui care o înconjurau și moliciunea răsuflării din părul ei.

- Poate sunt doar obosită. Cred că am început să simt efectele nopții târzii.

- Și eu sunt obosit, spuse el lăsându-și mâinile să alunece peste pieptul ei. Fu încântat să descopere că sânii îi erau liberi sub bluza largă din bumbac. Îi atinse urechea cu buzelelui cercetătoare.

- N-ai vrea să mergem sus să tragem un pui de somn?

- Sună minunat, spuse ea în timp ce degetele lui se bucurau de întărirea sfârcurilor. Poate mai târziu. Logan își coborî imediat miinile și o întoarse cu fața la el.

- Ce este, Dani? Ea își ridică privirea cu curaj. Oricum ar fi abordat problema, nu avea să fie ușor. Știa asta. Era ca o menhină care se strângea cu fiecare clipă și mai mult.

- Unde crezi că o să ajungem, Logan? La ce te-ai gândit pentru viitor? El își trecu mâna prin păr.

- Păi... făcu el râzând ușor, mă gândeam că mâine vom merge pe la ai mei. Au sunat azi-dimineață în timp ce erai sub duș. Citiseră ziarul și au spus că ar vrea să te vadă.

- Și mie mi-ar face plăcere să-i revăd, spuse ea întorcându-se cu spatele. Dar nu la asta mă refeream, ci la ceva în general.

- În general, intenționez să ne căsătorim sau să ne recăsătorim, cât mai curând posibil. Intenționez să locuim aici, să avem copii și să ne iubim în flecare noapte și câte dimineți și după-amieze ne vor ține curelele și să îmbătrânim împreună. Tu la ce te-ai gândit?

În tonul lui se simți o oarecare asprime care îi confirmă bănuielele lui Dani. Nu avea să fie ușor. Nici pe departe.

- Dacă... dacă s-ar fi întâmplat asta...

- Vrei să te întorci cu fața, te rog? o întrerupse el. Ea nu voia s-o facă. Dacă se întorcea, ar fi putut să se răzgândească, să accepte compromisuri, să cedeze și nu putea. Dar îi ascultă rugămintea, totuși, chiar dacă privirea nu-l rămase nici o clipă ațintită asupra lui.

- Dacă am fost căsătoriți tot acest timp, ar fi putut ieși așa și ar fi fost minunat. Dar n-a fost să fie, Logan. Suntem altfel față de atunci.

- Eu nu. Încă te mai iubesc și te doresc la fel de mult ca atunci. Ba chiar mai mult.

- Bine, atunci, spuse ea încordată, eu sunt altfel. Am descoperit că viața nu e totdeauna așa cum vrem noi. Se întâmplă tot felul de lucruri. Neprevăzute. Destinul își spune cuvântul.

- Unde vrei să ajungi cu filozofia asta?

- La faptul că nu mai văd totul în roz.

- Vrei să spui că eu mai văd?

- Vreau să spun că nu pot să încetez așa, dintr-odată, să fiu ce sunt acum și să devin ceea ce ai vrea tu.

- Cred că simt nevoia să beau ceva, spuse el ducându-se spre bar, unde își puse whisky într-un pahar dându-l pe gât imediat. De fapt, încerci să spui că n-ai fi fericită ca soție a mea și să locuiești aici cu mine.

- Ba aş fi extrem de fericită, Logan, spuse ea cu sinceritate, şi primele lacrimi începură să-i sclipească pe gene.

- Atunci, de ce ne certăm? Ne certăm, nu? Eu am impresia clară că ne certăm.

- Nu vreau să mă cert. Numai că am nişte responsabilităţi, de care nu pot fugi. Logan îşi încrucişă gleznele şi braţele şi se rezemă de bar.

- De mine ai fugit acum zece ani. De ce ţi-e atât de greu să întorci spatele şi să fugi de altele acum? Ea îl privi pătrunzător şi încercă disperată să-şi stăpânească furia.

- Nu-mi mai spune asta, Logan. Nu puteam să mă căsătoresc cu tine atunci şi nu pot nici acum. Din alte motive, dar la fel de întemeiate.

El numără în gând până la zece, acesta fiind modul în care îşi ţinea în frâu nervii. Mişcă maxilarul ca pentru a spune ceva, după care privirea. Îi traversă spaţiul care îi despărţea, străpungându-i ochii.

- Te întreb din nou, tu la ce te gândeai?

- Să rămânem aşa cum suntem acum. Să ne vedem când putem.

- Să fim prieteni şi amanţi, nu să trăim împreună? Asta vrei?

Ei nu-i plăcu acel ton batjocoritor şi nici expresia lui ironică, dar îşi umezi buzele repede şi spuse:

- Cam aşa ceva.

- Nici vorbă, zise el întorcându-se pentru a-şi umple din nou paharul, pe care-l goli tot dintr-o înghiţitură. Vreau să fii soţia mea, Dani, nu o iubită ocazională pe care s-o văd câteva ore pe săptămână, ca un hobby. Dacă aş vrea asta, m-aş apuca de golf.

- Totul sau nimic, nu-i aşa?

- Totdeauna a fost aşa, spuse el cu un calm impus.

- Faci intenţionat pe încăpăţânatul, îl acuză ea. Aş putea veni aici adesea, tu te-ai putea urca în avionul ăla al tău ca să vii la Dallas...

- Să mă port frumos cu toți prietenii tăi din înalta societate? Să mă prezint drept fostul tău soț? În nici un caz, scumpa mea. Dacă mă cunoșteai mai bine, nu sugerași așa ceva, Dani. Indiferent cât de mare e contul meu în bancă acum, nu m-am schimbat. Locul meu e tot aici, pe pământul ăsta, în orașul ăsta, cu oameni ca Jerry și

Spud

- simpli, muncitori, din clasa de mijloc, cei care reprezintă coloana vertebrală a Americii.

- Dar asta n-are nici o legătură cu oamenii. Sau cu clasele sociale.. Ci cu mine, spuse ea ducându-și mâna la piept. Am niște obligații, Logan, niște responsabilități.

- Toate petrecerile, balurile și dineurile alea înseamnă chiar atât de mult pentru tine?

- Ție îți pot părea ca niște petreceri, Logan, dar banii care provin de pe urma lor sunt extrem de vitali.

- Sunt convins. Și, dacă e atât de important pentru tine, aș fi mândru dacă ai face treaba asta aici.

- Dar sunt deja legată de un proiect care încă nu e terminat.

- Și e mai important decât mine? Decât dragostea noastră? Decât viața noastră împreună?

Ea își plecă privirea sub puterea ochilor lui. Rămase șocată când văzu că mâinile îi tremurau. Lacrimile nu voiau să se retragă, așa că le lăsă să alunece. Ajunseseră la asta? Îl lubea pe Logan cu fiecare fibră a trupului ei, cu fiecare gând, cu fiecare bătaie a inimii. Dar își luase un angajament cu ani în urmă. Un angajament de dragoste, dar de un alt fel. Oare, trebuia să aleagă? Logan nu ar fi înțeles niciodată. Ar fi încercat să o facă să se răzgândească, să o convingă să ajungă la un compromis. Numai că ea nu putea. Jurase să nu renunțe niciodată. Pur și simplu nu avea de ales. Trase adânc aer în piept, ceea ce îi străpunse sufletul și drept urmare, distruse orice șansă a unei vieți alături de Logan. Nu se putea gândi

prea mult, căci altfel n-ar fi putut rosti niciodată cuvintele. Se sili să o facă.

- Munca mea e mai importantă.

El puse paharul jos. Urmări cu privirea mișcarea propriei mâini. Rămase câteva clipe cu mâna pe pahar și nu-i dădu drumul decât când degetele i se albiră. Când se uită la ea, totul în interiorul ei se ofili sub privirile lui disprețuitoare.

- Ar trebui s-o mai facem peste zece ani. A fost grozav.

VII

- Ei, Dani, ai putea să fii mai atentă, o muștră doamna Meneffee ale cărei guși tremurau. Dani se foi pe scaunul ei.

- Mă gândeam... Ce ați întrebat? Am întrebat câte autobuze vor pleca la sfârșitul săptămânii viitoare la Tabăra Webster.

- Cred că două, deși multe familii vor merge cu propriile mașini.

- Deci la câte persoane ne putem aștepta în total?

- La vreo două sute cincizeci. Aproximativ. Președinta se întoarce atunci spre o altă membră a comitetului.

- Poți pregăti gustări pentru atâtea persoane? Să fie ceva simplu, prăjiturile și puncti.

Deoarece nu i se mai dădu atenție deocamdată, Dani își lăsă din nou gândurile în voie. Părea imposibil să fi trecut aproape două luni de când plecase de la Logan. Cum putea, oare, durerea să mocnească atâta timp și să fie, totuși, atât de acută și de sfâșietoare? În orice clipă se aștepta să moară din cauza ei, dar mai trăia încă. Munca obositoare căreia i se dedicase în acele ultime săptămâni nu avusese puterea de vindecare pe care o sperase ea.

- E un om minunat, extraordinar. Nu ești de acord, Dani? Întrebarea doamnei Meneffee avu efectul unei explozii în creierul lui Dani.

- Poftim? Cine?

- Domnul Webster, bineînțeles, spuse președinta și continuă: S-a lansat cu trup și suflet în acest proiect. Are grijă personal de restructurarea clădirilor și face și puțină muncă de tâmplărie. Când am vorbit cu el la telefon, m-a asigurat că totul va fi pus la punct până săptămâna viitoare. Dani, ai anunțat toate posturile de televiziune și ziarele?

- Mă îndoiesc că ne vom bucura de atenția televiziunii, doamnă Meneffee, spuse ea pe bună dreptate, dar să știți că am expediat comunicatele de presă tuturor.

- Foarte bine. Încheie întrevederea imediat după aceea, dar o prinse pe Dani înainte ca aceasta să se facă nevăzută.

- Mă surprinde cât de multe ai lăsat pe seama altora în ceea ce privește Tabăra Webster, Dani. Dani se săturase de criticile doamnei Meneffee până peste cap. Semăna cu o bunicuță de treabă, dar avea nișie vederi extrem de înguste și o limbă ca o spadă. Te putea străpunge făcându-te să sângerezi înainte să-ți dai seama chiar că ai fost înjunghiat.

- Am fost ocupată cu alte proiecte, spuse Dani pe un ton glacial. Ceea ce nu spuse, dar lăsa să se înțeleagă, era faptul că, dacă babetei nu-i convenea, putea să aleagă drumul cel mai scurt spre iad.

- Așa e, draga mea, spuse doamna Meneffee, bătând-o ușor pe mână. N-am vrut să dau de înțeles că te-ai fi lăsat pe tânjeală.

- Pe dracu, făcu Dani și dispăru înainte ca bătrâna să se dezmeticească din șocul de a o fi auzit pe Dani Quinn înjurând.

Măinile îi tremurau când băgă cheia în contact. Străbătu drumul până acasă mecanic, strângând din dinți furioasă. Se simțea bine. Era un sentiment solid și real pe care îl aprecia după săptămâni întregi de apatie. Doamna Meneffee avusese, într-un fel, dreptate, să o critice. După ce venise cu actul de proprietate, Dani lăsase o bună parte din muncă pe seama altor voluntari. Mai ales când află că asociația *Prietenii copiilor* avea de gând să organizeze o petrecere la fața locului înainte ca vremea să se înrăutățească. Dani ieșise intenționat din reflector. Auzise că Logan se implica din ce în ce mai-mult și nu voia să riște să dea peste el la vreo întrunire, fie la Dallas, fie la șantier. Îi numise pe alții să facă munca de teren.

Dar nu exista nici o modalitate în care să evite evenimentul de la sfârșitul săptămânii următoare. Copiii erau conștienți că un lucru de o importanță majoră stătea să se întâmple și erau la fel de emoționați ca și părinții lor. Nu-i putea dezamăgi. Totuși, cum avea să îndure din nou batjocura lui Logan? Nu-i putea spune motivul pentru care era atât de devotată acelei munci. Ar fi crezut că-i cerșește mila, iar ea nu dorise niciodată mila nimănui. Sau, măcar, ar fi. Înțeles un asemenea angajament ca acela luat de ea? Nici propriii ei părinți, nici soțul ei nu înțeleseseră. Aceasta o făcu să-și aducă aminte de mama ei și de vizita pe care Dani i-o făcuse cu o săptămână în urmă.

- Dani, ești cam palidă. Ți-e rău?

- N-am dormit prea bine.

- Cofeina. Ar trebui să mai lași cafeaua, Coca-Cola și ceaiul. Bine, nu chiar în clipa asta. Mama ei îi dădu o ceașcă Wedgewood cu ceai calduț, ceea ce ei nu-i plăcea deloc. Dar, de flecăreala dată când era vorba de o vizită obligatorie, trebuia să îndure ceașca de ceai băută în living- room, o încăpere atât de rece, care o sufoca. Doamna Quinn își sorbea ceaiul cântărindu-și fiica peste buza ceștii.

- D când te-ai întors din călătoria pe care ai făcut-o în orașelul ăla nenorocit, n-ai mai fost tu însăși. Nu pot să te condam. Eu l-am urât din ziua când tatăl tău ne-a dus acolo. N-o să-l iert niciodată pentru asta.

- Eu am fost foarte fericită acolo. Îmi plăcea orașelul acela.

- Nu exista nici măcar o școală particulară.

- Mi-a plăcut școala publică. Au fost cei mai fericiți doi ani pe care-i-am petrecut în școală. Era unul din acele lucruri mărunte pe care mama el le arunca într-o conversație, menite să pună cealaltă persoană în defensivă.

- Bănuiesc că l-ai văzut.

- Da, l-am văzut, spuse Dani lăsând ceașca jos și privindu-și mama drept în ochi. Și arată mai bine ca oricând. Superb. Fermecător. Și încă îl mai iubesc la nebunie.

- Nu vorbi ca o proastă, Danielle, izbucni mama ei. Tatăl tău și cu mine am făcut ce-a fost mai bine pentru tine.

- Nu-i adevărat. Ați făcut ce-a fost mai bine pentru voi. N-am încetat niciodată să-i iubesc, mamă. Este singurul bărbat pe care-i voi iubi vreodată.

- Este un necioplit și un necizelat, așa cum a fost întotdeauna. Ah, da, am citit despre el. Acum, că are ceva bani, îi azvârie pe fereastră ca un prost. Dezgustător. Disprețuiesc asemenea etalări vulgare ale bogăției.

Dani își plimbă privirea prin încăpere. Fusesse decorată de trei ori în ultimii patru ani.

- Văd, spuse ea sec știind că sarcasmul nu o atingea pe mama ei.

- Deci, acum că l-ai revăzut și mai nutrești încă asemenea sentimente prostești pentru ei, trebuie să-mi fie teamă că voi da din nou ochii cu el? Tatăl tău va face un atac de cord.

- Nu, mamă, puteți șta amândoi liniștiți. De data asta s-a terminat definitiv.

- Atât de ocupat cum e zilele astea, bănuiesc că n-a prea avut timp pentru tine.

- De fapt, mi-a propus să ne recăsătorim, spuse Dani ridicându-se.

- Și l-ai refuzat? De ce?

Privi în jos spre mama ei și regretă că nu se înțelegeau, nu o făcuseră niciodată și nici nu aveau s-o facă vreodată.

- N-ar fi trebuit să întrebi asta, mamă.

Doamna Quinn își sorbi ceaiul fără să spună nimic timp de o clipă.

- Tatăl tău și cu mine vom veni la Tabăra Webster la invitația doamnei Meneffee. A sunat astăzi. Încă o mică bombă auncată cu intenția de a provoca o reacție neplăcută. Și a reușit, își aminti Dani în timp ce își ducea mașina în garajul de lângă locuința ei din oraș. Făptul că părinții ei aveau să se afle la Tabăra Webster în ziua petrecerii era o veste extrem de deprimantă. Dar Dani n-ar fi trebuit să fie surprinsă că acceptaseră invitația. Nu puteau să piardă ocazia de a vedea cât de necioplit, de necizelat și de bogat era Logan.

O văzu chiar din clipa când coborî din autobuz. De ce făcuse drumul cu autobuzul? Nu era ceva de lux, ci un vechi autobuz-școală a cărui vopsea proaspătă și strălucitoare nu putea ascunde lipsa de confort. Arăta bine, chiar dacă părea puțin obosită și slăbită. Peste rochia bej purta un blazer de culoare caramel. Părul îi era pieptănat pe spate, ceea ce o făcea să pară și mai trasă la față. Ținea un copii de mână și îl ajuta să coboare. Băiatul era întârziat mintal. Când văzu stegulețele viu colorate, baloanele care zburau, când auzi muzica și îi văzu pe ceilalți copii jucându-se fericiți pe iarbă, îi zâmbi lui Dani ca și cum ar, fi fost o zeiță care îi îndeplinea cea mai arzătoare dorință. După ce primi o încurajare șoptită din partea ei, alergă spre ceilalți de lângă masa cu bunătăți. Logan stătea la adăpostul copacilor ca să o poată studia fără să fie văzut. Dani era salutăată atât de elită, cât și de cei umili, atât de donator cât și de beneficiari. Strângea copiii lângă ea fără să facă discriminări și mulți din părinți o îmbrățișară. În timp ce le arăta diversele aspecte ale taberei, ei se agățau de fiecare cuvânt. Era evident că o idolatrizau. În îmbulzeală, unul din copii vărsă din greșeală o ceașcă de punct roșu pe rochia, superbă a lui Dani și izbuci în plâns îngrozit. Dani luă repede un șervet de pe masă și se aplecă, dar nu pentru a șterge pata care

i se întindea pe rochie, ci pentru a-i îndepărta lacrimile copilului, până când îl făcu să zâmbească din nou. Aceea era femeia de societate, oare? În sinea lui, Logan începu să aibă o presimțire, care se transformă într-o certitudine care-i îmboldea conștiința. Se înșelase! Un alt autobuz apăru și opri te umbra copacilor. Acesta avea un dispozitiv mecanic care coborî un cărucior pe roțile. Fetița din cărucior era demnă de milă. Picioarele îi erau răsucite și trupul deformat. Incapabilă să-și țină capul drept, părea să fie continuu copleșită de lumea în care se afla. Dar când Dani se duse spre ea și se așează pe vine, o rână osoasă și strâmbă se întinse spre creștetul ei auriu și degetele inutile traseră câteva fire din coafura lui Dani. Aceasta, însă, păru să nici nu bage de seama. Era preocupată să stea de vorbă, cu fetița. Scoase apoi din buzunarul blazer-ului o batista, cu care îi tamponă gurița fetiței. O făcu spontan, natural, cu dragoste, fără nicio ezitare, Nu tresări dezgustată. Într-adevăr, nu părea să o considere o sarcină dezagreabilă. Nu părea să se gândească deloc la acest lucru. O făcea în timp ce continua să vorbească și să râdă cu fetița.

Un cuplu, care părea extrem de timid și nesigur, coborî după aceea din autobuz. Dani îi salută prietenoasă și le arată clădirile pe care credea că ar fi trebui să le vadă. Tatăl se îndepărtă cu căruciorul. Fetița încă mai zâmbea și încerca zadarnic să-i facă cu mână lui Dani. Chipul acesteia radia, de parcă ar fi aflat o bucurie imensă în ceva atât de lipsit de bucurie, de parcă ar fi avut un izvor tainic de fericire. De parcă... Dumnezeu! strigă atunci mintea lui. Picioarele lui lungi nu puteau acoperi distanța dintre ei destul de repede.

Dani, n-ar fi trebuit să fie atât de șocată la auzul vocii lui. Doar știa că va fi acolo. Numai că încă nu era pregătită să-l revadă. Niciodată nu avea să fie. Cu toate acestea, era ceva inevitabil. Se întoarse cu fața spre el.

- Bună, Logan. O privea cu o intensitate uluitoare. Ochii lui erau pătrunzători, cercetători. Era încordat și frământat de o emoție pe care ea nu o putea defini. Nu era nici furie, nici ostilitate, cum se așteptase, ci... Nu știa ce este.

- Îți mulțumesc atât de mult, Logan. Totul arată minunat. Ai făcut adevărate miracole. Copiii sunt...

- Și tu ai unul, nu-i așa? Ea rămase deodată fără aer, ca și cum ar fi primit o lovitură puternică. Aerul i se strecură printre brize fără să-i mai poată inspira. Nu i se întâmplase niciodată să mintă sau să răspundă pe ocolite. Atitudinea, ochii și vocea lui o obligară să spună adevărul.

- Am avut o fetiță, spuse ea încet. A murit.

El închise ochii strâns și își dezveli dinții, făcând o grimasă îngrozitoare. Tensiunea îi părăsi încetul cu încetul. Mai întâi gâtul, apoi umerii și, în cele din urmă, brațele i se relaxară. Deschizând ochii din nou, spuse:

- Povestește-mi.

Acum că știa, ea voia să împartă toată povestea cu el. Un compartiment foarte bine închis al sufletului ei se deschisese. Ce ușurare să poată vorbi, cu Logan despre acest lucru, ceva ce fusese tentată să facă de atâtea ori în ultimii câțiva ani. Nu discutase cu nimeni motivul devotamentului ei. Evita să se gândească, fiind ceva macabru, dar era ceva ce nici nu voia să uite. Luându-l de mână, îl conduse spre unul din pavilioanele deschise care aveau să fie folosite pentru diverse activități în incinta taberei. Se așază la un capăt al unei bănci. El, la celălalt capăt.

- Fetița mea, Mandy, s-a născut handicapată fizic și întârziată mintal, începu ea fără nici o introducere. Extrem, de grave ămândouă. E de mirare că a supraviețuit nașterii.

- N-am știut niciodată că ai avut un copil. Ea zâmbi cu tristețe.

- Puțini au fost cei care au știut. Am fost nebună de bucurie când am rămas însărcinată și am renunțat la toate obligațiile sociale la care am putut știa care m-a lăsat Phil. Când s-a născut Mandy, Phil a fost îngrozit, ca și părinții mei și ai lui. Îi spuneau în tot felul, zise ea cutremurându-se. Phil nici n-a vrut s-o aducem acasă de la spital. A vrut să o ducă într-un cămin imediat, s-o închidă, s-o măture sub covor. Ochii ei se umplură de durere din cauza amintirilor. Logan îi observă degetele strânse. Erau albe ca varul, dar rezistă tentației de a i le acoperi cu ale sale; în clipa aceea ar fi vrut să-și înfigă mâinile în gâtul ticălosului de Phil.

- Erau cu toții împotriva mea. A trebuit să lupt din răzputeri ca să-mi aduc copilul acasă, spuse ea ridicându-și ochii, umezi spre el. Am iubit-o, Logan Nu era nicidecum frumoasă, dar-era atât de neputincioasă și avea atâta nevoie de gaste. Era a mea. Și o iubeam.

- Continuă, zise el cu un glas grav.

- Lucrurile mergeau din ce în ce mai rău. Am renunțat la activitățile sociale pentru a avea grijă de Mandy. Asta i-a înfuriat pe Phil. În cele din urmă mi-a dat un ultimatum - ori ea, ori el. Habar n-a avut cât de ușurată am fost când mi-am dat seama că voia să divorțăm. Nu suportam să-l mai văd, știind ce simțea față de propria lui fiică. Trase ușor de tivul rochiei. Punciul lăsase o pată lipicioasă, dar nici unul din ei nu o observă.

- Phil mi-a lăsat cu destui bani și cu casa. Părinții mei nu mi-au vorbit luni întregi după divorț, dar asta nu m-a deranjat. Aveam alte grij. Mandy nu se simțea bine deloc. Avea aproape doi ani. A suportat trei operații într-un singur an. N-o să te plictisesc cu amănuntele...

- Vreau să-aud amănuntele, spuse el încet.

Ea îl privi în ochi câteva minute, plină de emoție, după care continuă:

- N-am putut obține o asigurare de spitalizare pentru ea. Părinții mei n-au vrut să suporte cheltuielile îngrijirii

ei. Lacrimile i se strânseseră pe genele de jos, dar ea le îndepărtă cu mâna.

- Voiau să moară ca să nu mai fie nevoiți să le fie rușine cu ea. La fel și Phil. Am vândut casa, majoritatea bijuteriilor și orice altceva am mai putut lichida pentru a-i plăti îngrijirea, dar... Vocea i se frânse și înghiți în sec. Medicii n-au putut face nimic pentru a o salva. Într-o noapte, în somn, a încetat deodată să mai respire. Se lăsă o tăcere apăsătoare..

Zgomotul festivității care se desfășura în apropiere se auzea ca de la un milion de mile distantă. În cele din urmă, Dani spuse:

- În ziua înmormântării ei, mi-am luat angajamentul în fața lui Dumnezeu să lucrez cu copii handicapați. Am promis să le ofer altora grija, dragostea și ajutorul pe care nu i le-am putut oferi lui Mandy. E un angajament pe viață, Logan. Unul pe care nu l-am luat deloc cu ușurință. Logan se ridică de pe bancă și se duse lângă unul din stâlpii din lemn de cedru care susțineau acoperișul pavilionului. Își propti umărul de el și se uită fără să vadă la copacii care se întindeau în depărtare.

- Îmi pare rău, Dani. Îmi pare atât de rău pentru tot, spuse el, după care înjură printre dinți și izbi cu pumnul în stâlp. Doamne, când mă gândesc la cuvintele pe care ți le-am spus. Cât de ironic priveam tot ce făceai. Te-am acuzat că ești o ipocrită și o răsfățată...

- N-aveai de unde să știi, Logan.

- Dar ar fi trebuit să știu, nu? striga el răsucindu-se brusc spre ea. Cum am putut să fiu atât de orb în privința unei ființe pe care o iubeam. Trebuie să mă urăști cumplit pentru tot ce Ji-am spus.

- Să te urăsc? Nu, Logan.

- Ar trebui.

- De ce?

- De ce? Pentru că sunt un idiot, de aceea.

- Nu ești deloc idiot, spuse ea cu vehemență, apropiindu-se de ei. Te iubesc. Și n-aș putea iubi un idiot.

- Dani.

Fu nevoie doar de doi pași pentru a ajunge lângă ea și a o lua în brațe aplecându-și capul peste al ei.

- De ce, scumpa mea, de ce?

- De ce n-ai venit la mine? Când mă gândesc că al trecut singură cu Mandy prin atâtea. De ce n-ai vrut să împart cu tine durerea? Departându-se, ea îl privi fără să spună nimic. Vrei... vrei să spui că ai fi acceptat? Bineînțeles, Dumnezeuule, spuse el stângind-o cu putere, de ce nu m-ai anunțat?

- Am vrut, oftă ea în cămașa lui. S-a întâmplat de atâtea ori să nu știu încotro s-o apuc. Aveam nevoie de tine. Încă te mai iubeam, dar nu știam ce sentimente aveai tu. Te-am lăsat pe mâinile șerifului, ai uitat? Știam că mă urăști.

- Înțeleg. Deși ar fi trebuit să mă cunoști mai bine. Dar ai avut de multe ori ocazia să-mi spui când ai fost aici. De exemplu, în ziua aceea, când ți-am aruncat insultele despre petrecerile de societate. De ce nu te-ai apărat și nu mi-ai spus de ce erai atât de devotată?

- E cruciada mea. Nu puteam să-ți cer nici ție, nici altcuiva să se înscrie.

- Nu puteam să mă aștept să simți la fel ca mine.

- Niciodată nu voi simți la fel ca tine, Dani, pentru că eu n-am cunoscut durerea direct, așa cum ai făcut-o tu, spuse el încet. Dar pot aprecia. Mă alătur cruciadei tale cu multă plăcere. Aș fi făcut-o cu săptămâni, chiar cu ani în urmă, dacă mi-ai fi cerut-o.

- Mi-era teamă să nu încerci să mă faci să mă răzgândesc.

- Niciodată. În nici o împrejurare, cu atât mai puțin dacă aș fi cunoscut motivul devotamentului tău.

- Nu voiam să-ți fie milă.

- Nu-i vorba de milă, doar te iubesc. Și eu la fel știi asta foarte bine. Dar tu vrei să însori, să ai copii. Știind despre Mandy, poate n-as vrea să riști..... Îi acoperi buzele cu un deget.

- Nici să nu te gândești la așa ceva. Dacă te vei căsători cu mine, vom avea un copil, Dani. Și aş iubi orice copil zămislit de noi, indiferent ce s-ar întâmpla. Ea abia putu să vorbească din cauza emoției care o strangula.

- Dacă nu te-aș iubi deja atât de mult, aş face-o numai pentru că ai spus asta.

- Vorbesc serios, zise, el strângând-o în brațe și mai tare. Iartă-mă pentru toate lucrurile îngrozitoare pe care le-am gândit și pe care le-am spus despre tine.

- Te-am iertat. Știam ce le genera. Bazându-te pe ceea ce știai, aveai tot dreptul să fii supărat, zise ea punânduși mâna pe pieptul lui și prlvindu-l cu seriozitate. Vreau să știi că, atunci când am venit, n-am avut nici o intenție să-ți spun asta. Am vrut doar să te mai văd o dată să mă conving că ești bine și fericit.

- N-am fost deloc fericit din noaptea când am fost despărțiți.

- Nici eu.

- Ți-a trebuit un curaj imens ca să te întorci. Trebuia să fi știut că nu voi fi prea delicat cu tine. Îi aruncă o privire tristă.

- Åsta-i un mod frumos de a o spune. El râse ușor.

- Chiar și atunci când mă purtam ca o javră, te iubeam atât de mult, încât pur și simplu, mă durea. Cu cât te iubeam mai mult, cu atât mai rău mă purtam, iartă-mă. O sărută cu o pasiune plină de delicatețe. Tristețea care o chinuse săptămâni întregi căzu ca o piele veche. Sub sărutul lui, simțea că renaște.

- Căsătorește-te cu mine, Dani. Aș vrea, aş vrea, repetă ea șoptit lângă gâtul lui.

- Atunci, fă-o.

- Oricât de mult te-aș iubi, continui să fiu legată de munca mea. Eu sunt legat de line. Sub toate aspectele. Ce te-a făcut să crezi că angajamentul tău va fi exclus din dragostea noastră? Mi-ai face o impresie proastă dacă ai renunța la el pentru mine sau pentru oricine altcineva.

- Va trebui să plec la Dallas destul de des. Va trebui să înțelegi. O să te duc cu avionul ori de câte ori vei vrea. Gândește-te ce bine ar fi să ținem sub supraveghere *Tabăra Webster*. Îi înălță capul strecurându-l un deget sub bărbie. Deci, vrei sau nu să te căsătorești cu mine? Ea își lipi obrazii de palmele lui și îi trase gura spre a ei. Vreau. Ți-am mai spus asia și acum zece ani. De data asta o sa am grijă să te ții de cuvânt. Se sărutară din nou. Îmbrățișarea li înfierbântă plnă când el gemu și o împinse ușor.

- Cred că ar trebui să ne întoarcem la ceilalți înainte să ne pierdem controlul. Avem obligații de care ar trebui să ținem seama.

- Ce zici de obligațiile pe care ni le datorăm unul altuia?

El îi strânse mijlocul ușor.

- Am de gând să mă ocup de ele mai târziu. Ieșind din pavilion, dădură nas în nas cu părinții ei, care păreau să fi asistat la îmbrățișare. Amândoi erau rigizi.

- Bună, mamă. tată, spuse Dani calmă. Tocmai mă întrebam dacă ați sosit. Îl țineți minte pe Logan, bineînțeles.

- Doamnă Quinn, domnule Quinn, spuse Logan respectuos, dar fără considerație.

- Ați putea fi primii care să ne felicitați. Logan cu mine ne vom căsători. Din nou.

Urmă o clipă de tăcere înghețată, după care domnul Quinn spuse: :

- O faceți, fără îndoială, ca să vă răzbunați pe noi pentru ce s-a întâmplat acum zece ani.

- Ba dimpotrivă, tată. O facem din același motiv ca și atunci. Ne iubim.

- Știe despre copilul tău? Întrebă mama ei.

Trupul lui Dani deveni figid de indignare. Se coborau atât de jos, încercau orice numai să-i despartă, nu pentru că Logan n-ar fi fost de nivelul ei, ci pentru a salva aparențele.

- Da, știe. Mai știe și faptul că Mandy mi-a dat puterea de a scăpa de o căsătorie pe care n-am vrut-o de la început, de a ieși de sub tutela voastră și de a vă putea înfrunta acum. Logan și cu mine ne vom căsători și nu veți putea face absolut nimic. Nu trebuie să vă mai deranjați să trimiteți șeriful, după noi, pentru că Logan e prieten cu guvernatorul.

- Dani, spuse el muștrător. Îi înconjură umerii, ceea ce avu darul de a o liniști imediat și se rezemă de ei încrezătoare. El îi înțelegea foarte bine supărarea, dar singurul lucru pe care îl simțea pentru soții Quinn era mila. Nu știa ce. Însemna dragostea și bucuria. Totul în viața lor avea câte un bilețel cu un preț. Slavă Domnului că Dani nu învățase acest lucru de la ei.

- Vă vom anunța când va fi nunta. Dani și cu mine am dori să veniți. Acum va rugăm să ne scuzați, dar doamna Meneffee ne face semn că ne așteaptă o mulțime de reporteri.

- N-o înțeleg de ce atâta grabă, spuse Jerry Perkins lărgindu-și cravata și punându-și picioarele pe măsuta de cafea, sorbind din paharul cu șampanie.

Spud stătea și ea ghemuită într-un colț al canapelei, de asemenea sorbind dintr-un pahar cu șampanie. Își aruncă pantofii într-o parte și se așeză cu picioarele strânse sub ea.

- Poate că au fost nevoiți să se căsătorească, zise ea uitându-se la perechea îmbrățișată de pe canapeaua cealaltă. Văzând că momeala ei nu prinsese, păru deodată uluită.

- N-ați fost, nu-i așa?

Logan își desprinsese privirea de pe chipul miresei sale și i se adresă lui Spud:

- Nu, n-am fost.

După care, uitându-se la Dani, întrebă:

- Am fost?

Ea râse și își ascunse nasul în scobitura gâtului lui, care fusese dezgolită când el își scosese cravata și se deschisese la primii nasturi ai cămășii.

- Nu, dar aproape că aș fi vrut să fim. Abia aștept să avem un copil.

El îi atinse buzele cu ale sale și îi șopti:

- Voi face tot posibilul să-ți dau o mână de ajutor.

VIII

Nunta avusese loc la *Tabăra Webster*. Au fost zile pline de agitație când Dani și Logan au trebuit să aducă lucrurile ei din Dallas. Hotărârea să păstreze apartamentul pentru perioadele când aveau să se afle în Dallas. Ceremonia avusese loc dupa-amiaza târziu. La biserică fuseseră invitați numai câțiva prieteni, deși întregul oraș zbârnâia. După aceea, toată lumea fusese invitată acasă la miri pentru o cină ușoară și recepție. Spud și Jerry se oferiseră generoși să o ajute pe menajera lui Logan cu pregătirile.

Mireasa purtând-o rochie de mătase de culoarea chihlimbarului, care se potrivea perfect cu ochii ei, părea încântător de obosită așa cum stătea ghemuită sub brațul protector al soțului ei. Își scosese acele de păr și acum, mâna lui trecea printre firele lungi și sclipitoare.

- Păi, v-am mâncat mâncarea, v-am băut șampania, am făcut curat, spuse Spud. Mai vreți să facem ceva?

- Da, murmură Logan sărutând ușor vârfurile degetelor lui Dani. Să plecați. Spud sa ridică brusc.

- Ce grosolan!

- Hai, dragă mea, spuse Jerry punând deoparte paharul cu șampanie și ridicându-și trupul deșirat de pe canapea. Am impresia că nu mai suntem bineveniți. O ridică pe Spud de pe canapea.

- Nu-ți uita pantofii.

- Nu vă grăbiți din cauza noastră, spuse Logan cu duiceață în glas.

- Nicidecum, zise Jerry al cărui zâmbet semăna cu al unui satâr. Toate discuțiile astea despre, nunți și copii mi-au creat o stare romantică.

- Totdeauna ești într-o stare romantică, îi spuse Spud sec ținându-se de brațul lui pentru a-și pune pantofii. Dar

să nu-ți intre în cap cine știe ce idei despre copii. Dacă mă lași însărcinată din nou, te omor. Sau chiar mai rău.

- Ba n-o s-o faci, mormăi el. Cine te-ar mai iubi atât de mult ca mine? adăugă, apoi, sărutând-o zgomotos și făcând-o să chicotească. Își luară repede la revedere și plecară ținându-se de braț.

- După toți acești ani pe care și i-au petrecut împreună, continuă să fie foarte fericiți, nu? zise Dani încet după-ce ușa se închise în urma prietenilor lor.

- Nu mai mult decât mine, spuse Logan sărutând-o ușor pe tâmplă. Nimeni nu-i mai fericit decât mine.

- Sau decât mine, zise ea întorcându-se pentru a-l privi. Mă simt atât de minunat în seara asta, încât aș vrea ca toată lumea să fie fericită. Apucând-o de păr, îi ridică fața pentru un sărut. Limba îi alunecă dincolo de buze evocând un act sexual, după care își apăsă cu putere gura pe a ei. Își înclină capul în diverse moduri. Îi mușca ușor buzele. Când, în cele din urmă, se despărțiră, ea se prăbuși peste el fără suflare, odihnindu-și mâna pe coapsa lui și capul pe piept.

- Ești obosită? o întrebă el dându-i părul la o parte și mângâindu-i ceafa. Degetele lui păreau să știe cum să facă să fie erotică și cea mai simplă mângâiere.

- Doar amețitor de fericită.

- Ești prea obosită ca să te miști?

- Depinde ce vrei să spui, zise ea cu subînțeles și îl trase de un fir de păr de pe piept.

- Vreau să spun că, dacă ești, puțin îmi pasă. O ambiție a vieții mele a fost aceea de a face dragoste cu tine pe canapeaua din living-room.

Râzând, ea își înalță capul doar atât cât să-l poată privi.

- Glumești! De ce?

- Îți aduci aminte cât zgomot făceam când te aduceam acasă, ca să audă părinții tăi? Te duceai sus și, după zece minute, te furișai în living-room, unde te așteptam eu.

- Cum ai putut să mă convingi, să fac așa ceva? Nu-mi vine să cred că aveam atâta curaj.

- Tu? Ce să mai spun de mine? Nu voiau nici măcar să mă întîlnesc cu tine, dar sa ne mai și îmbrățișăm pe canapeaua lor. Dacă ne-ar fi prins, m-ar fi împușcat cu siguranță, zise el mângâindu-i obrazul. Mă întreb oare ce or spune acum când sunt ginerele lor în mod definitiv și irevocabil?

- Mi-e rușine s-o recunosc, dar probabil că sunt foarte încântați. Chiar dacă ei n-o cred, toți ceilalți ne consideră ca făcând parte din aceeași pătură socială. Iar părerea celorlalți contează foarte mult pentru părinții mei.

- Nu fi atât de dură cu ei, Dani.

- Bănuiesc că ar trebui să consider că faptul că s-au aflat aici astăzi a fost un pas imens în direcția cea bună. Aș vrea doar să știu că au fost cu adevărat fericiți pentru noi, așa cum sunt ai tăi.

- Or să se schimbe. O să-i cuceresc cu farmecul meu.

- Și dacă n-o vor face niciodată?

El o mângâie pe păr și spuse încet:

- N-o să ne facem griji pentru asta.

Sărutul lui fu delicat și dulce.

- Dar ai schimbat subiectul. Vorbeam despre tăvăleli pe canapea. Dacă aș fi fost împușcat, ar fi meritat fiecare clipa.

- Zău?

- Hmmm. O rezemă de perne și se întinse deasupra ei, ignorând faptul că își șifonau hainele.

- Nu știu cum de ma-am abținut.

- Nu m-aș fi împotrivit prea mult, spuse ea descheindu-i cămașa în timp ce el se sprijinea în brațele rigide.

Îi descheie cu îndemânare corsajul și îi desfăcu închizătoarea din față a sutienului. Dând veșmintele la o parte, savură priveliștea pe care i-o oferea. Se lăsă în jos treptat, până când gurile li se uniră lacome. Sărutul fu

răscolitor, iar buzele și limbile lor erau înfometate și îndrăznețe.

-Ah, Dani, cât de mult îmi place gustul tău.

Mângâierile lui excitau prin delicatețea lor. Luându-i sânul în palmă i-l masă încet și vârfurile degetelor lui îi făcură sfârcul să se întărească. Luă acel mugur cu gust de lapte în gură și îl iubi cu mișcări circulare ale limbii. Dani era cuprinsă da extaz. Se frecă da el, îl apucă de păr și își arcui soldurile.

- Nu mă face să aștept, Logan.

El gemu și mâna i se strecură pe sub fustă și furou pentru a-i mângâia coapsa de satin. Găsi partea de sus a ciorapului și urcă mai departe. Chilotul era atât de sumar. Încât putea fi neglijat. Îi pipăi dantela și trecu dincolo de el.

- Oh, da, făcu ea cutremurându-se.

El știa ce face și se descurca foarte bine. Apăsă ușor, mângâind, încercuind, pipăind. Îi scoase repede chilotul și se reazeză. Ea recunoscă atunci suprema plăcere de a-i simți răsuflarea, îi sărută trandafirul din satin, de pe portjartier, îi sărută părul moae. Sărută absolut tot. Buzele lui erau iubitoare. Limba îi era vioaie și curioasă. Minunea pe care o țesau continuă până când ea fu străpunsă de fiori de fericire. El își aranja hainele și o acoperi din nou. Ea îi îmbrățișă trupul cu dulceață, înconjurându-i mijlocul.

- Dani...

Se cufundă adânc în misterul el umed. Gura lui îi găsi urechea și cuvintele pe care i le șopti erau poetice și carnale. Ea se delectă cu fiecare din ele de parcă ar fi fost mesaje secrete din partea unui zeu.

Clipe îndelungate rămaseră uniți. Complet nemișcați. Timpul își pierdu valoarea. Ei deveniră .. Apoi, el începu să se miște, iar letargia care îi furase ei toată puterea cu numai câteva secunde în urmă, dispăru deodată. Simți un nou val de energie, a cărei sursă era Logan. Când trupul

lui începu să-și întetească mișcările odată cu eliberarea lui și scoase un strigăt de extaz, ea fu azvârlită împreună cu el în aceea stare de uitare catifelată unde sunt primiți numai cei care se dăruiesc cu totul.

Peste câteva minute, Dani se mișcă sub el.

- Sunt prea greu pentru tine? întrebă el.

- Puțin. El se ridică și se așează în capul oaselor. Ea făcu ochii mari.

- Logan, ești încă...

- E numai vina ta, nerușinată mică. De unde numai, cu câteva clipe în urmă nu știuse ce era aceea rușinea, roși acum, așa cum îi stătea bine unei mirese.

- Îmi pare rău. El răsă cu zgomot.

- Mie nu. Am visat destul.

Luând-o în brațe cu căldură și sărutând-o profund, o așează în poala lui, în așa fel ca trupul ei să-i absoarbă toată tăria: Ea gemu când simți noul val de senzații minunate care o asaltară.

- Înțeleg că nu te deranjează, spuse el răgușit și își coborî buzele peste gâtul și pieptul ei.

- Ah, Logan... Logan. Nu mă deranjează deloc.

Lăsându-și capul în jos, el îi ridică un sân până la gură. Buzele sale îi pregătiră vârful pentru blânda mângâiere a limbii. Ea scânci, își strecură degetele prin părul lui și îi ținu capul nemișcat.

- Îți place, scumpa mea? murmură el în sfârscul excitat.

Drept răspuns, șoldurile ei începură să se unduiască. Hainele erau împrăștiate peste tot în jurul lor și ei se aflau îmbrățișați și goi pe canapea, atât de apropiați încât bătaia inimii unuia își găsea ecoul în trupul celuilalt.

- Bănuiesc că orice mire decent ar trebui să-și ducă mireasa sus în pat, zise el cu o voce la fel de leneșă ca degetele care se plimbau ușor pe spatele lui Dani.

- Un mire decent așa ar face.

- Păi, eu întotdeauna m-am considerat un om foarte decent, spuse el desprinzându-se de ea și ajutând-o să se ridice. Hai să mergem.

Cu brațele petrecute reciproc pe după mijloc, urcară scara încet.

- Abia aștept să mă trezesc mâine dimineață, spuse el. De zece ani aștept să mă trezesc cu soția mea alături. Îi puse apoi un sărut plin de dragoste pe creștetul capului.

- Asta înseamnă că noaptea nunții se termină? El se opri deodată și o privi.

- Nu? Nu ești obosită?

Ea îi zâmbi cu o sfială prefăcută, în timp ce mâna, care îl alunecă peste stomac și apoi mai jos, contrazicea acea expresie inocentă.

- Numai dacă nu cumva tu ești obosit. Gemând, el se întoarse și porni înapoi pe scări.

- Unde te duci? întrebă ea.

- Să iau un borcan cu vitamine.

- Vitamine?

- Sau încă o sticlă de șampanie, ce găsesc mai întâi.

Sprijinindu-se de perete, ea râse ușor. Îl privi îndepărtându-se, iubindu-i perfecțiunea spatelui, felul în care mușchii, i se pierdeau în scobitura șirei spinării, netezimea mijlocului, fesele tari și mici, forța coapselor. Iubindu-i goliciunea, iubindu-i mersul legănat de cowboy. Iubind bărbatul din interiorul aceluia pachet masculin și dinamic. Iubindu-l, iubindu-l, iubindu-l...

---- Sfârșit ----